

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD. 1555

NAAM: Anti-comm. uitgave "Het Wereldcommunisme"

1. Aangelegd in opdracht van B Ila op 28.10.1949.
ACD 4b. *W.*

2. *W. Ila op 28.10.1949.*

NIET O.K.
ACD/ 26
DAT: 30-1-57
PAR: pm

6.18
25.26
19 JAN. 1950
1950.
ACD 70131

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

Doss.13/628

Onderwerp: Verspreiding circulaire "Wereldcommunisme"

Datum ontvangst bericht: 16 Januari 1950

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

B.O.S. van 26 October 1949
No.71327 M.v.B.Z.

Naar aanleiding van nevenvermeld schrijven wordt medegedeeld, dat de vragen, voorkomende in de eerste en tweede alinea van dat schrijven, vooralsnog in negatieve zin moeten worden beantwoord.

Bedoelde overzichten worden te 's-Gravenhage niet meer verspreid. (einde)

3

11.11.49
Betreft: Mr. C.J.A. Hoek,
Groot Hertoginnelaan 139,
's-Gravenhage.

1.57
01.4

OP KAART
ACD/45
DAT: 30.1.51
PAR: RV

06.391

12 JAN. 1951
12 Nov 1951
ACD/73602

Gevraagde is genaamd:

Cornelis Jacob Adriaan Hoek, geboren te Kediri (N.I.) 1 November 1920, Ned., geen kerkgenootschap, wonende te 's-Gravenhage, Groot Hertoginnelaan 139.

Hij is een zoon van:

Cornelis Johannes Hoek, geboren te Zevenhuizen 11 Februari 1888 (overleden) en Victoire Obdeijn, geboren te Meester Cornelis (N.I.) 19 Januari 1896.

Betrokkene is op 20 Februari 1949 te Athene gehuwd met: Helen Apostolopoulou, geboren te Athene 18 Juli 1925.

Zij is in het bezit van een paspoort No. 467490, geldig tot 25 April 1950.

Vroegere woonplaatsen en adressen van

C.J.A. Hoek zijn:

Komende van Batavia'

18-7-1935	's-Gravenhage,	Fuchsiastraat 34,
25-3-1943	"	Mesdagstraat 28,
28-12-1943	Delft,	Voorstraat 45a,
1-9-1945	Leiden,	Witte Singel 96,
15-9-1947	's-Gravenhage,	van Reesstraat 49,
24-8-1948	"	Emmastraat 59,
4-7-1949	"	Gr. Hertoginnelaan 139.

De vader C.J. Hoek was in zijn leven rechter te Batavia. De moeder V. Obdeijn woont te 's-Gravenhage in de van Neijenrodestraat.

Betrokkene behaalde in Mei 1947 de titel van Meester in de Rechten aan de universiteit te Leiden.

Sinds 1 September 1947 is hij werkzaam bij de 7e Afdeling van het Departement van Justitie, Koninginnegracht 21 te 's-Gravenhage.

Hij verricht aldaar slechts ondergeschikt administratief werk. Door hem worden als zodanig, me de de zaken behandeld, regerings-pupillen betreffende. Mr. Hoek is een openhartige jongeman met een nog kinderlijk karakter.

Hij leeft buiten kerkelijk verband.

Met politiek bemoeit hij zich niet. Van huis uit zal hij V.V.D. geïntereerd zijn.

Plm. 3 & 4 maanden geleden was Mr. Hoek in het bezit van een circulaire waaraan een antwoordkaart met een machtigings-nummer was bevestigd.

Deze circulaire, met machtiging, was hem waarschijnlijk toegezonden. Deze circulaire betrof een reclame tot het doen van bestellingen van drukwerken, zoals visitkaartjes, trouwkaarten, enz..

Nadat Mr. Hoek een en ander aan een zijner collega's had getoond en gevraagd of hij er misschien interesse voor had, heeft deze geantwoord: "Wat vreemd dat hierop geantwoord moet worden op een machtigings-nummer". Mr. Hoek heeft daarop de P.F.T. opgebeld en aan een Juffrouw gevraagd aan wie be-

kaart met een

doelde machtiging was toegewezen. Waarschijnlijk doordat hij zich daarbij aandiende met de woorden, "U spreekt met Mr. Hoek van het Departement van Justitie" werd hem zonder meer mededeeld dat bedoelde machtiging was toegewezen aan de Handels- en Reclame onderneming "Arrote", Prinsenstraat, 's-Gravenhage. Die juffrouw deelde hem tevens mede dat het haar was opgevallen, dat er zoveel belangstelling bestond voor dat machtigings-nummer. Haar was er reeds meerdere malen naar gevraagd.

Mr. Hoek heeft daarna de gemeente-politie te 's-Gravenhage telefonisch zijn wetenschap omtrent een en ander medegedeeld.

De politie zou hem zeer dankbaar geweest zijn voor de mededeling omdat de Directeur van de Handelsonderneming "Arrote" alles behalve betrouwbaar en een bij hen wel bekende figuur is. (zie de processen-verbaal contra A.C.M. Veerkamp vermeld in het eerste rapport).

Mr. Hoek voelde zich met de dankbare woorden van de zijde van de politie min of meer geleid en heeft toen om hen nog meer behulpzaam te zijn, aan de P.T.T. gevraagd de adressen, op de antwoordkaarten vermeld, te mogen ontvangen. Ook dit kostte hem weinig moeite in zijn kwaliteit van "Mr. Hoek van het Departement van Justitie".

De P.T.T. zond hem de adressen toe, waarna hij deze, op zijn beurt, deed toekomen aan de politie.

Hieruit blijkt dus dat van enige politieke actie in deze zaak, van de zijde van Mr. Hoek, geen sprake is. Tevens staat het vast dat een en ander geen verband houdt met de werkzaamheden van Mr. Hoek op het Dept. van Justitie.

Vernomen werd dat zijn activiteit in deze gezien moet worden als een persoonlijke, voor hem aangename, bezigheid.

Bij de gemeente-politie te 's-Gravenhage is slechts van hem bekend dat hij in 1941, als student, op last van de S.D. werd aangehouden. (P.D.5/4-'41-68).

In de systemen van A.C.D. komt zijn naam niet voor.

's-Gravenhage, 11 November 1949.

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN

's-Gravenhage, 26 October 1949

No.: P 71327 IIIa/h 3

n.a.v schr. van B IK aan L.B. 71327
z. Co.

Ond.: Verspreiding circulaire
"Wereld Communisme".

VERTROUWELIJK

UITGEBOEKT

Mede n.a.v. Uw brief van 16.9.1949 no. 13/628 moge ik U verzoeken, wel een nader onderzoek te doen instellen naar de organisatie, althans de personen door wie de verspreiding van de overzichten "Het Wereldcommunisme" aan VEERKAMP is opgedragen.

Voorts zou, ik gaarne zijn ingelicht omtrent de identiteit van de perso(n)en(en), door wie de copie voor dit overzicht wordt opgesteld, alsmede aangaande de plaats waar en de firma of de personen door wie het overzicht wordt gestencild.

In verband met de mededeling in Uw vorengenoemde brief, dat het overzicht sinds enige weken, - dus sinds ongeveer begin September j.l. - niet meer wordt verspreid, moge ik U nog berichten, dat het modden September nog in een plaats buiten Uwe gemeente werd ontvangen. Bij het overzicht was een gedrukte antwoordkaart gevoegd, op de achterzijde waarvan men zich als abonné kon opgeven; de adressering luidde: "'s-Gravenhage, Machtiging no. 433".

Zo mogelijk zal ik nog gaarne vernemen, of de overzichten inderdaad nog al dan niet regelmatig (wekelijks?) worden verspreid en in welke oplage.

Het Hoofd van de Dienst
namens deze:

J.G. Crabbendam.

De Heer Hoofdcommissaris van Politie
te
's-GRAVENHAGE.

a 70131

^A
NOTITIE

Aan: B IX
Van: B IIIa.

UITGEBREID

Aanleiding: het rapport van B IX/15
dd. 25.9.1949, toegezonden
30.9.1949, ACD no. 71327.

Gaarne onderzoek naar de volgende punten:

1. Wie en wat is Mr. C.J.A. HOEK. Politieke gezindheid? Welke kranten & tijdschriften? Kan zijn belangstelling voor de afzenders van deze antwoordkaarten verband houden met zijn werkzaamheid a/h Min. van Justitie? Zo neen- wat zijn dan de redenen van zijn belangstelling?
2. Wie en wat is de P.T.T.-beambte, die de afzenders van de antwoordkaarten aan Hoek doorgeeft? Politieke gezindheid & tijdschriften? Van welke aard is de connectie tussen hem en Hoek? Eensgezindheid en samenwerking op politiek gebied?
3. Welke organisatie en/of personen staan achter Hoek (en eventueel de P.T.T.-man)?

Aan de Hoofdcommissaris van Politie te 's-Gravenhage is nader onderzoek gevraagd naar de achter Veerkamp staande organisatie en/of personen.

Gezien H.B.:

B IIIa
26 October 1949.

ms
a 736072

22

Aan H.B.
van B IX.

OP KAART
ACD/46
DAI: 30-1-51
P R: 207

Volgnummer
10 OCT. 1949
ACD/71327

Ontvangen van I.D. Gouda. Informatie bijgevoegd. Gouda
ingelicht.

30-~~12~~-1949.

*Via ACP
an B-III*

1076 1/2

Betreft: Verspreiding circulaire
"Wereld Communisme".

Op 22 September j.l. ontving rechercheur No. 15 uit handen van de heer Kerseboom, van de I.D. Gouda, bijgaande circulaire betreffende "Wereld Communisme".

De heer Kerseboom deelde mede, dat bedoelde circulaire, met een antwoordkaart voor abonnement, vanuit den Haag aan beter gesitueerden te Gouda wordt toegezonden.

Omdat nergens uit blijkt door wie de toezending geschiedt verzocht de heer Kerseboom, mede namens de heer Commissaris van Politie te Gouda, zulks van de zijde der B.V.D. te vernemen.

Bij informatie bleek, dat de op de antwoordkaart vermeld staande "Machtiging No. 433" op 18 Juli j.l. door de P.T.T. te Den Haag is toegewezen aan:

Handels- en Reclame Onderneming "Afoto", Prinsestraat No. 132 te Den Haag.

Vernomen werd, dat de namen en adressen, voorkomende op de antwoordkaarten, op verzoek daartoe door de P.T.T. worden doorgegeven aan Mr. C.J.A. Hoek, commies bij het Departement van Justitie, 7e afdeling, Bureau C., Preventieve en Repressieve Jeugdzorg, Koninginnegracht 21-22-te Den Haag.

Voorts bleek, dat de rechercheur Gros van de I.D. Den Haag met een onderzoek in deze zaak bezig is.

De verzorging van bovenbedoelde circulaire geschiedt door:

Arnoldus Cornelis Maria Veerkamp, geboren te Den Haag 2 November 1924, Ned., R.K., beroepen: bediende, brandstof-fenbewerker, expediteur, taxi-chauffeur, wonende te Den Haag, Prinsestraat 132.

Hij is een zoon van:

Arnoldus Engelbertus Veerkamp, geboren te Monster, 21 Maart 1891; en

Cornelia Alida Hulspas, geboren te Naaldwijk 14 Oct. 1894.

Op 14 Januari 1948 is hij te Den Haag gehuwd met:

Lydia Lankhorst, geboren te Den Haag 23 December 1929.

Uit het huwelijk werd één kind geboren n.l. Arnoldus Gustaaf Veerkamp, geboren te Den Haag 10 Augustus 1948.

Tot 14 Januari 1948 was Veerkamp woonachtig op het adres Loosduinseweg 619c te Den Haag.

Bij de gemeente-politie te Den Haag zijn de volgende processen-verbaal contra Veerkamp aanwezig:

II c/1	6/12-43-12076	Belediging.
Gr.2	6/6-45-308	Diefstal cq. verduistering.
Gr.I	31/10-45-3101 + a	Medeplichtigheid aan diefstal door middel van verbreking cq. heling.
Gr.I	6/11-45-P.D.G. 21-2	Diefstal.
Gr.I	17/11-45-3334	Diefstal door middel van verbreking.

Gr.I 14/1-46-253 Art. 311 Wetb. v. Str.
Bur.III 10/9-48-7464 Diefstal.
Rijkspolitie Raalte
11/2-45-345 Diefstal met braak in boterfabriek.

Veerkamp heeft geen eigendommen en is geheel onbemiddeld.
Zijn zaken zijn van zeer bescheiden omvang en leveren
matige resultaten op. Het aantal antwoordkaarten, welke bin-
nenkomen zou zeer gering zijn.

Hoewel Veerkamp politiek delinquent geweest zou zijn,
komt hij als zodanig noch bij de gemeente-politie te Den Haag
noch bij de Rijks Identificatie-dienst voor.

Ook in de kartotheek van A.C.D. komt hij niet voor.

De door de heer Kerseboom overhandigde stukken gaan
hierbij.

's-Gravenhage, 25 September 1949.

Kan ongefr. zonder
nadere adressaand.
worden verzonden

Antwoordkaart

's - Gravenhage

Machtiging No. 433

Ondergetekende wenst zich te abonneren à f 1.25
per kwartaal.

Naam

Adres

Stad

Handtekening :

.....

L.S.

Ingesloten gelieve U aan te treffen een proefnummer van "Het Wereld - Communisme".

"Het Wereld - Communisme" is een wekelijks verschijnend overzicht, waarin steeds een actueel onderwerp in behandeling wordt genomen.

"Het Wereld - Communisme" wordt niet uitgegeven voor financieel voordeel.

"Wereld - Communisme" brengt U duidelijk en met feiten omschreven de gevaren aan die ideologie verbonden.

"Wereld - Communisme" moet niet alleen door U worden gelezen, maar moet aan kennissen doorgegeven worden.

"Wereld - Communisme" kost per kwartaal f. 1.25.

Wij raden U aan ingesloten kaart, welke ongefrankeerd teruggezonden kan worden, duidelijk ingevuld terug te zenden.

De uitgevers.

c/10/1

P O L E N

.....

Sinds enige maanden wordt het beeld van de toestand in Polen voornamelijk door twee factoren bepaald, te weten ; de strijd tegen de Katholieke Kerk en de uitbouw van Polen tot een offensieve basis tegen het Westen.

De strijd tegen de Kerk is reeds meer dan een jaar geleden begonnen, doch wijselijk met grote omzichtigheid gevoerd, daar het zeer zeker geen kleine opgave is Polen te ontkerstenen. Meer dan 90 % van de bevolking is katholiek en de eeuwenlange strijd tegen de Tartaren, de Mohammedaanse Turken en tegen de " Prawoslawische " Russen heeft het behoren tot de Katholieke Kerk in zekere zin een patriottische tint gegeven ; er is een samenhang tussen geloof en patriotisme, zoals nergens ter wereld.

Eerst na lang aarzelen besloot de regering in Warschau tot de aanval tegen de katholieke geestelijkheid over te gaan. Deze is in de communistische stortvloed de enige georganiseerde macht gebleken en moet derhalve onder alle omstandigheden vernietigd worden. De bevelen van Moskou klinken beslist en eisen onverwijld handelen. De eerste actie der regeling richtte zich tegen de drie nog verschijnende katholieke weekbladen. Twee ervan - " Tygodnik Warszawski " in Warschau en " Glos Katolicki " in Posen - werden eenvoudig verboden en hun redacteuren gearresteerd. Het laatste nog bestaande tijdschrift " Tygodnik Powszechny " dat in Krakau onder het patronaat van Kardinaal Sapieha wordt uitgegeven, heeft met praktisch ondragelijke moeilijkheden te kampen. De autoriteiten verbieden de behandeling van ieder thema, dat zich niet streng tot liturgie of zuiver filosofische vragen beperkt. De censuur dwingt de redactie minstens vier verschillende artikelen voor iedere kolom van het tijdschrift gereed te houden ; willekeurig wordt nl. het publiceren van artikelen, vaak verscheidene achter elkaar, verboden en er moet derhalve een ander artikel gereed liggen, daar het niet toegestaan is een krant uit te geven met open plaatsen, die door de censuur veroorzaakt zijn. Onder deze omstandigheden kan men wel zeggen, dat een katholieke pers niet meer bestaat. Dit was echter nog steeds een begin. De " Bezpieka " - de Poolse tegenhanger van de M.W.D. (politieke politie) - ging in de aanval tegen de katholieke geestelijkheid. In de laatste 10 maanden werden meer dan 500 priesters en kloosterlingen gearresteerd ; vele anderen verdwenen op geheimzinnige wijze. Priesters, kloosterlingen en nonnen worden daarnaast dikwijls opgeroepen om op de bureaux van de politieke politie te verschijnen, waar men hen door bedreigingen en folteringen tracht te dwingen schriftelijk te verklaren, dat zij de houding van de Kerk tegenover de Kerk goedkeuren. De " Bezpieka " is ook met dezelfde dwangmiddelen bezig. Wanneer de " Bezpieka " aanhangers te vinden. Wanneer de " Bezpieka " de politieke politie treden, wordt de " Bezpieka " meer of minder summiere rechtszaken tegen de " Bezpieka " van de satellietstaten kentekenen. De " Bezpieka " wordt in enkele gevallen gepubliceerd, in slechts dan, als de opschudding onder het volk de regering tot een rechtvaardiging van deze politiek noopt.

De beschuldigingen, die daarbij tegen de clerus worden ingebracht, werpen overigens voldoende licht op de methoden der "justitie"; pastoor Podgorniak bijv. verweet men zijn sympathie voor de voormalige Poolse minister-president Mikolajezyk en Pater Siwa uitlatingen van respect voor generaal Franco. Meer is er niet nodig om een veroordeling tot 10 of 15 jaar te incasseren.

De regering bedient zich voor haar propaganda van alle mogelijke middelen. Sinds ongeveer drie maanden zijn haar aanvallen tegen de Katholieke Kerk beduidend heftiger geworden. Men bedient zich, afgezien van pers en radio, ook van vergaderingen, die door de autoriteiten of door de communistische partij belegd worden. De arbeiders in de fabrieken worden onder bedreiging met ontslag gedwongen de vergaderingen bij te wonen. Men beschuldigt priesters en kloosterlingen van de meest verscheidene misdaden; niet voldoen van belasting, demoralisering van de jeugd, sabotage, zwarthandel in deviezen, reactionaire houding, samenwerking met de anglo-amerikaanse imperialisten, enz.

De regering is van plan binnen de kortst mogelijke tijd de scholen in het land te "nationaliseren". Het godsdienstondericht in de onderwijsinrichtingen moet, zoals reeds officieel is medegedeeld, afgeschaft worden; intussen worden uit de klagelokaal, uit hospitalen en rechtszalen de kruisbeelden verwijderd.

Op een bijeenkomst van leiders van het communistische regime in Nieborow in de nabijheid van Warschau werd aanvang Maart een nauwkeurig plan voor de voortzetting van de strijd tegen de Kerk opgesteld. Er werd besloten alle godsdienstige secten te ondersteunen, in het bijzonder echter de oprichting van een "nationale kerk" te bevorderen, die onafhankelijk van Rome zou zijn en t.z.t. onder leiding van de "Prawoslavische Patriarch" in Moskou zou worden gesteld. Verder ontwierp de conferentie plannen voor een versterking van de anti-clericale propaganda en een nog scherper optreden tegen priesters en bisschoppen. Op 20 Maart publiceerde de regering in Warschau een officiële verklaring over de betrekkingen tussen Kerk en Staat, waarbij in 8 punten de beschuldigingen tegen de Poolse clerus samengevat werden en uit de dreigende toon de indruk verkregen werd, dat het om een ultimatum ging.

De Poolse bisschoppen, die onlangs in aanwezigheid van de priemaat, aartsbisschop Wyszinsky, in Krakau in vergadering bijeen waren, hebben in een herderlijk schrijven tegen de aanvallen van het communistisch regime geprotesteerd. Dar was alles, wat zij doen konden. Het voorbeeld van Kardinaal Mindszenty toont, welke middelen Moskou onder bepaalde omstandigheden tegen hen zou kunnen gebruiken.

Evenals in het voorjaar van 1941 het Poolse volk ieder uur een Duitse aanval op Rusland verwachtte, zodat bij het loskomen daarvan op 22 Juni niemand verrast werd, evenzeer rekent ook nu weer de grôte meerderheid der Polen op een spoedig uitbreken van de oorlog. Deze indruk berust op de steeds duidelijker te onderkennen bedoeling van de heren van het Kremlin.

Polen in geval van oorlog tot een aanvalsbasis tegen het Westen uit te bouwen. In geheel Polen werden de door de Duitsers gebouwde en na de oorlog verwaarloosde vliegvelden met grote snelheid weer hersteld en wel onder Russisch toezicht. In de afgelopen herfst en winter gingen talrijke transporten met oorlogsmateriaal via Polen naar Duitsland en hun aantal neemt momenteel nog toe. Alle wegen, die van het Oosten naar het Westen leiden, worden hersteld en zo uitgebouwd, dat zij voor de zwaarste voertuigen berijdbaar zijn. Het valt de Poolse bevolking daarbij op dat voor de verbetering van de verkeerswegen in richting Noord-Zuis niets gedaan wordt. Opvallend was ook, dat Molotov en Maarshalk Rokossowsky bij hun laatste bezoek aan Moskou zich uitsluitend interesseerden voor het herstellen van de drie bruggen over de Weichsel, alsmede voor het aanleggen van een nieuw spoorwegknooppunt, waardoor een veel sneller verkeer naar het Westen mogelijk gemaakt wordt. Ofschoon aan deze gedeelten reeds dag en nacht gewerkt wordt, zouden Molotov en Rokossowsky op een verdere versnelling van de werkzaamheden aangedrongen hebben.

Belangrijke veranderingen zijn ook in het Poolse leger doorgevoerd. Het kader is sedert ongeveer een jaar stelselmatig "gerussificeerd". In de Poolse luchtmacht is de "russificering" bijzonder ver gevorderd; niet slechts de officieren, maar ook de onderofficieren en soldaten zijn voor het grootste deel Russen. Sedert de zomer van 1948 maken ook de politieke commissarissen in het Poolse leger een levendige propaganda. Zij proberen de recruten ervan te overtuigen, dat het "corrupte kapitalisme" zo snel mogelijk vernietigd moet worden en dat een oorlog tegen het Westen onvermijdelijk is. Het leger legt in aller ijl voorraden aan van medicamenten en medische uitrusting en men verrichtte hiertoe grote aankopen in het buitenland. Men treft voorbereidingen voor het verrichten van militaire hospitalen in de scholen. Alle kazernes worden hersteld en vergroot en talrijke nieuwe kazernes zijn momenteel in aanbouw. Alle mannen tussen de 23 en 49 jaar zijn door de autoriteiten geregistreerd. Men wil daardoor al diegenen, die mogelijk tot het beroemde Poolse geheime leger behoord hebben, aan een speciale controle onderwerpen. De lijsten van burgers, die in geval van een conflict geïnterneerd of naar Siberie gedeporteerd moeten worden, worden voortdurend aangevuld. Zij omvatten momenteel anderhalf miljoen namen. Een deel van deze "verdachten" is reeds gearresteerd. Anderen kregen het bevel hun verblijfplaats niet te verlaten en zich tweemaal per week op de bureaux der Bezpieka "te melden.

Het geheel van deze militaire voorbereidingen der Russen, de maatregelen in het Poolse leger en de versterking van de politieterrorie geven de bevolking de indruk, dat de Sovjetunie Polen als een belangrijke aanvalsbasis wil gebruiken. Zij neemt naar hun mening alle daarvoor noodzakelijke maatregelen en nog wel in steeds sneller tempo. Dit is het tweede karakteristieke aspect van de huidige situatie in Polen.

=====

V E R S C H I J N T W E K E L I J K S .

A b o n n e m e n t e n f. 1,25 p e r k w a r t a a l .

=====

~~BIT~~ O.D. 1555.
to Birmingham
Needle handling.

BIT
4.7.00

RONDOM HET "VREDESOFFENSIEF" VAN HET KREMLIN!

De Westerse politici hebben sedert het begin van dit jaar de gelegenheid een experimenteel college te lopen bij het Kremlin in moderne Sowjet-diplomatie. Het gevolg van dit college is ongetwijfeld dat zij, die vroeger minachtend over de Sowjet-diplomatie spraken, thans wel tot andere mening zullen komen. Op dit college werd het experiment vertoond hoe een koude oorlog te camoufleren met een zeer effectief vredesoffensief. Europa, nog weinige maanden geleden beangstigd door wilde onlusten in Frankrijk, door dreigende incidenten in Berlijn, door "non-collaborazione"-acties in Italië werd in enkele dagen volkomen gerust gesteld door uitingen van intense vredeswil vanuit het Kremlin

Het vredesexperiment begon met een Nieuwjaarsboodschap van Boris Isakow, gepubliceerd in het eigen informatieblad van de Sowjet-Ambassade te Washington; de demonstratie werd voortgezet met redevoeringen van de Franse communist Cachin in Parijs en in Milaan, en van de Italiaanse communisten-leider Togliatti in Rome en in Bologna. Togliatti ging daarbij zo ver, de Westerse mogendheden "grote democratieën" te noemen. Maar, volgens hem was er geen sprake van een "vredesoffensief", het was zelfs, volgens de heer Togliatti "belachelijk van een vredesoffensief te spreken." De Sowjet-Unie heeft nooit iets anders dan de vrede gewild !! Vermoedelijk door een regie-fout van de Sowjet-Administratie te Berlijn viel een rede van de Duitse communisten-leider Pieck, die geheel Duitsland opriep tot de strijd tegen de Westerse bezetters en voor het Duitse Nationalisme, wel wat uit de toon.

Het eerste hoogtepunt bereikte het vredesoffensief van het Kremlin op 21 Januari jl., ter gelegenheid van de 25e herdenkingsdag van de dood van Lenin, toen alle Sowjet-autoriteiten, waaronder ook Stalin en Molotow, in de Grote Opera (het "Bolsjoi Teatr") te Moskou bijeen waren. Bij deze gelegenheid hield Peter N. Pospelov een redevoering. In het eerste gedeelte prees hij de geweldige prestaties van het Leninisme en het Stalinisme, zoals het een goed gedisciplineerd Sowjet-functionaris betaamt. Ouder gewoonte kwamen daarna tal van hatelijke uitlatingen tegen het wereldkapitalisme en werden de toehoorders herinnerd aan de eed, die Stalin aan het graf van Lenin aflegde, de eed van trouw aan de revolutionaire natelenschap van Iljitsch Lenin, waarbij Stalin zwoer, niet te zullen rusten totdat het "Socialisme" overal ter wereld zal zegevieren.

In het tweede gedeelte van zijn rede werd Pospelov opvallend vreedzaam en voorzichtig. Ook voor dit deel van zijn betoog beriep hij zich op Lenin, die eens gezegd heeft dat het niet van belang is of het Kapitalisme 20 jaar vroeger of later ten onder gaat. Pospelov herinnerde ook aan een verklaring van Stalin, afgelegd na het

einde

einde van de oorlog, dat de Sowjet-Unie tenminste 3 vijftien-
men nodig zal hebben om op alle mogelijkheden voorbereid te zijn.

Tot slot van zijn rede citeerde Pospelov Wallace, de "progres-
sieve" Amerikaan, die verklaard heeft dat "een vreedzame regeling
van alle verschillen van mening tussen de Sowjet-Unie en de Vere-
nigde Staten niet alleen mogelijk maar ook beslist noodzakelijk is".

Volkomen in de lijn van het vredesoffensief was de wijze van
publicatie van de grote Truman-rede, gehouden voor het Congres, in
het Sowjet-dagblad "Iswestija": ditmaal geen hatelijke opmerkingen,
geen aanvallen tegen de politiek van de Verenigde Staten maar een
uitvoerige weergave van de tekst van de rede. Zelfs de uiteenzetting
van Truman over Communisme en Democratie werd zuiver zakelijk weer-
gegeven en alleen als "in tegenstelling met de ware situatie" ge-
qualificeerd.

Het was wel ongebruikelijk dat het Russische publiek in de
Sowjet-pers de woorden van Truman kon lezen, volgens welke " de
meest dringende noodzakelijkheid voor de mensen van onze tijd daar-
in bestaat, dat zij in vrede met elkaar leven."

Het was amusant te zien hoe plotseling ook "De Waarheid" van
houding veranderde en op de haar eigen naive wijze vaststelde dat
men "uit de rede van Truman de indruk krijgt, dat de wil van het
Amerikaanse volk om de vrede te behouden begint door te dringen."

De Amerikaanse ambtelijke instanties hebben de nieuwe vredes-
koers van Moskou van het begin af gezien als een manoeuvre in de zo-
nuw-oorlog, geensceneerd met de bedoeling de openbare opinie van de
Verenigde Staten "week" te maken.

En inderdaad vertoonde de Amerikaanse pers de eerste sympto-
men van weekheid! De journalisten poogden op allerlei wijze formu-
les op te stellen, die de Oost-West tegenstellingen uit de wereld
zouden kunnen helpen. Wel kwam het ook deze optimisten toch nog e-
nigszins verdacht voor, dat het vredesoffensief van het Kremlin
juist op dat ogenblik inzette dat het Atlantic-pact in discussie
kwam. Pas toen op 25 Januari de oprichting van een Economische raad
van wederzijdse bijstand door de Oost-Europese landen te Moskou be-
kend werd gemaakt begon men in de Amerikaanse pers de speculaties
over de "vredespogingen" van de Sowjets achterwege te laten. De
koude oorlog leek nog niet afgelopen. Ondanks alle schone uitingen
van vredeswil bedoelt de nieuwe economische raad alle landen van
het Oost-blok te beschermen tegen mogelijke verleiding met het Mar-
shall-plan. De landen van het Oost-blok werden op deze wijze vaster
samen gebundeld teneinde de strijd tegen het Marshall-plan meer ef-
fectief te maken. Deze tactiek levert op zichzelf geen verrassing
op, zij kan hoogstens voor de rasechte optimisten, gelovende in de
fatsoenlijke bedoelingen van de Sowjets, een verrassing zijn!

Wie nu nog aan optimisme leed kreeg de beslissende douche op
29 Januari toen het Sowjet-Ministerie van Buitenlandse Zaken een
verklaring

verklaring publiceerde, die zich met scherpe woorden richtte tegen de Westerse mogendheden en hun agressieve bedoelingen, met het Atlantic-pact. Hier werd eindelijk duidelijk gezegd waarom de gehele campagne eigenlijk gevoerd wordt, nl. niet om de wereldvrede te brengen maar om het Atlantic-pact te torpederen! Hiertoe lijkt ons enig commentaar nodig:

- 1.) Het Atlantic-pact vormt geen voorbereiding van een aanval tegen de Sowjet-Unie; het is het consequente antwoord op de militaire verdragen die tot de vorming van het Oost-blok gevoerd hebben.
- 2.) Het Atlantic-pact is de aansluiting van West-Europese landen met de Verenigde Staten en Canada om te voorkomen dat het Sowjet-leger met zijn meer dan 4 miljoen man plotseling een wandeling naar het Westen zou ondernemen.
- 3.) Het Atlantic-pact is een garantie tegen gebeurtenissen à la Tsjechoslovakije een jaar geleden.
- 4.) Het Atlantic-pact is een antwoord op de sabotage-acties van de communistische vijfde kolonnes in het Westen, gericht tegen het economische herstel.
- 5.) Het Atlantic-pact poogt de Sowjet-Unie duidelijk te maken dat een verdere uitbreiding van haar invloedssfeer naar het Westen niet mogelijk zal zijn zonder op gewapende tegenstand te stuiten.

Desnoods moet het Westen het gehele systeem van de Verenigde Naties laten exploderen, daar het voortdurende veto van Moskou toch iedere productieve kracht er aan ontnemt. De tijd waarop de explosie zal plaats hebben komt angstig nabij. Wij moeten er ernstig rekening mee houden, dat de Chinese afgevaardigde in de Verenigde Naties over enkele maanden niet zal spreken uit naam van Tsjang Kai Tsjek, maar namens de leider van de Chinese communisten, Mao Tse Toeng.

Of Amerika, Frankrijk en Engeland dan nog veel animo zullen tonen om het spel van de Verenigde Naties, met twee communistische "grote mogendheden" met veto-recht samen op te voeren, valt te betwijfelen.

Met de Sowjet-aanval tegen het Westen van 29 Januari is het hoogtepunt van het vredesoffensief nog niet bereikt. De grote Maarschalk Stalin gaat zich nu persoonlijk met het offensief bemoeien. Op 30 Januari verklaart Stalin tegenover een vertegenwoordiger van het Amerikaanse nieuwsbureau "International News Service" o.m. dat de Sowjet-Unie bereid is, gemeenschappelijk met de Verenigde Staten een verklaring af te leggen, dat geen van twee regeringen van plan is een oorlog te ontketenen. Stalin toont zich bereid Truman te ontmoeten op Russische bodem.

De grote pers in Amerika bleek in het algemeen weinig geloof te

te schenken aan de schone woorden van Joe Stalin; zij was van mening dat het Kremlin in Berlijn, in Oostenrijk, in Griekenland, in China en in Lake Success volop gelegenheid heeft zijn vredeswil in daden te tonen. Men is in Amerika huiverig geworden voor het sluiten van "papierenen" overeenkomsten met de Sowjets, daar de geschiedenis bewijst dat zulke overeenkomsten waardeloos zijn.

Ook in Londen zag men een tegenstelling tussen de woorden en de daden van de Sowjets. Men meende daar dat de afwisseling tussen vriendelijk optreden en barbaars dreigen tot de typisch Stalinistische tactiek behoort. Men heeft na het persoonlijk aanbod van Stalin in Londen enkele dagen op hete kolen gezeten, omdat men nog niet geheel zeker was van de houding van Truman als gekozen President en zijn nieuwe Minister van Buitenlandse Zaken, Acheson. Een ogenblik vreesde men in Londen, dat Washington's State Departement het verleidelijke aanbod van Stalin zou accepteren.

Het afwijzen van het aanbod van Stalin viel Truman gemakkelijk omdat Stalin voor zijn uitnodiging geen gebruik gemaakt had van de normale diplomatieke weg maar daarvoor de bemiddeling van de ijverige journalist Kingsbury Smith ingeroepen had. Men bedenke slechts hoe Nederland zou reageren indien zijn eerste Minister uit de mond van een journalist, b.v. de Heer van Randwijk een uitnodiging zou krijgen met Stalin over Indonesië te komen praten in Moskou ?!

De verklaring, die de optimisten in het Westen achter het vredesoffensief zochten, dat nl. Rusland zich bedreigt voelt door het Atlantic-pact en afgunstig is op het effect van de Marshall-hulp, houdt geen steek. Het vredesoffensief en het terzelfde tijd gepubliceerde scherpe memorandum beogen op zeer verschillende wijze hetzelfde doel: het Atlantic-pact mag onder geen beding tot stand komen, West-Duitsland mag niet staatkundig gereorganiseerd worden en bovenal mag er geen allesomvattend statenblok met militaire kracht in het Westen ontstaan. Dat deze afschuw van een Westers-blok niet op vrees berust, maar voortvloeit uit het bewustzijn van de militaire kracht van de Sowjet-Unie, blijkt zonneklaar uit het feit dat alleen eisen gesteld worden zonder compensaties in enigerlei vorm aan te bieden. Als compensatie ware bv. mogelijk een aanbod tot ontbinding van de Verdragen tussen de landen van het Oostelijk blok. Hetzelfde valt op te merken over het zogenaamde vriendelijke aanbod van Stalin aan Truman dat in wezen ook het karakter van een eis draagt doordat Truman ontboden wordt naar Rusland.

Deze conclusie doet verwachten, dat nu de eerste poging mislukt is, de Sowjet-Unie op andere wijze het Atlantic-pact een stok tussen de benen zal trachten te steken. Het zelfbewustzijn van de Sowjet-Unie is door de communistische overwinningen in China niet weinig gestijfd. Het effect daarvan zullen wij in de naaste toekomst wel gewaar worden.

=0=0=0=0=0=0=0=0=0=0=0=0=0=0=0=

COMMUNISTISCH WEERLICHT BOVEN PEIPING.

Peiping 2 Februari.

Stap voor stap nemen de communisten het bestuur van de oude Chinese keizer-stad over. Nadat op 31 Januari eerst een afdeling militaire politie binnen gerukt was, volgden op 1 Februari geregelde troepen van het communistische leger, uitgerust met Amerikaans oorlogsmateriaal, dat hun in de loop van de laatste maanden in handen was gevallen. De troepen brachten talrijke vrachtauto's mee, versied met grote foto's van de communistenleider Mao Tse Toeng en de legercommandant Tsjoë Te.

Op 1 Februari hadden de communisten het radio-station en de redactie-bureaux van de Kuomintang-krant overgenomen, die sedert dien onder de naam "Volkskrant" verschijnt. Het persagentschap "Central News", met het hoofdbureau in Nanking werd eveneens door de communistische partij bezet en omgedoopt in "Nieuw China". Voor de 4e Februari worden grote bevrijdingsfeesten aangekondigd. Bij deze gelegenheid zullen de schouwburgen en de bioscopen gratis voor soldaten voorstellingen geven. Aan de Chinese en de buitenlandse artsen werd gevraagd op deze dag alle patienten gratis te behandelen. Bij de banken en de handelsfirma's werden 20 000 zilver-dollars in beslag genomen, bestemd voor een gift aan de soldaten; de winkeliers kregen opdracht op de "gelukkige dag van het bevrijdingsfeest" hun waren met 10 % reductie te verkopen.

Al deze maatregelen tonen duidelijk van Sowjet-Russische oorsprong te zijn. Peiping verwacht de volgende weken en maanden nog wel meer zulke fuifjes!

In de dagbladen begint een veldtocht tegen de medewerkers en de employé's van de Amerikaanse informatie-dienst, personen die de communisten brandmerken als "geestelijke slaven van de Verenigde Staten". Deze aanvallen breiden zich snel uit tegen alles wat Amerikaans is. Overal in de stad worden reeds pamphletten tegen het Amerikaanse "imperialisme" uitgedeeld.

Peiping 4 Februari.

Voor de ontvangst van het communistische "bevrijdingsleger" hadden zich ongeveer 1 miljoen mensen langs de straten opgesteld, met papieren vlaggetjes in de hand. Men kreeg sterk de indruk dat de menigte niet geheel vrijwillig het communistische leger inhaalde, maar, hoe het zij, het publiek speelde mee. Als het commando ge-

werd ging de rechterarm met de gebalde vuist de lucht in of bricht een spreekkoor slagzinnen ten gehore, door communistische functionarissen voorgezegd. Jong en oud, arm en rijk, schoolkinderen, studenten, leden van arbeiders - en wijkverenigingen, allen halden het bevel, het leger met "spontaan applaus" welkom te heten, g-dwee opgevolgd. De tocht van het leger door verschillende wijken van de stad duurde 6 volle uren; de stoet bestond uit infanterie, cavallerie, artillerie en tanks. Voor hun eerste demonstratie kozen de communisten blijkbaar hun elitetroepen, die dan ook inderdaad wat hun houding aanbelangt, hun discipline en hun uitrusting een uitstekende indruk maakten. Het zal heus geen toeval geweest zijn dat eindeloze kolonnes gemotoriseerde infanterie op goed onderhouden Amerikaanse vrachtwagens ook langs het Amerikaanse consulaatgeneraal reden!

Ter afleiding van de bevolking, die uren lang de winterse koude moest trotseren, speelden tal van musiekkapellen en hielden gemaskeerde toneelgroepen en dansers op stelten het publiek bezig. Vergeliken met de eerste dagen, direct na de bevrijding, kon men reeds van een groei van het enthousiasme spreken. De Chinezen zijn altijd dankbare toeschouwers bij gratis-voorstellingen, in het bijzonder op het eind van de Chinese nieuwjaarsfeesten. Welke de gevoelens van de bevolking ook mogen geweest zijn, protesten heeft zij niet laten horen.

De taal van de uitgedeelde pamfletten toonde duidelijk dat de auteurs de Moskouse communisten-school met goed gevolg hadden afgelopen. In een van deze producten worden de "verdrukte" chinese bevolking de volgende woorden op de lippen gelegd: "Eindelijk ben je gekomen, hooggeacht bevrijdingsleger, dat wij zo lang hebben verwacht! Welk vreselijk leven was het onder de heerschappij van de benden van Tsjang Kai Tsjek." Deze oproep somt dan verder een lange reeks van wandaden en wantoestanden op, door het oude regime bedreven.

Merkwaardig is, dat in dit zelfde pamflet het einde van het schrikbewind van Tsjang Kai Tsjek gelijktijdig gevierd wordt als het einde van de "Amerikaanse invasie".

Als Westerlingen, die de volgorde in de gebeurtenissen in de zogenaamde "volksdemocratieën" van Midden en Oost-Europa kennen, krijgen wij medelijden met de naive Chinese bevolking, als wij vernemen wat haar allemaal beloofd wordt: "Wij zijn bevrijd, wij behoeven niet langer in het geheim te lezen waar wij zin in hebben, wij behoeven niet langer te fluisteren wat wij denken. Voor onze

ogen ontstaat het beeld van een gelukkig, vrij, sterk, bloeiend rijk
China. Welke grote dag, waarop wij duizenden weken, maanden en jaren
hebben gewacht. Wij bezingen, wij vieren de dageraad van de nieuwe
dag, de geboorte van een nieuw tijdperk, het begin van een democrati-
sche orde!" --- Arme drommels, die zulke praatjes geloven! Hoe zullen
zij ontuchtigd worden!

De vroegere commandant van Peiping werd na de overgave van de
stad van de lijst van "oorlogsmisdadigers" geschrapt, omdat hij "bo-
wezen had, dat hij zijn zonden heeft ingezien en beterschap beloofde".

Deze generaal wordt thans in de communistische radio aan de an-
dere nationalistische officieren ten voorbeeld gesteld.

Peiping 12 Februari

Vanmorgen trokken opnieuw in optocht duizenden scholieren, stu-
denten en arbeiders door de straten van de stad naar de zuidelijke
poort, waar een schilderij van Mao-Tse Toeng onthuld werd. Bij deze
gelegenheid kwam de communistische aap wel brutaal uit de mouw kijken
toen de nieuwe burgemeester verklaarde geen "onechte" vrede in zijn
stad te dulden. Voor die het nog niet weten mocht, vertelde hij er
bij dat de echte vrede eerst mogelijk is als het gehele bezit van de
"bureaucratische kapitalisten" spontaan door de bevolking in beslag
genomen zal zijn. Wanneer dit gelukkige ogenblik zal aanbreeken heeft
hij nog niet verklapt, maar lang zal het zeker niet meer duren voor
iedereen in Peiping die nog iets bezit, niets meer zal bezitten en de
communistische horen, die tot nu toe niets bezaten, alles zullen be-
zitten. Dan zal de "klassestrijd" door het Marxisme gewonnen zijn!

Inmiddels worden de aanvallen tegen alles wat Amerikaans is van
dag tot dag feller, in het bijzonder tegen de persorganen. Volgens
beproefd Moskou's recept worden "uitingen uit alle groepen van de be-
volking" geciteerd om te bewijzen hoe groot de "verontwaardiging" wel
is tegen die neelopers van het Amerikaanse imperialisme, die pogen de
"nationals", democratische revolutie tegen te werken". Geen enkele
vertegenwoordiger van een Westerse krant kan meer met officiële in-
stantie contact krijgen. Evenmin vinden de consulaire vertegenwoor-
digers van het buitenland gehoor bij het nieuwe bewind. Hoe men te-
genover deze Westerse vertegenwoordigers staat, toont duidelijk de
slogzin die met grote letters op de muur van het Britse consulaat te
Peiping prijkt: "Weigert de erkenning van de verraderlijke contacten
van de Kuomintang van het buitenland, ontbindt alle verdragen met
het buitenland." Maar op het Sowjet-Russische consulaat staat: "Be-
schermst zorgvuldig de woningen, het leven en het bezit van de buiten-
landers." De muurschilders konden alreeds het gevoelige hart en de

goede internationale manieren van de Sowjet-machthobbers!

Elke gelegenheid grijpt het nieuwe regime in Peiping aan, om te laten zien hoe nauw het met de Sowjet-Unie verbonden is. Het communistische stadsbestuur begreep al aanstonds dat de bevolking verlangde de verjaardag van de Russische schrijver Puschkin, wiens naam haar volkomen onbekend is - maar dat doet er niet toe - feestelijk te herdenken.

Ook de aanvallen die de Chinese communistische radio aldra tegen de politiek van generaal Mac Arthur in Japan ondernam, tonen veel overeenstemming met de in Moskou gangbare propaganda-argumenten. De Chinese communisten verwijten de Amerikanen in Japan agressieve krachten te steunen om een bolwerk tegen het Communisme in de Pacific op te richten. Het centrale comité van de Chinese communistische partij beschouwt het steunen van de agressieve krachten in Japan als een inmenging in interne aangelegenheden van, let wel!... China en als een bedreiging van de vrede in Oost-Azië.

De aanvallen van de Chinese communistische propaganda op het buitenland zijn niet enkel tegen Japan gericht. De communistische generaal Yeh Tsijen-Wing, de nieuwe burgemeester van Peiping, verklaarde al bij het aanvaarden van zijn functie, dat China de tijd gekomen acht ook aan de kleinere naties in Azië steun te geven tegen hun onderdrukkers, waarbij hij zonder twijfel denkt aan Indo-China, Malaya en I N D O N E S I E.

Het Westen schijnt uit de zoete droom, dat Mao Tse Toeng zich ontpoppen zal als de Oost-Aziatische Tito, al ontwaakt te zijn. De relaties tussen hem en het Kremlin zijn voor iedereen, ook voor de Verenigde Staten, maar al te duidelijk. Alleen India droomt nog voort! Wijkunnen moeilijk verklaren met de aannahme dat de leiders van India, met de geslepen Pandit-Mehroe aan het hoofd, bovennatuurlijk naif zijn. Waarschijnlijker is, dat zij bewust meehelpen de machtssfeer van Moskou te camoufleren. Een hoge ambtenaar van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van India, de man wiens taak het is de ontwikkeling van de links- en rechts-extremistische groepen te controleren, meende enkele dagen terug de goegemoente diets te moeten maken dat Mao Tse Toeng de rol van de Tito van het Oosten zal spelen. Wel begreep deze bewindsman van de nieuwbakken staat India, dat aan de Noord-Oost grens van zijn land, een directe invloed van het Chinese Communisme merkbaar zal worden. Hoort ook deze man soms tot de wegbereders van het Communisme in het Verre Oosten ???

=o=o=o=o=o=o=o=o=o=o=

O.D. 1555

Blg. 17 van het OVERZICHT van Mei 1950 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten. (O.D. 41)

UITTREKSEL	
Uit	: 07/411
Ag.no.	: -
Voor	: 07/1555

50

"ANTI-COMMUNISTISCHE UITGAVE:
"Het WERELDCOMMUNISME".

Uitgegeven door het reclame-bureau "Arotto", Prinsstraat 132 Den Haag.

Werd verzonden aan verenigingen op Chr. grondslag, met het doel abonneementen te werven. Verspreider was: A.C.M. VERKAMP, 2.11.1924, taxichauffeur, wonende Den Haag, (3 maal verbaliseerd wegens diefstal e.d.) wordt sinds September 1949 niet meer uitgegeven

De gestencilde bulletins werden samengesteld door Hellmut FRÜBTING, FD 5302, geb. 27.11.1912 te Urdingen (Bad), Duitsler, als SS-Hauptsturmführer bij de S.W. in Nederland. Ontvluchtte op 6.11.1947 uit het kamp Rhijnauwen. Aanvankelijk door mevr. KRUIJFF, N.Graacht 40 te Utrecht, ondergebracht in haar huis te Amsterdam, daarna gehuisvest door Prof. COOPS. Deze liet hem o.m. de uitgave "Het Wereldcommunisme" verzorgen. Frübting is ook de samensteller van de drie circulaire v/h (niet bestaande) "Nederlands Communistisch Comité" (geborgen in OD 411). Frübting zal eind Mei/begin Juni naar Duitsland worden uitgeleid.

16.5.1950, B 2a

UITTREKSEL	
UH	P. 5302
Ag. no.:	78904
Voor	08 1555

8 1555 70094

Original list in
 2552 v. Pröbsting
 is ook de samensteller van de drie
 circulaire van het niet-bestaande
 Ned. Comm. Comité, verzorgd
 door...

No. 71733.

Betreft: Pröbsting. →

Hij verklaarde:

Mijn belangstelling voor politieke stromingen was gewekt op 1 Juni 1937, toen ik in Dresden, mijn woonplaats, in contact kwam met de S.D. Voor deze dienst maakte ik een uitvoerig rapport over de s.g. "Wenden", een Slavische minderheid in Duitsland. Op 1-6-'38 trad ik in dienst bij de S.D. Dresden en had contact met de inlichtingendienst van deze S.D. Ik bestudeerde in dit verband de contacten van illegale stromingen en hun verbindingen met Praag. Toen ik begin 1942 naar Nederland kwam, kreeg ik werk van soortgelijke aard, alleen opereerde ik in de N.S.B. en maakte rapporten voor Berlijn over de gesteldheid van de nuanceringen in de N.S.B. Langs deze weg kreeg ik ook belangstelling voor het communisme en trachtte mij een beeld te vormen over de achtergrond en de werkwijze van deze beweging. Op grond van de door deze studie verkregen resultaten, heb ik plannen geopperd om illegale communistische organisaties te scheppen, die het bestaande communisme in de wielen moesten rijden en derhalve dienstig waren aan onze zaak. De hogere S.D.-leiding wilde echter uitsluitend medewerking verlenen, indien de mogelijkheid zou worden gewchapan om op deze wijze de gehele communistische beweging op te rollen. Hier was ik op tegen, zodat dit plan kelderde. Als instrument voor de vervaardiging van de politieke geschriften, die ik in het kader van bovengenoemde actie zou laten verschijnen, gebruikte ik de journalist JESSERUN. Deze was ter dood veroordeeld en Schreieder had zijn zaak behandeld. Ik vroeg en verkreeg van Schreieder verlof deze man in te schakelen voor dit werk. Schreieder was ingenomen met het spel, dat ik spelen wilde en door zijn bemoeienis werd Jesserun niet ter dood gebracht. Jesserun was een extreem links-socialist, vaardig met de politieke pen en goed voor het werk, dat ik hem opdroeg. Ik bemerkte wel, dat hij volkomen onbetrouwbaar was, zelfs gevaarlijk en voor alles te koop. Ik verbaasde mij over het feit, dat hij een vriend is van de heer van der Leeuw van de Persuivering. Ik vermoed, dat hij bij de B.P.N. ook wel bekend is. Bij een latere gelegenheid heb ik prof. Coops nog kunnen waarschuwen, die n.b. wilde bevorderen, dat Jesserun naar de U.S.A. zou gaan om de voorlichting over Nederland en de Indonesische kwestie te verzorgen. Dat deze actie mislukte, betreurde ik als Duitser,

omdat ik de Duitse belangen in het oog hield. Langzamerhand was ik echter tot de overtuiging gekomen, dat de huidige oorlog, een oorlog van ideologieën was en dat deze uiteindelijk zou resulteren in een oorlog tussen Oost en West. Het Nat. Soc. had voor mij afgedaan en ik stelde mij op het standpunt, dat het communisme zoveel mogelijk afbreuk moest worden gedaan, wilde een betere maatschappij worden geschapen. In die tijd leefde bij mij reeds de gedachte aan een verenigd Europa. Ik verzekerde mij van de hulp van Dr. Wolfgang Ispert, thans arts te Wuppertal en Stbf. Damrau, een propaganda-officier bij de Heeresgruppe Model. In het najaar van 1944 maakten wij plannen om met een illegale zender, A.B.C. genaamd, communistische propaganda uit te zenden naar Engeland. Communistische leuzen werden op straten en muren gekalkt en met hulp van Schreieder werden pamfletten verspreid, waarin aan communisten vragen werden gesteld, die ten doel hadden hun activiteit op te rakelen.

Langs deze weg dachten wij Engeland te beïnvloeden en de aandacht te vestigen op een grote communistische activiteit in Holland. Wellicht zou op deze wijze Engeland en de geallieerden tot nadenken worden gestemd, waardoor de mogelijkheid kon ontstaan, dat Engeland met de Duitsers de U.S.S.R. zouden gaan bevechten. Wij klampten ons hierbij vast aan de dood van Roosevelt, die de Russen in alles steunde.

Het is mij bekend, dat de zender in Engeland is gehoord, maar ons doel en de nevengeachte, het Europese communisme los te scheuren van Moskou en verder te splijten, hebben wij niet verwezenlijkt gezien. Kort nadien volgde de capitulatie en mijn activiteit tegen het communisme moest ik noodgedwongen staken. In mijn gevangenschap heb ik mij beijverd om het nihilistische nationaal-socialisme en het communisme zoveel mogelijk afbreuk te doen, door op alle gebied de mij bekend zijnde gegevens door te geven. Hier kan ik U nog het volgende over mededelen:

In Februari 1947 zat ik in het kamp "Rozenburg", toen een jonge SS-er, Bunk genaamd, bij mij kwam. Bunk gaf zich met valse papieren uit voor Fransman en was waarschijnlijk afkomstig uit de groep van Serzeny (redder van Mussolini). Hij vroeg mij om raad en vertelde, dat hij voor de z.g. "Weerwolf" naar Nederland gekomen was om met een groep, ter sterkte van omstreeks 100 personen, achter het front te werken bij een mogelijke terugtocht. Bunk had steun nodig gehad en belangstelling gevonden bij Rodrigues Lopes (N.Post). Ook werkte voor hem een Hilversums meisje, Kitty Alting genaamd.

Het stond voor mij vast, dat, wilde deze groep zich handhaven, zij zeker communistisch diende te worden en dit was voor mij aanleiding om hierover een rapport samen te stellen, dat ik overhandigde aan Hegelsen in fort Honswijk. Deze deelde mij later

nede, dat het rapport naar bureau W. was gegaan en wel naar Dekker.

Omstreeks Juli 1947 heb ik op verzoek van Hegelsom nog een rapport gemaakt over bestrijdingsmethoden van het communisme, eigenlijk een soort leidraad om contacten te maken, etc. etc.

Dit rapport is ook naar Dekker gegaan.

Op 31-8-'47 werd ik verplaatst naar het fort Rhijnouwen en de commandant Benker heeft toen over mij met prof. Coops gesproken. Dekker had ook plannen met mij en G.S.III, alsmede de Kol. Somer waren in mij geïnteresseerd. Men wilde wel van mijn diensten gebruik maken, maar de wijze waarop was wellicht niet duidelijk. Ik leefde vanzelfsprekend in een zekere spanning en toen het bericht kwam, dat alle Duitsers naar een Huis van Bewaring werden overgeplaatst, heb ik op eigen initiatief de vlucht genomen op 6 November 1947.

Ik ben gegaan naar 's-Gravenhage, naar een adres, dat Kees v.d.Nieuwenhuisen, een kampgenoot, mij gegeven had. Het was bij Jettie van Daal aan de Klatteweg 14. De volgende nacht heb ik bij haar moeder in Rotterdam doorgebracht. Toen vatte ik het plan op om naar het Zuiden te gaan en contact te zoeken in R.K. kringen, o.a. bij de paters Jesuiten, langs welke weg ik pater de Greeve wilde ontmoeten. Dit gelukte niet en ik was gedwongen de nacht op straat door te brengen. Brutaalweg ben ik toen naar het bureau van "de Waarheid" in Maastricht gaan vragen en men verwees mij toen naar de secretaris van de C.P.N.-afdeling, een schilder. Onder het mom, dat ik koerieragent was, uit België gekomen en op doorreis met geheime opdrachten, heb ik bij deze schilder geslapen. De volgende dag heb ik dat kunstje geprobeerd bij de Russische ambassade, maar dat lukte niet. Ik had mij daar als krijgsgevangen Oost-Duitsers uitgegeven, die ontvlucht was. Bij de Amerikaanse ambassade kreeg ik wel gehoor, maar moest een andere dag terugkomen.

Op het gemeentehuis in Zeist zat een zekere Peter van de Werf, een medewerker van Dekker en weer een vriend van de familie Kruijff uit Utrecht.

Deze Mevr. Kruijff belde ik toen op. Bij het horen van mijn stem zei ze: "Goddank, dat je er bent". Zij verwees mij naar haar zoon, die in Leiden kamers had en daar ben ik van Donderdag 13 tot Maandag d.a.v. geweest. Inmiddels was over mij met de relaties gesproken en ik kwam toen bij Dr. Pepta, de Sitterlaan 19 in Leiden. Pepta was Gereformeerd, een vriend van prof. Coops en hij werkt bij T.N.O. te 's-Gravenhage.

Speedig kwam ik in de Jan Luykenstraat 48 te Amsterdam op de kamers te wonen, welke Mevr. Kruijff daar had. Daar heb ik voor prof. Coops gewerkt.

Men heeft toen o.a. bij de heer Lovink moeite gedaan om mijn kwestie te legaliseren. Dit ging blijkbaar niet vlot.

*de caricatures
in mijn
hande...
... Coops*

Op mijn voorstel is toen anti-communistische propa-
ganda vervaardigd.

De financiering geschiedde door de Grootindustrie
en wel voornamelijk door de A.K.U. via 2 gevluchte
Yugoslaven, waarvan één Paya genoemd werd. Deze
hebben zogenaamde Tito-brieven vertaald. Ik had
dese samengesteld met Tito's politiek voor egen,
die communisme wilde in eigen land en rekening hou-
dende met verschillende belangen, niet naar de pij-
pen van Moscou en de Komintern wilde dansen. Deze
brieven zijn naar verschillende persoonlijkheden in
de C.P.N. en de E.V.C. gegaan. Later hoorde ik, dat
ook hier Tito-communisten een vereniging hadden ge-
sticht. Ook zijn deze brieven naar Yugoslavie ge-
zonden. Daarbij heb ik nog contact gehad met
Mihailowitsch (pnonet.), wonende aan het Noordeinde
te 's-Gravenhage in het huis van een Nederlander,
die met een Yugoslavische vrouw gehuwd is. Deze M.
zijn inlichtingen gevraagd over de Yugoslavische
ambassade.

*Mijn van dat
...
...
...
...*

De bovengenoemde Paya acht ik zeer betrouwbaar.

Het contact tussen de A.K.U. en mij was een arts
uit Enschede, een kennis van prof. Coops.

Voorts heb ik nog periodiek verschijnende geschrif-
ten vervaardigd, waarbij ik mij bediende van Euro-
pese kranten als "Le Monde", en die dienen moesten
voor de arbeiders in de industrie. In deze soms 2
maal per week verschijnende geschriften, werd het
communisme helder en duidelijk aan de kaak gesteld.
Deze geschriften werden door de arbeiders gunstig
ontvangen.

Met Rijkseenheid heb ik persoonlijk weinig of geen
contact gehad. Ik weet niet of zij ook aan de fi-
nanciering van deze actie medewerkten. Wel had prof.
Coops goede vrienden in deze beweging en zal daar
waarschijnlijk wel gebruik van hebben gemaakt.
Ik heb deze verklaring afgelegd op de achter-
grond de gedachte, dat ik U in dit verband nog wel
meer kan mededelen. Mijn geheugen is echter wat
swak en ik zal mij bezinnen of ik nog meer, voor U
dienstige verklaringen, kan overleggen".

Door tijdsgebrek geen nadere verklaringen over de
inhoud der geschriften gevraagd.

10-1-50.

WIK

UITTREKSEL	
Ur	: 28 5302
Ag. no.:	71733
Voor	1081555

Notitie van B.

C IX deelt heden het volgende mede.

In plaats van Pröbsting werkt nu voor Prof. Coops: HEGELSOM, voorheen werkend voor Bur. W., onder Dekker. H. was ondercddt. van het fort Honswijk (bewaringskamp) onder Cdt. ORDING, die hier vermoedelijk buiten staat, maar nu Cdt. van de cellenbarakken is.

Coops heeft bij een exemplaar van "Wereldcommunisme" een intekenformulier voor geld bijgesloten, dat goed heeft gewerkt.

Draka heeft hem daarna nog wat geld geleverd.

Bijgaande brief is van Hegelsom, vermoedelijk aan Proosdij, advocaat van Pröbsting.

↳
Ltr. GD 5302 van
H. Pröbsting

B. IIIa, 11.8.1949
H

M 15555

Aan B.

Dit zijn oude papieren ontwerpen van contact 35.

Mogelijk zou u nog my enig belang? Zo niet, dan
te vernietigen

Dy 27/10

Geheime instructies van de Sowjet-Unie voor de deportatie van inwoners der Baltische landen.

Toen de Sowjet-Unie in 1940 Lithauen, Letland en Estland binnen viel was reeds lang de deportatie van alle anti-Sowjetische inwoners voorbereid. Deze begon dan ook meteen. Binnen enkele weken werden ± 100 000 mensen uit hun land weggevoerd.

Wij publiceren vandaag de geheime instructies, die het Sowjetische Volkscommissariaat voor Binnenlandse Zaken destijds voor de Baltische deportaties uitvaardigde. Gelijke methoden gebruikt de Sowjet-Unie ook thans nog in bezette gebieden en in de satellieten-staten tegen alle personen, die als anti-Sowjetisch bekend staan. Zo werden alleen al in de Sowjetische zône van Duitsland sinds Mei 1945 ± 250 000 personen gearresteerd en gedeporteerd!

Hier volgt de tekst van de instructies:

"Strikt geheim!

Inleidend overzicht.

De deportatie van de anti-Sowjetische elementen uit de Baltische landen is buitengewoon belangrijk. De eerste voorwaarde voor het slagen van de actie is de voorbereidingen uit te voeren onder de grootste geheimhouding. Verder moet iedere paniek onder de minder gesitueerde bevolking tijdens de actie worden voorkomen.

Het doorgeven van de instructies.

De plaatselijke politiegroepen zullen de nodige instructies ontvangen uit de hand van het Driemanschap van het district. Dit zal pas kort voor het begin van de operaties geschieden. Met de grootste zorg moeten de politiegroepen in samenwerking met de communistische organisaties de transportmiddelen uitzoeken, die bij de acties zullen worden gebruikt. De gebouwen, waar de laatste instructies zullen worden gegeven, moeten van dien aard zijn, dat iedere inmenging van personen, die buiten de actie staan, onmogelijk is. Scherp toezicht is gewenst!

Het Driemanschap zal de chefs van de politiegroepen met het door de regering genomen besluit, een groot aantal anti-Sowjetische personen te deporteren, op de hoogte brengen. Gelijktijdig zal aan alle leden van de communistische partij worden medegedeeld, dat de te deporteren personen gevaarlijke vijanden van het volk zijn.

Na de bekendmaking van de instructies aan de politiegroepen worden de

documenten omtrent de te deporteren personen verzameld; ieder stuk moet worden gecontroleerd door de plaatselijke comité's om eventuele vergissingen te voorkomen.

De chefs van de plaatselijke politiegroepen onderzoeken met de grootste oplettendheid de inlichtingen over de familieleden van de te deporteren personen ingewonnen. De chefs ontvangen lijsten met de deportatiebestemmingen en met de namen van de plaatsen langs de transportweg, waar militairen verzameld zijn die zo nodig kunnen ingrijpen.

Het is noodzakelijk de wapenen van de politiegroepen te controleren; deze moeten volmaakt in orde en geladen zijn. De politie mag alleen ter verdediging of bij verzet van de wapenen gebruik maken.

De uitvoering van de deportatie.

Indien meerdere gezinnen uit één woonplaats gedeporteerd moeten worden, dient één politieambtenaar tot chef van deze plaats te worden benoemd. Zijn orders moeten strikt worden opgevolgd. Na zijn aankomst wordt onder de grootste geheimhouding het contact tot stand gebracht met de plaatselijke autoriteiten, te weten met de president, de secretaris en de leden van de plaatselijke Sowjet. De chef moet de adressen van de te deporteren personen nauwkeurig uitzoeken.

Vóór het aanbreken van de dag beginnen de operaties: De chef verzamelt zo vlug mogelijk alle ~~alle~~ familieleden in de grootste kamer van het huis, nadat hij de nodige voorzorgsmaatregelen heeft genomen. De namen worden vergeleken met die van de lijsten, waarbij ook die van afwezigen en zieken niet mogen worden vergeten. Daarna volgt de nauwkeurige fouillering van de arrestanten en het onderzoek van hun woningen. Bij deze speurtocht moet zowel naar wapenen als ook naar ophitsende boeken worden gezocht. Tegen het bieden van verzet dient het Driemanschap van tevoren maatregelen te ~~nemen~~ beramen.

Na beëindiging wordt aan de arrestanten bekend gemaakt, dat zij ingevolge besluit van de regering tot deportatie naar een ander gedeelte van de Sowjet-Unie veroordeeld zijn.

Het maximum-gewicht van de toegelaten bagage is vastgesteld op 100 kg. Indien de bagage op de daarvoor bestemde vrachtautó wordt geladen, moet er op worden gelet, dat de goederen tijdens de rit niet voor het bieden van verzet kunnen worden gebruikt,

Een ieder, die bij 't begin van de politie-inval in het huis aanwezig was of tijdens de actie binnen komt moet in het gebouw blijven tot aan het einde van die actie. De invrijheidstelling mag eerst na een grondig onderzoek geschieden.

Manifestaties in de nabijheid van huizen waar arrestaties worden verricht moeten zonder uitstel worden uiteengejaagd. Indien een tot deportatie veroordeelde persoon toegang tot zijn woning weigert, moet de deur onmiddellijk worden ingeslagen.

Het overbrengen van veroordeelden naar het station moet over dag geschieden. Het verzamelen mag niet langer dan twee uur duren.

Het is de politie ten strengste verboden zich bagage of voedsel van de veroordeelden toe te eigenen.

Splitsing van de gezinnen.

Het is noodzakelijk dat geen enkele arrestant van tevoren enig vermoeden krijgt over de splitsing van de gezinnen. Reeds voor het transport naar het station moeten de papieren van de gezinshoofden van die van de andere leden van het gezin worden gescheiden.

Op weg naar het station wordt de gehele familie op één vrachtauto geplaatst. Op het station wordt het gezinshoofd naar een speciale wagon geleid.

Transport naar het station.

Het is de politie verboden op de vrachtaut^{o's} te gaan zitten. De politie rijdt naast en achter het konvooi. Men moet tijdens het passeren van woonwijken bijzonder goed opletten, ook op de houding van de passanten. Tussen ~~het~~ escorte en de veroordeelden mag geen woord worden gewisseld.

Inladen van de veroordeelden.

Ieder station van vertrek wordt omsingeld door speciale troepen van het Volkscmissariaat voor Binnenlandse Zaken. De commandant van de formatie roept de namen op van de veroordeelden en wijst hun een plaats in de trein aan. De gezinnen blijven bij elkaar, alleen de gezinshoofden worden afzonderlijk getransporteerd. Indien een wagon vol is worden de deuren op slot gedaan.

De commandant van de trein is verantwoordelijk voor de aankomst op de plaats van bestemming.

De Kommissaris, toegevoegd aan het bestuur voor openbare veiligheid van de U.S.S.R."

Militaire koerswijziging in de Sowjet-Unie?

Korte tijd geleden werd uit Moskou medegedeeld, dat de Ministerraad van de Sowjet-Unie Maarschalk W a s s i l e w s k i onth^{ef}even heeft uit zijn functie van Chef van de Generale Staf. Zijn opvolger is Legergeneraal S c h t e m e n k o . Dit bericht trok buiten de Sowjet-Unie geen

belangstelling, daar Generaal S c h t e m e n k o in West-Europa weinig bekend is.

Deze "aflossing van de wacht" krijgt een bijzondere betekenis, doordat gelijktijdig Maarschalk T i m o s c h e n k o weer voor den dag is gekomen. T i m o s c h e n k o reorganiseerde het Sowjet-Leger na de Finse oorlog van 1939/40. Na de nederlagen in de eerste helft van de Duits-Sowjetische oorlog verdween hij plotseling van het toneel. Men hoorde ~~niets~~ niets meer van hem, tot hij nu volkomen onverwacht in Juli j.l. met de orde van ~~de~~ Rode Banier werd onderscheiden. Deze onderscheiding gebeurde op bijzonder plechtige wijze ~~in~~ het Kremlin. Zij was een demonstratie tegen het Westen op een ogenblik van grote politieke spanningen. De Sowjet-Unie wilde blijkbaar het Westen er aan herinneren dat ook zij over een militair genie beschikt.

In de laatste weken is T i m o s c h e n k o nog meer op de voorgrond getreden. Het Kremlin had hem uitgekozen om op 7 November, op de verjaardag van de Octoberrevolutie, de troepen op het Rode Plein te inspecteren. Het Sowjetische dagblad "Iswestija" bracht een uitvoerig verslag over alle details van de plechtigheden. Een foto toont T i m o s c h e n k o tijdens het défilé van de troepen op de ~~ere~~plaats naast M o l o t o w en de Minister van Oorlog, B u l g a n i n .

De redevoering, die T i m o s c h e n k o bij deze gelegenheid heeft gehouden, bewijst dat hij thans (misschien is het niet altijd zo geweest) een trouw volgeling van S t a l i n is en dat hij volkomen loyaal tegenover de communistische partij staat. T i m o s c h e n k o verheerlijkte de strategie van S t a l i n, hij noemde het Communisme het grote doel van het Russische volk en becritiseerde met scherpe woorden de Engels-Amerikaanse politiek van agressie. (Wij moeten even onderbreken en onze lezers er op wijzen dat de Sowjet-Unie sedert 1945 een geweldige oorlogsindustrie opbouwt, die thans een jaarlijkse productie heeft van \pm 50.000 tanks en 45.000 - 50.000 vliegtuigen en dat de Sowjet-Unie sedert 1945 \pm 3 miljoen soldaten onder wapenen houdt!)

De loyaliteit van T i m o s c h e n k o tegenover het regime is natuurlijk niet de beslissende ~~aanleiding~~ geweest om hem weer op de voorgrond te laten treden. Deze gebeurtenis is alleen verklaarbaar uit de internationale situatie. De Sowjet-Unie heeft behoefte aan de bijzondere capaciteiten van T i m o s c h e n k o . Het peinzende gelaat en zijn

slanke figuur onderscheiden hem van de vele weldoeruvoede, zorgeloos kijkende Maarschalken van de Sowjet-Unie.

T i m o s c h e n k o vervult een taak achter het scherm. De nieuwe Chef van de Generale Staf, Generaal S c h t e m e n k o , is Oekrainer, evenals T i m o s c h e n k o zelf. en men krijgt de indruk, dat hij als vertrouwensman van de laatste werkt. T i m o s c h e n k o moeten wij beschouwen als opperbevelhebber van het Sowjet-Leger in een toekomstige oorlog. Thans is hij blijkbaar bezig de Generale Staf opnieuw te organiseren. Niemand buiten het Kremlin weet natuurlijk of T i m o s c h e n k o van S t a l i n ook toestemming kreeg nieuwe strategische principes te volgen, in tegenstelling met de zogenaamde "Stalin strategie". Deze was in de tweede wereldoorlog gelijk aan die welke Rusland in 1812 met goed succes tegen Napoleon toepaste door de vijand in de geweldige ruimten van Rusland te lokken en op deze wijze los te maken van zijn basis. In deze strategie wordt pas dan tot een aanval besloten, als de vijand voldoende verzwakt is. Waarschijnlijk heeft de Sowjet-Unie op grond van de technische ontwikkeling van de oorlogvoering haar principes gewijzigd en voelt zij voor de toekomst meer voer een aanvalsoorlog. Deze opvatting komt ook overeen met ~~de~~ communistische leuzen uit de laatste jaren, die van de "geest van aanval op alle fronten" spreken. T i m o s c h e n k o heeft reeds jaren geleden gepropageerd dat het Sowjet-Leger zich tot den aanval moet voorbereiden.

"Sowjet-mensen maken boter in plaats van kanonnen."
("De Waarheid", 2-12-48.)

De Sowjetische luchtmacht. (Vervolg)

"Het Wereldcommunisme" heeft in vorige edities gegevens gepubliceerd over de ontwikkeling van de Sowjet-luchtmacht en over de koortsachtige pogingen van de Sowjet-Unie haar achterstand op dit gebied in te halen. Ons laatste artikel beëindigden wij met de opmerking dat de Sowjet-Unie poogt naast Duitse ook Britse en Amerikaanse ervaringen, patenten en uitvindingen te bemachtigen en te gebruiken.

De Engelse firma Rolls Royce is de belangrijkste fabrikant ter wereld van straalmotoren. In 1945/46 heeft de Sowjet-Unie grote bestellingen bij Rolls Royce geplaatst. Ook via Tsjechoslowakije kreeg de Sowjet-Unie Engels vliegtuigmateriaal in handen.

Voor bommenwerpers en transportvliegtuigen maken de Sowjets gebruik van Amerikaanse uitvindingen en ervaringen, die zij hebben leren kennen door de pacht- en leenleveranties. Ook hebben de Sowjets een aantal Amerikaanse vliegtuigen in beslag genomen, toen Amerika zich met Japan in oorlog bevond en de Sowjet-Unie zelf nog neutraal was.

Omvangrijke debatten werden in de Sowjet-Unie gevoerd over de formatie van speciale bommenwerper-eskaders. Het Kremlin wenste n.l. aanvankelijk de successen van de bommenwerpers der Westerse gealliëerden tegen Duitsland niet te erkennen. Toen het Kremlin het effect van de speciale bommenwerper-eskaders niet langer kon ontkennen, verschool men zich achter het verschil in technische en navigatorische kennis van de Westerse gealliëerden met die van de Sowjets en de moeilijkheden, die het zelf formeren van speciale bommenwerper-eskaders voor hen zou brengen. Men is nu tot een compromis gekomen; Geconcentreerde massale aanvallen in de bekende Amerikaanse stijl zal men niet ondernemen; wel aanvallen met 2-motorige bommenwerpers op korte afstand tot steun van de militaire operaties op de grond. Daarnaast bereidt men zich ook voor op aanvallen met 4-motorige bommenwerpers ^{op} tegen speciale doelen in het achterland van de vijand.

Er zijn altijd nog deskundigen, die beweren dat er geen 4-motorige Sowjetische bommenwerpers bestaan. Wij raden hen een kijkje te gaan

nemen in de Sowjet-zône van Oostenrijk, waar zij vele 4-motorige bommenwerpers en ook een aantal jagers kunnen waarnemen.

Objectief gezien moet men toegeven dat de Sowjetische constructeurs met grote ijver aan het werk zijn getogen en ook wetenschappelijk goed onderlegd zijn; maar zij missen het belangrijkste, n.l. de intuïtie!

De grote man in de constructie van straalmotoren is Ir Schwezow, die kort geleden de Stalin-prijs van 200.000 Roebel ontving. Voor de uitvindingen van Schwezow had Tschelomej de leiding bij de bouw van motoren, die echter niet meer waren dan een slechte copie van Duitse BMW-motoren en in kwaliteit niet te vergelijken met die van de Engelse Rolls Royce. De belangrijkste constructeurs van infanterievliegtuigen (dus die vliegtuigen die tot steun van de infanterie en de tanks worden ingezet) zijn Iljuschin, Petljakow en Tupolew. Het in de Sowjet-pers gepubliceerde bericht over een topsnelheid van 450 km per uur van de sterk gepantserde en zwaar bewapende infanterievliegtuigen lijkt overdreven. Het lichte 2 motorige infanterievliegtuig "PE-2" bereikt 500 km per uur en 8.000 m hoogte.

Met de constructie van straaljagers heeft de Sowjet-Unie het technische peil bereikt, waarop de Westerse gealliëerden in Februari 1945 stonden. Een snelheid van 900 km per uur werd tot nu toe, zover bekend, nog niet overschreden. Vergelijken ^{met} ~~de~~ de stand van de Sowjetische vliegtuigconstructies van 1944 zijn er duidelijke vorderingen waar te nemen.

Tupolew heeft met zijn "TU-70" de Amerikaanse "B-29", de "vliegende vesting" trouw gecopiëerd. Daarnaast bereikt de 4-motorige bommenwerper "IL-18" een snelheid van \pm 480 km per uur met een actieradius van 3.500 - 4.000 km. De "TU-70" en de "IL-18" worden ook als transportvliegtuigen gebouwd en ^{thans} ~~op het ogenblik~~ gebruikt tussen Moskou en het Aziatische Rusland. Uit camouflage-overwegingen noemen de Sowjets deze bommenwerpers meestal "transportvliegtuigen".

De Sowjet-luchtmacht beschikt over grote ervaringen met "luchtconvooien", 4-motorige vliegtuigen die zweefvliegtuigen op sleeptouw hebben.

Tijdens een demonstratie bracht de Sowjet-luchtmacht in 1948 een verrassing met een nieuwe heliöcopter. Het vliegtuig startte van een vrachtauto en steeg verticaal 800 - 900 m waarop het met een snelheid van 600-700 km per uur in glijvlucht daalde. Naardat dit spelletje meerdere maal herhaald was landde de heliöcopter ~~weer~~ op de vrachtauto.

De Sowjet-Unie heeft in de Generale Staf groot gebrek aan technisch onderlegde officieren. De normale officier van de Generale Staf heeft

van tevoren geen contact met de constructeur; pas na de voltooiing krijgt hij het model ter beoordeling. Bij een dergelijke werkwijze wekt het geen verwondering dat er tussen het maken van de eerste tekening en het in serie construeren van vliegtuigen 2-2¹/₂ jaar liggen.

Op het gebied van de draadloze techniek had de Sowjet-Unie een grote achterstand in te lopen. In plaats van waarneming met radar, in het Amerikaanse en het Engelse leger gebruikelijk, behielpen de Sowjets zich met waarnemingen vanuit ~~xxx~~ vliegtuigen die met afgezette motoren boven het front zweefden en met microfoons, onder aan het vliegtuig hangend, trachtten af te luisteren wat op de grond voorviel.

Direct na het einde van de oorlog begonnen de Sowjets een groot instituut voor wetenschappelijk onderzoek op electrotechnisch gebied te bouwen in Kutschino, 40 km ten Noorden van Moskou. In de eerste maanden na de Duitse capitulatie werden in Moskou tal van Duitse geleerden en technici ondervraagd, ook de uitvinder van een nieuwe radarinrichting met een actieradius van 3000 km. De Russen bleken bij deze ondervragingen goed op de hoogte te zijn van de technische details.

Toen de Sowjets in de laatste weken van de oorlog de omgeving van Berlijn bezetten, bemachtigden zij de fabrieken van Siemens, Telefunken en de Askania-werken. In 1946 begonnen de Russen in Woronesch met het bouwen van een fabriek voor Telefunken, waarvan het materiaal afkomstig was uit de Russische zone van Duitsland. De gehele installatie van de fabriek, van de machines tot de kantoormeubelen toe is dan ook Duits product. Na voltooiing van de fabriek werden de krijgsgevangenen, die haar gebouwd hadden, weggestuurd, waarna het hele terrein onder militaire bewaking werd gesteld. Een grote staf van Duitse technici heeft de leiding van de fabriek.

Een andere groep Duitse ingenieurs, van het Siemens-koncern, leeft sedert 1946 vóór gekomen geïsoleerd op een eiland in het Seliger-Meer bij Ostaschkow, in het district Kalinin, ongeveer tussen Moskou en Lenin-grad in. Wat zij daar uitvoeren is ons niet bekend.

In September j.l. werd een grote wetenschappelijke organisatie in de Sowjet-Unie opgericht, die speciaal de aandacht besteedt aan radio-techniek en aanverwante vraagstukken. De organisatie heeft 1500 leden, waaronder alle geleerden en ingenieurs die verantwoordelijk werk op dit gebied verrichten.

Het tewerkstellen van Duitse technici, in het bijzonder die van Telefunken

en Siemens voert tot de conclusie, dat de Sowjet-Unie de instrumenten en apparaten die de "Luftwaffe" gebruikte heeft overgenomen en er naar streeft deze verder te ontwikkelen. Daar Telefunken en Siemens de leidende fabrieken in Duitsland waren kan dit streven wel succes hebben.

De wetenschappelijke centrales in Moskou beschikken over belangrijk Duits materiaal, ook over dat van de zogenaamde V-wapens.

Vanuit het Westen is het moeilijk te beoordelen, of het Sowjetische luchtmacht-personeel in staat zal zijn te werken met de zeer gecompliceerde toestellen van de vroegere geallieerden en van de Duitsers. Iedereen, die in de oorlogsjaren kennis maakte met de primitieve instrumenten in Russische vliegtuigen en de hopeloze toestanden op de vliegvelden moet wel sceptisch staan tegenover een snelle ontwikkeling van de Sowjetluchtmacht. Maar, er wordt koortsachtig gewerkt om de eerste militaire macht ter wereld te worden.

Veel aandacht heeft de Sowjet-Unie de laatste jaren gegeven aan de opleiding van parachutisten-eenheden, waaronder ook enkele vrouwen-batallions die bijzonder fanatiek zijn. Voor de opleiding van de parachutisten werden speciale scholen gesticht, o.m. in Omsk. Waarschijnlijk hebben de Russische parachutisten-troepen de doordade Duitsers in de laatste tijd gebruikte strijdmethode, tijdens het afspringen het vuur te openen, ~~verder ontwikkeld.~~

Voor de meteorologische dienst van de luchtmacht heeft de Sowjetische Generale Staf uitstekende deskundigen, o.m. de Duitse Prof. Findeisen. De Verenigde Staten hebben in 1945 de gehele radiotechnische en meteorologische uitrusting voor 37 stations aan de Sowjet-Unie cadeau gegeven.

Voor de toekomstige ontwikkeling van de Sowjetluchtmacht is vooral beslissend het peil, dat de navigatie zal bereiken. De Rus is op zichzelf leergierig en musicaal, twee belangrijke voorwaarden voor goede vliegtuigmarconisten. Door middel van burger-luchtvaartverenigingen, door het stimuleren van de zweefvliegeropleiding en ook met behulp van een uitgebreide militaire jeugdopleiding pogen de Sowjet-autoriteiten meer belangstelling en meer begrip voor vliegtuigvraagstukken op te wekken.

Wij publiceren deze gegevens over ^{de} militaire ontwikkeling in de Sowjet-Unie om twee redenen:

1.) Om de waan uit de weg te ruimen, dat de Sowjet-Unie nog in een stenen tijdperk verkeert en daarom ongevaarlijk is.

2.) Om te tonen, dat de Sowjet-Unie, volgens "De Waarheid" het paradijs van de vrede, in werkelijkheid de grootste militaire macht ter wereld wenst te worden.

Deze wens kan niemand verrassen, die de Russisch-communistische bedoelingen goed begrepen heeft. Het Sowjet-leger, de luchtmacht en de marine zijn de stoottroepen van de wereldrevolutie, die gereed staan elk land dat door de vijfde kolonnes murw is gemaakt te veroveren.

Deze wereldrevolutie is vervlochten met de imperialistische tendenzen van de Sowjet-Unie. Door middel van de wereldrevolutie poogt de Sowjet-Unie de wereldheerschappij in handen te krijgen. Daarvoor moet de geweldige militaire macht dienen, die achter het ijzeren gordijn in wording is.

Volgens "De Waarheid" echter "maken Sowjet-mensen boter in plaats van kanonnen"! Wij hoeven niet te vragen, welk doel de redacteuren van "De Waarheid" met deze volksmisleiding beogen!

Duitse bedevaart naar Moskou.

Enkele weken geleden heeft ter gelegenheid van de verjaardag van de Octoberrevolutie een Duitse delegatie een bezoek gebracht aan de Sowjet-Unie. De delegatie bestond voornamelijk uit leidende figuren van de S.E.D. (de communistische partij in de Sowjet-zône). Maar ook één vertegenwoordiger van een niet communistische partij uit de Oost-zone en drie politieke figuren uit West Duitsland hadden aan de Russische uitnodiging gevolg gegeven. De ontvangst van de Duitse delegatie in de Sowjet-Unie was allerhartelijkst! De Duitsers werden in Moskou en in Leningrad rondgeleid en hun werden vele economische en culturele prestaties van het regime getoond, ^{prestaties} die op zichzelf niets betekenen, maar op de temidden van puin levende Duitsers een sterke indruk maakten. De Duitsers zijn niet meer gewend aan onbeschadigde fabrieken, aan verlichte straten met veel autoverkeer en aan schitterende recepties.

Een bezoek aan Stalingrad stond eerst ook op het programma, maar werd later op verzoek van een prominente Duitser geschrapt, omdat deze stad heveel herinnert aan de "nationale schande van Duitsland".

De delegatie, natuurlijk zonder uitzondering bestaande uit trouwe volgelingen van het Communisme of althans van de Sowjet-Unie, werd in de Sowjet-Unie beschouwd als een delegatie van het Duitse volk en..... beschouwde zich zelf uiteindelijk ook als zodanig.

Het bezoek in Moskou had twee hoogtepunten: een diplomatieke receptie bij Molotow en de grote parade op 7 November in Moskou.

Nooit tevereen hadden de Duitsers, zo vertelden zij later in Duitsland, een dergelijke receptie, zoveel elegante vrouwen en zo veel schitterende uniformen gezien! Om zoiets te beleven moesten zij naar Moskou komen, naar de hoofdstad van het land der grote "proletarische" revolutie!

De Duitsers, in hun gewone pakjes met slappe boordjes, keken eerst sip en stonden schuw in een hoekje. Maar dat duurde niet lang, want alras kwamen Mevrouw en Mijnheer Molotow en leidden Otto Grothwohl en zijn gezelschap naar het buffet. De Duitsers kregen nu waarlijk de indruk in het middelpunt van de receptie te staan en de voorrang te hebben boven de vertegenwoordigers van de grote mogendheden. Deze indruk werd in latere gesprekken met Sowjet-autoriteiten nog versterkt. Volgens verklaringen van sommige leden van de Duitse delegatie hebben de Russen hen

verzekerd, dat deze demonstratie voor de buitenlandse politiek van de Sowjet-Unie van eminent belang was. De Duitsers hebben zich dan ook volkomen als vertegenwoordigers van een bevriende natie in Moskou gevoeld. De parade van 7 November heeft op hen een diepe indruk gemaakt! Zij vertelden dat de Russen tijdens de parade een bijna zuidelijk enthousiasme hadden getoond, vooral bij de demonstratie met eskaders straaljagers. Natuurlijk, hoe kon dat ook anders, waren de Duitsers het meest ingenomen met de lange kolones macherende infanterie! Zij vertelden ook nieuwe snelle tanks te hebben gezien.

De Duitsers waren zeer vereerd met de persoonlijke gesprekken die de grote Russische politici met hen voerden. Zowel Molotow, als zijn plaatsvervanger Smirnow, de adviseur voor Duitse vraagstukken Filippow, die voor de tweede wereldoorlog correspondent van het Sowjetische nieuwsbureau "Tass" in Berlijn geweest was en Kusmin, de Secretaris-Generaal van de vereniging voor het onderhouden van culturele betrekkingen met de Sowjet-Unie hadden zich uitgesloofd om de Duitsers voor zich in te nemen.

Volgens de Duitsers hebben Molotow en Smirnow uitdrukkelijk verzekerd dat de Sowjet-Unie geen oorlog wenst en ook van mening is dat er geen oorlog komt. Natuurlijk is de Sowjet-Unie genoodzaakt enkele maatregelen te nemen voor eigen veiligheid! Oorlogsgevaar dreigt alleen vanuit het Westen, beweren de Russen. Natuurlijk: "Niet de Moordenaar, maar de vermoorde is schuldig geweest"!

Herhaaldelijk hebben de Russische politici volgens de verhalen van de Duitsers verzekerd, dat de Sowjet-Unie een vriendschappelijke verstandhouding met een herenigd Duitsland wenst. Men tracht het Sowjet-volk de aanvalsoorlog van Hitler te doen vergeten, daar immers met de progressieve Duitsers de vrede reeds gesloten is. (Progressieve Duitsers zijn volgens het taalgebruik van Moskou die Duitsers, die de leiding van de Sowjet-Unie in een toekomstig Europa nu reeds erkennen.)

De Sowjet-Unie wil haar troepen zo spoedig mogelijk uit Duitsland terugtrekken, maar dat zal pas mogelijk zijn als ook de Amerikanen, volgens Moskou een "niet-Europese mogendheid", tot deze stap bereid ~~zijn~~^{zijn}. (Het is wel duidelijk, waarom in Moskou alleen over die lastige Amerikanen gesproken wordt en niet over de bondgenoten Engeland en Frankrijk. De Verenigde Staten beschikken immers over een sterke militaire macht. De legers van de andere landen zullen Moskou niet veel moeite baren!)

In de kringen van de Duitse delegatie ontstond de indruk dat de Sowjets de spoedige ondertekening van het vredesverdrag met Duitsland wensen, en dat zij ook een verdrag met een Oost-Duitse regering als een normaal vredesverdrag zullen beschouwen.

Molotow verklaarde tegenover de Duitsers dat de Sowjet-Unie zonder voorbehoud voor een verenigd Duitsland strijdt. De Sowjet-Unie is niet van plan, van Duitsland een "volksdemocratie" met één partij te vormen. In Duitsland zullen volgens de heer Molotow meerdere partijen gemeenschappelijk "progressief" werken. (Dat zal in de praktijk ook niet veel verschillen van een "volksdemocratie", want iedere tegenstand is immers anti-progressief en zou dus tot de bekende politionele maatregelen leiden.)

Al deze Sowjetische verklaringen en uitlatingen zijn merkwaardig! Tot nu toe heeft ~~zich~~ de Sowjet-Unie zich in het geheel niet geïnteresseerd voor het resultaat van haar politiek in Duitsland; zij heeft naar harte-lust mensen gedeporteerd en in concentratiekampen laten verhongeren, heeft hele industriën naar Rusland overgebracht, heeft met bruto geweld de vrijheid van mening onderdrukt en een kleine partij met dictatoriale macht bekleed. En nu wordt in Moskou plotseling van vriendschap gesproken! Heeft het Kremlin soms ook begrepen, dat de tot nu toe in de Oost-zône gevoerde politiek weinig kans biedt, het volk daar te winnen? Weet het Kremlin misschien nu, dat de bevolking in ^{de} Oost-zône haar vertrouwen in het Communisme heeft verloren? Waarom anders dan plotseling die vleierijen en beloften?

Wij zijn benieuwd, hoe het Duitse nationalisme in de nieuwe Sowjet-propaganda zal worden opgenomen. Wij geloven niet dat de Duitse bevolking in het Oosten de bittere jaren 1945-1948 zo gemakkelijk zal vergeten! Dat de Duitse delegatie toch nog niet haar objectiviteit ^{geheel} verloren had blijkt o.a. uit ~~haar~~ mededeling, dat de Sowjetische dagbladen in Rusland hun lezers onvoldoende voorlichting geven over de algemene wereld-politiek en ook over de Berlijnse kwestie.

De Communisten op weg naar Nanking, de zetel van Tsjiang-Kai-Sjek.

De militaire situatie in China kan men thans vergelijken met de toestand van 1944, toen de Japanse invasie haar hoogtepunt bereikt had. Het grote front van de Communisten komt ongeveer overeen met dat van de Jappen. En toch is er een essentieel verschil; de Communisten hebben niet één front maar zij zijn overal in het Chinese rijk. Men moet dan ook niet onderstellen dat de communistische legers naar het Zuiden gemarcheerd zijn; de formaties die thans in de nabijheid van Nanking vechten waren nooit

in Mandsjoerije. Daar, waar de macht van de regering wankelt - en dat is bijna overal - schieten de communistische strijdkrachten als paddestoelen uit de grond op, en wat erger is, zij kunnen meteen ingezet worden dank zij het vele buit gemaakte Amerikaanse oorlogsmateriaal, waarover zij beschikken. Dat verklaart waarom de ontwikkeling zo'n katastrophaal verloop neemt.

Sedert 1911 bevindt China zich in een sociale revolutie! De Japanse invasie gaf een korte onderbreking. In hun verweer tegen de Jappen sloten de Kuo-Min-Tang en de Communisten in 1937 na een tienjarige burgeroorlog vrede. De leiders van de twee partijen waren toen reeds Tsjiang-Kai-Sjek en Mao-Tse. Maar de vrede duurde maar kort en de strijd om de macht in China laaide weer op.

Van zekere zijde wordt hier beweerd dat de Chinese Communisten een speciaal Communisme vertegenwoordigen, een soort Tito-Communisme met nationale tendenzen. Deze bewering is onjuist! De Chinese Communisten zijn niet zulke brave patriotten en oprechte reformatoren, waarvoor zij zich uitgeven! Het Chinese Communisme is volledig in handen van een in Moskou opgeleide staf, die er een willig werktuig van het Sowjet-imperialisme uitsmeedt. De Sowjet-Unie is begerig de heerschappij over het geweldige Chinese rijk te verkrijgen teneinde het verre Oosten te beheersen. Ook in China staan Oost en West volgens onze Europese begrippen tegenover elkaar: De strijd, die daar wordt gevoerd, gaat tussen een op Moskou georiënteerd Sowjet-Cina en een weliswaar uit opportunisme op het Westen gericht nationaal-China.

De oorlog met Japan heeft de situatie beslissend ten gunste van de Communisten gewijzigd. De Chinese economie is volkomen in de war en de materiële nood is niet te beschrijven. Het prestige van de regering is gekraakt onder een last, die ook het beste systeem niet had kunnen dragen.

Ook Washington zal nauwelijks in staat zijn te helpen. De situatie is voor de regering hopeloos. Het Communisme ziet in China op ideale wijze alle voorwaarden vervuld, die het nodig heeft om de massa van het volk in handen te krijgen: inflatie, hongersnood, corruptie, wanhoop en een machteloos gentraal gezag!

Een dergelijke ontwikkeling ook in Europa te stimuleren in alle landen die bij het "Oostblok" behoren is het voornaamste doel van de gehele com. agitatie, zowel de openlijke als de bedekte. De sociale nood b.v. van de Franse mijnwerkers wordt alleen aangegrepen om onrust te stoken. In werkelijkheid laten de nood van de Franse mijnwerkers en de sociale nood in China het Kremlin en de com.leiders steenkoud!

De herbewapening van Bulgarije.

Volgens het vredesverdrag van 10-2-47 heeft Bulgarije het recht een leger met een sterkte van 65.000 man onder de wapenen te houden. Het oude Bulgaarse leger had tijdens de tweede wereldoorlog niet tegen de Sowjet-Unie gevochten, hoewel Bulgarije met de as-mogendheden verbonden was. Het Bulgaarse leger had slechts Grieks en Joegoslafa's grondgebied bezet. Na September 1944 hebben de Bulgaren zelfs nog tegen de Duitsers gevochten, of beter gezegd, aan de achtervolging van de verslagen Duitsers medegewerkt. Dientengevolge waren de verliezen van de Bulgaren uiterst gering. Het leger was dus na het einde van de oorlog ~~nog~~ bijna volkomen intact. Maar, daar Bulgarije aan de verkeerde kant gestaan had, behalve de laatste maanden, moest het de consequenties daaruit aanvaarden. De vredesvoorwaarden waren echter niet bijzonder zwaar, daar het Bulgaarse leger zich tenslotte nog tegen Duitsland gekeerd had.

De eerste maanden na het sluiten van het vredesverdrag in Februari 1947 met Engeland, de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie, deed Bulgarije voorkomen alsof het de bepalingen stipt naleefde. Naar mate de spanningen tussen Oost en West groter werden toonde echter het communistische regime Dimitroff ^{meer en meer} dat het zich aan het vredesverdrag niet ~~meer~~ gebonden achtte. Reeds in het najaar 1947 wist men dat Bulgarije bezig was zijn leger uit te breiden. Aan het einde van 1947 werd de sterkte geschat op 76.000 man, waarbij nog 10.000 man grenstroepen en 80.000-100.000 man burgerwacht te rekenen waren. Thans beweren Engelse en Amerikaanse deskundigen dat Bulgarije beschikt over een landmacht van 80.000 man, 12.000 man grenstroepen, 30.000 man burgerwacht, 7.500 man luchtmacht en 4.000 man marine. De bewapende macht is dus meer dan dubbel zo sterk als volgens het vredesverdrag toegestaan is.

Tegenover het buitenland heeft Bulgarije gepoogd deze militaire ontwikkeling te camoufleren. Het beweerde verschillende keren zich strikt aan de bepalingen van het verdrag te houden. Toen enkele weken geleden de boven genoemde cijfers van December 1948 door de "New-York Herald Tribune" bekend werden gemaakt, haastte de Bulgaarse Minister van Buitenlandse Zaken zich, deze tegen te spreken. Volgens hem waren de Bulgaarse "arbeidsbrigaden" met hun 250.000 leden afkomstig uit verschillende landen en bestonden zij slechts uit "elementen die vrede en internationale solidariteit voorstonden".

Van Amerikaanse zijde werd echter beweerd dat deze "arbeidsdienst" niet op basis van vrijwilligheid geschiedt en dat er geen sprake is van "elementen die de vrede willen". Volgens de Amerikaanse berichten worden de "arbeidsbrigaden" militair getraind onder toezicht en leiding van beroepsofficieren.

De Engelse Onderstaatssecretaris Mayhew heeft de cijfers van de "New-York Herald Tribune" enkele dagen geleden in het Engelse Lagerhuis ~~in hoofdzaak~~ bevestigd. Hij verklaarde ook dat Roemenië zijn leger uitbreidt en dat Hongarije eveneens bezig is zich te bewapenen.

De niet tot het Oostblok behorende burlanden van het edele drietal, Bulgarije, Roemenië en Hongarije zijn natuurlijk over deze ontwikkeling zeer ongerust, daar niemand weet naar welke richting hun legers zich in beweging zullen zetten. De Italiaanse Minister van Buitenlandse zaken, Graaf Sforza, gaf nog hogere cijfers voor de Bulgaarse legeruitbreiding dan de Amerikanen. Maar meer dan Italië is Griekenland bedreigd, welks Noordgrens door de burgeroorlog een onrustige en gevaarlijke streek is geworden en daardoor openligt voor een aanval. Naar gelang het Griekse leger gedurende de burgeroorlog verzwakte toonde Bulgarije meer en meer imperialistische oogmerken na te streven ten opzichte van de Griekse provinciën Oost-Macedonië en West-Thracië.

Turkije is ten gevolge van de Bulgaarse herbewapening wel gedwongen zijn garnizoenen in Oost-Thracië, in het Europese gedeelte van Turkije dus, te versterken. Dit gebied behoorst de Dardanellen, de toegangspoort tot de Zwarte Zee. Vandaar de bijzondere belangstelling van de Sowjet-Unie voor deze landstreek.

~~Stemmen op een verklaring van het vredesverdrag~~ De Verenigde Staten hebben reeds enkele maanden geleden ^{aan Bulgarije} om officiële inlichtingen over de herbewapening ^{daarbij} aan Bulgarije gevraagd, zich ^{daarbij} beroepend op het pas gesloten vredetractaat. Bulgarije heeft dit verzoek geweigerd daar het zich uitsluitend verplicht achtte tot het beantwoorden van die vragen welke door de Verenigde Staten, de Sowjet-Unie en Engeland gemeenschappelijk worden gesteld. Met andere woorden: Daar de Sowjet-Unie natuurlijk nooit aan een dergelijke stap zal deelnemen, zal Bulgarije nooit zulke vragen beantwoorden. r-

Reeds een jaar geleden heeft Bulgarije geweigerd de Balkan-commissie van de Verenigde Naties op zijn grondgebied toe te laten.

Er bestaat dus geen enkele mogelijkheid na te gaan of Bulgarije het vredesverdrag naleeft. Een klacht bij de Veiligheidsraad of bij

het Internationale Gerechtshof in Den Haag zou in Sofia weinig indruk maken, omdat Bulgarije te goed weet dat een veroordeling slechts een formele kwestie blijft. Enkele weken geleden hebben de Verenigde Naties nog eens voor de zoveelste keer vastgesteld dat Bulgarije door zijn steun aan de Griekse guerillas de bepalingen van het handvest der Verenigde Naties schendt. Maar, de Verenigde Naties hebben het niet aangedurfd uit deze vredesverstoring verdere consequenties te trekken zodat alles bij het oude bleef. Geen wonder dus dat Bulgarije zich om gesloten verdragen niet meer bekommert!

Het Bulgaarse leger is thans geheel een werktuig van het communistische regime, dus van de Sowjet-Unie. Alle officieren die zich niet aan Dimitroff wilden onderwerpen werden "weggezuiverd". De politieke commissaris beheerst de militaire eenheden, die alle de eed op de politiek van het "Vaderlandse Front", d.w.z. op het Communisme hebben afgelegd. Volgens de woorden van Dimitroff beschouwt het leger Stalin als zijn hoogste chef. Dimitroff noemde hem "een militaire leider, zoals er voordien nog nooit één was geweest en er nooit na dien één zal zijn".

De luchtverdediging van de Sowjet-Unie.

Gezien de lengte van de grenzen van de Sowjet-Unie staat de luchtverdediging voor een enorme taak. Zowel aan de actieve luchtafweer als ook aan de luchtbescherming worden geweldige eisen gesteld. In de laatste jaren werd de productie van luchtafweergeschut sterk opgevoerd. De successen van de luchtafweer waren in de laatste oorlog opmerkelijk en ~~zullen~~ ^{de luchtafweer zal} zeker ook in een eventuele toekomstige oorlog een belangrijke rol spelen. Maar nooit zal de Sowjet-Unie er in slagen - ook indien zij de Amerikaanse productie van 35.000 - 40.000 stukke luchtafweergeschut per jaar zou bereiken - alle belangrijke plaatsen permanent tegen bomaanvallen te beschermen. Evenals in West-Europa en in de Verenigde Staten experimenteert men ook in de Sowjet-Unie met raketten die het oude afweergeschut zullen moeten vervangen. Dergelijke raketten kunnen door radar worden bestuurd of zoeken electromagnetisch bestuurd hun eigen weg. ~~en~~ Tot de luchtverdediging van de Sowjet-Unie behoort ook het verplaatsen van belangrijke politieke en militaire centra naar streken die veilig heten te zijn voor bomaanvallen en het onderbrengen in gebouwen ~~die~~ ⁱⁿ tegen de radioactieve stralingen van de ontplofte atombom bescherming dienen te bieden. Er zijn enkele aanwijzingen die tot de conclusie voeren dat in West-Sibirië voorbereidingen hiertoe in volle gang zijn. Dit gebied is in het nationale verdedigingsplan

van de Sowjet-Unie zeer belangrijk. Zijn centrale ligging maakt het na Russische overtuiging onkwetsbaar, onverschillig uit welke richting de oorlog moege komen.

In het maken van fabrieken en opslagplaatsen onder de grond heeft de Sowjet-Unie het reeds ver gebracht. Tijdens de tweede wereldoorlog is daarmee een begin gemaakt en thans is b.v. het chemische "kombinaat" Dershinsk bij Gorki voor het grootste gedeelte ondergebracht in ondergrondse fabrieken. Het waterkrachtwerk van het Sewang-Meer in Armenië is reeds geheel ondergebracht in fabrieken die in de rotsen zijn uitgehouwen. In Bezymjanka bij Kuibyschew zijn grote ondergrondse vliegvelden. Op vele plaatsten zijn ondergrondse benzine-reservoirs.

Bijzondere aandacht heeft de Sowjet-Unie geschonken aan het camoufleren van strategisch belangrijke spoorwegen. Met grote moeite en hoge kosten zijn er spoorwegen door onoverzichtelijk terrein aangelegd die uit de lucht weinig opvallen. Dat geschiedde in de Oeral en in de Kaukasus, dus dicht bij de Turkse grens.

De bescherming van de aluminium-industrie tegen luchtaanvallen bereidt de Sowjets veel kopzorgen. Aanvankelijk slagde zij er niet in deze fabrieken in ondergrondse onderkomens onder te brengen. Maar de Russen hadden gezien dat de Duitsers bij Luneburg een groot proefstation ondergronds aangelegd hadden met schoorstenen van licht metaal die bij luchtgevaar konden worden ingetrokken als de hoorns van een slak. Thans pogen de Sowjets dit systeem ook voor hun aluminium-fabrieken toe te passen. Wij moeten in ieder geval ~~af~~ rekenen dat de Sowjets allerlei industriën ondergronds zullen inrichten waarvan men tot heden ondergrondse opstelling onmogelijk achtte.

Ook het overbrengen van belangrijke industriën van het Westen naar het Oosten geschiedt uit veiligheidsoverwegingen. Die verhuizingskoorts heeft reeds een zodanige hoogte bereikt dat centrale leiding vanuit Moskou niet meer mogelijk is. Verscheidene Sowjet-Ministeries moesten daarvoor in Oost- en West-afdelingen worden gesplitst. Industriën in het Westen die niet voor verplaatsing in aanmerking komen worden over een zo groot mogelijke oppervlakte verdeeld, vaak tot 100 km², teneinde minder kwetsbaar te zijn voor luchtaanvallen.

Over de luchtverdediging van de Sowjet-Unie staat niet veel materiaal ter beschikking. Maar uit de moeilijk bij elkaar gezochte gegevens blijkt in ieder geval overduidelijk dat de Sowjet-Unie op alle gebeurlijkheden voorbereidt.

Gesprek met Victor Kravchenko.

De journalist Coquet publiceerde in Franse dagblad "Le Figaro" een gesprek dat hij in New-York enkele dagen geleden had met de Rus Victor Kravchenko, bekend door zijn boek "Ik verkoos de vrijheid". Kravchenko is één van beste deskundigen over de interne toestanden van de Sowjet-Unie, waar hij tot 1944 leefde. Toen werd hij als Sowjetisch ambtenaar in verband met de Amerikaanse wapenleveranties aan de Sowjet-Unie naar de Verenigde Staten gezonden en keerde niet meer terug. Kravchenko verkoos de vrijheid!

Hier volgt het gesprek tussen Coquet en Kravchenko:

Kravchenko: "De grote kracht van de Sowjet-Unie vloeit voort uit de continuïteit van haar politiek en uit de handhaving van haar diplomatieke figuren. De Minister van Buitenlandse Zaken van de Sowjet-Unie is altijd nog de heer Molotow. Tot tegenstanders had hij achtereenvolgend b.v. de Amerikanen Cordell Hull, Stettinius, Byrnes en Marshall.

Zelfs indien men geen hoogvlieger is, en dat is Molotow zeker niet, betekent het een grote kracht jaren dezelfde functie uit te oefenen en dezelfde politiek te dienen tegenover altijd nieuwe tegenstanders die verschillende principes navolgen.

De Sowjets weten wat zij willen: de wereldrevolutie en zij zijn bezig haar begin uit te lokken. Wat houdt hun tegen? Pennestrijd? Redeneringen van advovaten? Misschien het bidden? Onlangs werd in een bioscoop tussen actualiteiten een groep biddende vrouwen getoond in een land achter het ijzeren gordijn. De film had volgende verklarende tekst: "Het leger van Christus zal het communisme verbrijzelen!" "Ik zal U zeggen: Indien men van mening is de divisies van Stalin met biddende vrouwen tegen te houden zal het Christendom uit Europa weggevegd worden!"

Coquet: "In ieder geval hebben wij toch het plan-Marshall!"

Kravchenko: "Dat is juist en ik ben er ook een vatheraden aanhanger van dit initiatief. Maar - ik heb dit zo vaak tegen mijn vrienden in Washington gezegd - het plan Marshall heeft het nadeel dat het te laat kwam en onvoldoende is. Het plan Marshall had op de dag na de bevrijding moeten ingaan; dan was Europa gered geweest. Bovendien moet het plan veel uitgebreider zijn. Het bedraagt vijf milliard dollars voor Europa. Welnu, de Verenigde Staten drinken per jaar voor zeven en een half milliard. Wat betekenen dan hier vijf milliard?"

Coquet: "President Truman heeft reeds aangekondigd, na zijn herkiezing, dat het plan Marshall op acht milliard dollar zal worden uitgebreid. Hoe het ook is, ik vind het zeer verdienstelijk dat een inwoner van Arizona in de Verenigde Staten zonder gemopper een gedeelte van zijn inkomen voor de verdediging van een aangelegenheid afstaat welke hij in geen enkel verband ziet met zijn eigen problemen!"

Kravchenko: "Ook ik bewonder zeer de burgerzin van de Amerikaanse burger. Maar ik ben van mening dat het plan Marshall zonder de Amerikaanse economie te benadelen van een dusdanige omvang kan zijn dat het een beslissende rol speelt en niet wordt, zoals James Warburg zei, "een brug die alleen driekwart over de rivier gaat". Ik vind vooral dat het plan moet steunen op een sociale leer. Op de nieuwe leuzen van het Communisme antwoord men alleen met formules die reeds gebruikt werden door het kapitalisme en het vrije ondernemersdom!"

Coquet: "De nieuwe leuze van het Communisme is het verdelen van de rijkdom vòòr men hem bezit. De Verenigde Staten beschikken over de rijkdom en missen de formule om hem te verdelen. Deze te vinden lijkt eenvoudiger te zijn dan de oplossing voor het eerste geval!"

Kravchenko: "Dat is mogelijk, maar thans bezit niemand deze formule. Ook in de Verenigde Staten, de centrale van nieuwe idèen heeft men er geen om aan de volkeren van Europa aan te bieden, -volkeren, die thans socialistische strekkingen hebben."

Coquet: "U wilt zeggen strekkingen naar "socialisatie", naar nationalisatie, maar dat is het gevolg van een ongeluk: de oorlog. De Europese volkeren die behoefte hadden aan voedsel, kleding en woonruimte hebben zich met een na de bevrijding gericht aan het enige lichaam dat aan deze benodigdheden kon voorzien: het bestuur. Deze stormloop van de primitieve begeerte deed de oude sociale orde wankelen, wat trouwens niet zeggen wil ^{dat} op dit gebied geen herziening nodig is."

Kravchenko: "Wij moeten realisten zijn! Wij staan thans voor een voldongen feit: West-Europa wil iets nieuws. Men brengt ~~hem~~ niets. Men laat ~~het~~ de keuze tussen het Communisme en een stuk gelopen kapitalisme.

Volgens mijn mening zal de overwinning aan die groep behoren, die het volkeren herenigt, niet om een vleespan maar om een ideaal. Zolang het anti-Communisme zuiver negatief is zal het er niet in slagen een meningsconcentratie te vormen en alle inspanning zal tevergeefs zijn. Thans besteden de gealliëerden een grote energie om zich de gunst van Duitsland te veroveren. Maar Duitsland is reeds voor hen verloren.

Het was reeds verloren in Yalta en Potsdam toen men door de onderhandelingen tussen de grote mogendheden aan de oevers van de Elbe figuren neerzette die al aan de Weichsel een gevaar zouden zijn. Duitsland zal uiteindelijk het offer worden van de Sowjet-Unie die met de communistische leer een middel bezit om de leegte te dempen die in de Duitsers ontstond met de val van het Nazi-regime. Het Westen is tevreden indien het Nazidom uitgeroeit wordt maar bezit niets anders om daarvoor in de plaats te zetten, wil men niet gebruik maken van de onverteerbare "democratische" principes van Oost-Europa. In het Zuiden van Europa is de positie van de Sowjets ook door de onenigheid tussen Stalin en Tito niet zwakker geworden. Niemand mag zich illusies maken dat Joegoslavië niet met 100% op de zijde van de Sowjet-Unie staat indien oorlog uitbreekt. In Frankrijk en Italië beheerst de Sowjet-Unie buitengewoon sterke posities, ondanks alle tegenslagen die de Franse en de Italiaanse Communisten moesten incasseren!

Coquet: "Men vraagt zich af wat de Franse en de Italiaanse Communisten zouden doen als zij op een morgen plotseling onder Sowjetische discipline ontwaakten!"

Kravchenko: "Wees gerust! Stalin weet heel goed dat het Romaanse karakter zich moeilijk kan schikken. Bij een bezetting van de twee landen zal hij een politiek toepassen die sterk van die in de Sowjet-Unie verschilt. Stalin zal zich de eerste tijd zeer liberaal tonen, het nationale karakter respecteren om zo ook de weifelaars naar het Communisme te brengen. En eerst indien Frankrijk door de inschakeling van politici en intellectuelen, die getrouwe volgelingen van Moskou zijn, geheel communistisch is zal de toepassing van de typisch Sowjetische methoden plaats vinden!"

(Terwijl Kravchenko het mogelijke noodlot van Frankrijk beschrijft zie ik in mijn gedachten terug de Kirgizen en Samojuden, onderdanen van de Sowjet-Unie, die in Mei 1945 in de straten van de oude Duitse Lutherstad Wittenberg leerden een fiets te beklimmen. Achter de neergelaten jalouziën stonden de Duitsers te kijken. Ik stel me deze eventuele bezetters voor, oefenend op de Parijse Boulevards of op de binnenplaats van het Louvre. Een deprimerend visioen!)

"Maar wat zou U aanbevelen om een dergelijke ontwikkeling te voorkomen?"

Kravchenko: Een actiegemeenschap van alle betrokken landen, uitwisseling van gedachten, nieuwe sociale ideeën, sterke figuren, kortom alles wat het Westen thans mist. Wat de sterke figuren aangaat, heeft

U opgemerkt dat de Democratiëen niet in staat waren markante figuren naar voren te brengen toen een Hitler, een Mussolini een Stalin hun dictaturen vormden?"

Coquet: "Dat is volkomen normaal omdat het reglement van de Democratie eist dat de macht gelijkmatig onder allen wordt verdeeld. Zodra een persoonlijke macht zich ontwikkelt is de Democratie in gevaar en daarom laat zij een dergelijke ontwikkeling niet toe. De eerste zorg van Engeland na de overwinning was Churchill te verwijderen."

XXXXXXXXXXXX

De slotzitting van de Verenigde Naties in Parijs.

Het secretariaat-generaal van de Verenigde Naties heeft een statistiek over de werkzaamheden tijdens de vergadering in Parijs opgesteld. De generale assemblé van de Verenigde Naties heeft in 50 zittingen vergaderd, commissies zijn 568 maal bijeen geweest. Al ~~de~~ deze vergaderingen hebben 1800 uur gevraagd en 5.000 personen waren daarbij betrokken. Een staf van 790 functionarissen gaat terug naar Lake-Success, 40 man naar Genève. De documenten die in Parijs werden opgesteld ^{met alle copieën} omvatten 100 miljoen bladzijden, en 100 miljoen woorden werden gesproken! in het Palais Chaillot!

De mensheid zal deze cijfer van 10 miljoen woorden, uitgesproken voor de algemene welvaart, met verbazing ter kennis nemen. Zij zou zeker dankbaarder zijn indien het grote parlement van de volkeren in plaats van de 10 miljoen woorden één begrip geformuleerd had, de drie woorden uit de boodschap van Bethlehem: "Vrede op aarde." Dat is helaas niet mogelijk en zal niet mogelijk zijn zolang de communistische storm over de wereld raast en achter een moderne gestelijke Chinese muur de wereldrevolutie wordt voorbereid.

Zolang er een communistisch Rusland in vorm van de Sowjet-Unie bestaat is er geen kans op vrede. Altijd opnieuw zullen de materialistische begeerten nieuwe offers in de armen van deze sataanse macht drijven die de lage instincten in de mens prikkelt en organiseert. En betoverd door de internationale en de roode vlag loopt een leger van primitieve individuen achter de heilsleer uit het Oosten, het paradijs verwach- tend.

"De Waarheid" noemde de zittingsperiode in Parijs "een morele overwinning van de Sowjet-Unie". Inderdaad! De Sowjet-Unie is er in geslaagd pogingen tot vrede te komen te laten mislukken. In geen enkel opzicht kon overeenstemming worden bereikt, alleen omdat de Sowjet-Unie geen overeenstemming wenst. Overeenstemming betekent rust. Op rust groeit echter geen wereldrevolutie. Die heeft behoefte aan honger, ellende, chaos en wanhoop!

✓

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

16 September 1949.

Doss.13/628

Onderwerp: Het Wereldcommunisme

Datum ontvangst bericht: ---

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

15

Volgno.
19 SEP. 1949
ACD/70000

B.O.S. van 16 Augustus 1949
M.v.B.2. No.67894.

Naar aanleiding van nevenvermeld schrijven wordt het volgende medegedeeld:

op kaart ← Aan de Prinsestraat 132 te 's-Gravenhage is gevestigd het reclamebureau "Arotte". Door voornoemd bureau, waaraan een Machtiging 433 is afgegeven, wordt wekelijks een gestencild overzicht verspreid onder de titel "Het Wereldcommunisme".

Dit overzicht wordt gezonden aan verenigingen op Christelijke grondslag in het hele land, met het doel, dat de aangeschreven verenigingen zich hierop zullen abonneren, opdat de verspreider hiervan op deze wijze in zijn onderhoud kan voorzien.

Bij ingesteld onderzoek is gebleken, dat de verspreider van voormeld blad is genaamd:

op kaart ⇒ Arnoldus Cornelis Maria VEERKAMP, geboren te 's-Gravenhage 2 November 1924, van beroep taxichauffeur en wonende Prinsestraat 132 te 's-Gravenhage.

Of aan genoemd reclamebureau nog andere personen zijn verbonden is vooralsnog niet kunnen blijken.

VEERKAMP voornoemd behoort tot het Rooms Katholieke kerkgenootschap en is kerkelijk meelevend. Voor politiek heert hij zich, voordat hij begon met het uitgeven van voornoemd overzicht nimmer geïnteresseerd.

Betrokkene is een onevenwichtig persoon en zal steeds de weg van de minsteweerstand kiezen. Hij heeft waarschijnlijk verwacht, gezien de huidige gevoerde anti-communistische propaganda, door het verspreiden van bedoeld overzicht, voldoende abonné's te krijgen om zodoende zijn kost te verdienen. Dit is echter een fiasco geworden, want sinds enige weken wordt er geen overzicht meer verspreid, omdat er geen interesse voor is.

Het reclamebureau "Arotte" heeft niets te betekenen en staat bovendien finacieel zeer ongunstig aangeschreven. Dit laatste mogen U blijken uit het volgende:

Enige maanden geleden heeft voornoemd reclamebureau een crediet, groot f.1000.-- aangevraagd bij een bepaalde instelling. Het crediet werd niet verleend.

De hierbedoelde VEERKAMP is op 14 Januari 1948 gehuwd met:

op kaart ⇒ Leidia LANKHORST, geboren te 's-Gravenhage 23 December 1929.

Uit het huwelijk Veerkamp-Lankhorst is in 1948 een kind geboren.

-In-

In hun onmiddellijke omgeving is niets ten nadele van voornoemde personen bekend.

Tegen VEERKAMP werden de volgende processen-verbaal opgemaakt:

1943 terzake van belediging;
1945 " " diefstal c.q. verduistering;
1945 " " medeplichtigheid aan diefstal d.m.v. braak;
1945 " " diefstal in vereniging;
1946 " " diefstal onder verzwaren/omstandigheden;
1948 " " diefstal.

Op politiek gebied is ten aanzien van VEERKAMP en zijn vrouw niets ten nadele bekend. (einde)

/-de

3

Betreffende : Proebsting, Hellmut

UITTREKSEL	
Uit	285308
Ag. no.:	679012

PROEBSTING, Hellmut, geboren te ~~Urdingen~~ bij Krevelt, 27 November 1912, thans als gedetineerde verblijf houdend in het Huis van Bewaring no. 11 te Amsterdam.

Proebsting is 4 Februari 1947 van een gevangenis overgebracht naar kamp "De Beer" op Rozenburg.

30 April 1947 naar fort "Honswijk" te Schalkwijk

24 Juli 1947 naar kamp "Rijnhauwen" te Utrecht.

6 November 1947 uit het kamp "Rijnhauwen" ontvlucht.

28 Februari 1949 gearresteerd en ingesloten in het Huis van Bewaring no. II te Amsterdam.

Proebsting valt onder Proc. Fisc. Mr Sikkel.

De zaak tegen Proebsting wordt behandeld door de Adv. Fisc. Mr v. Rij.

Proebsting, die in de verschillende kampen voor de z.g. W.W. afd. zou hebben gewerkt, had in het kamp "Rijnhauwen" een eigen kamertje ter beschikking om te werken.

5 November 1947 werd hem medegedeeld dat hij overgeplaatst zou worden naar Amsterdam. Hij zou hier op last van Mr Sikkel ingesloten worden in het huis van bewaring aan de Amstelveense weg. Proebsting had uit de bezettingstijd nog een contact met Mevr. Kruijff, geboren Dames-Visser, wonende te Utrecht, Nieuwe Gracht 40. Daar hij opzag tegen een verblijf in een cel, verzocht hij Mevr. Kruijff haar bemiddeling te willen verlenen bij Mr Sikkel, teneinde te bewerken hem in het kamp "Rijnhauwen" te laten.

De bemiddeling van Mevr. Kruijff bij Mr Sikkel had evenwel geen succes. Zij heeft dit in de middag van 6 November 1947 aan Proebsting medegedeeld. Dit was voor Proebsting de reden dat hij op de avond van 6 November 1947 uit het kamp ontvluchtte. Hij zou bij deze vlucht geen hulp van buiten hebben gehad.

De eerste nacht heeft hij doorgebracht bij de verloofde van een medegedetineerde. Gedurende de eerste 5 dagen heeft hij door Nederland rondgezworven en o.a. nachtverblijf gehad in een klooster te Maastricht. Hierbij zij opgemerkt dat Proebsting zich uitgeeft voor Rooms-Katholiek. Dit is hij niet. Hij is Protestant.

De zesde dag heeft hij zich telefonisch in verbinding gesteld met Mevr. Kruijff te Utrecht. Hij verzocht haar voor hem verbinding te willen zoeken met iemand van de Amerikaanse Ambassade.

Mevr. Kruijff heeft hem dat ontraden. Zij maakte met hem een afspraak voor een ontmoeting in Amsterdam. Deze ontmoeting heeft plaats gehad. Mevr. Kruijff heeft Proebsting toen onderdak verleend op het adres Jan van Luikenstraat 48 bv te Amsterdam. Deze woning had Mevr. Kruijff in huur. Zij had na het overlijden van haar Moeder in Februari 1945, die op dit adres woonde, de huur overgenomen. Mevr. Kruijff had dit huis onderverhuurd aan Mevr. Wuttrich-Pereboom met de conditie dat zij de beschikking hield over twee kamers. Deze kamers heeft zij ter beschikking aan Proebsting gesteld.

-Mevr. Kruijff -

Mevr. Kruijff heeft zich vervolgens tot Professor COOPS, wonende te Amsterdam, ^{de} Laïressestraat 174 gewend, met de bedoeling Proebsting werk te verschaffen. Professor Coops heeft Proebsting aan het werk gesteld in zijn woning. Het werk dat Proebsting verrichtte zou anti-communistisch journalistiek werk geweest zijn.

De correspondentie van Proebsting, ook die met het buitenland, liep over Mevr. Kruijff. De correspondentie met de Moeder van Proebsting liep via een zoon van Mevr. Kruijff in Zwitserland. In beperkte kring werd het werk van Proebsting verspreid. Na de arrestatie van Proebsting wordt zijn werk in ruimere kring gelezen. Men kan zich abonneren tegen f. 2.50 per maand.

De, in dit rapport genoemde Mevr. Kruijff, is de echtgenote van Mr Dr Kruijff, voorzitter van de Centrale Raad van Beroep.

Professor Coops is het v.w.m. waarnemend hoofd der P.O.D. te Amsterdam.

Beiden staan als anti-communistisch bekend. Politiek zijn zij aangesloten bij de Anti Rev. Partij.

Beiden stellen pogingen in het werk om Proebsting vrij te krijgen, terwijl zij trachten een verblijfsvergunning in Nederland voor Proebsting te verkrijgen.

Ten einde dit doel te bereiken stelde Mevr. Kruijff een onderzoek in naar de afstamming van Proebsting. De door haar verkregen gegevens en een lijst van punten, door Proebsting opgesteld, zijn bij dit rapport gevoegd. Eveneens zijn bij dit rapport gevoegd een tweetal verklaringen waarin Proebsting een overzicht geeft van de organisatie de S.D., zijn werkzaamheden bij de S.D., zijn contacten in de kampen en zijn reden van ontvluchting.

Deze gegevens werden ontvangen van Mevr. Kruijff.

De Adjudant-rechercheur van Dam, van de gemeentepolitie te Utrecht beschrijft Proebsting als een zeer gewiekst en in politiek opzicht, als een zeer gevaarlijk persoon. van Dam heeft het onderzoek in de zaak Proebsting gehad.

Verdediger van Proebsting is de anti-rev. Mr Proosdij, wonende te Amsterdam, Nasaukade 359. Hij verdedigt Proebsting op verzoek van Mevr. Kruijff.

8 Augustus 1949

MINISTERIE VAN
ALGEMENE ZAKEN

's-Gravenhage, 16 Augustus 1949

UITGEBOEKT

No.: B X67894

Bijl.: Gene

VII. RD.3

Betr.: Het Wereldcommunisme

VERTROUWELIJK

A170000

Naar mij is gebleken wordt sinds kort een wkelijks
verschijnend gestencild overzicht verspreid, onder de
titel: "Het Wereldcommunisme", dat tot doel heeft de
gevaaren, aan de communistische ideologie verbonden,
bekend te maken.

Als correspondentie-adres der uitgevers wordt op-
gegeven: Machtiging no.433 te 's-Gravenhage.

Naar mij reeds door een Uwer ambtenaren telefonisch
werd bericht, is deze machtiging afgegeven aan het re-
clamebureau "Arotto", Prinsstraat 132 te 's-Gravenhage.

Ik moge U verzoeken mij te willen doen inlichten
omtrent de uitgevers van "Het Wereldcommunisme" en even-
eens omtrent de eventueel daarbij geïnteresseerde groe-
pen of personen.

HET HOOFD VAN DE DIENST,
Namens deze,

J.G.Crabbendam.

Aan de Heer
Hoofdcommissaris van Politie
te 's-GRAVENHAGE.

Ondergetekende wenst zich te abo
per kwartaal.

1.25

Naam

Adres

Stad

Handtekening:
.....

Kan ongefr. zonder
nadere adresaand.
worden verzonden

Antwoordkaart

's-Gravenhage

Machtiging No. 433

Hilversum, d.d. 20.11.1945

Brenkhuizen 10

[Handwritten signature]

FOTO
No. 720.

L.S.

Ingesloten gelieve U aan te treffen een proefnummer van "Het Wereld - Communisme".

"Het Wereld - Communisme" is een wekelijks verschij-
nend overzicht, waarin steeds een actueel onderwerp
in behandeling wordt genomen.

"Het Wereld - Communisme" wordt niet uitgegeven voor
financieel voordeel.

"Wereld - Communisme" brengt U duidelijk en met
feiten omschreven de gevaren aan die ideologie verbonden.

"Wereld - Communisme" moet niet alleen door U worden
gelezen, maar moet aan kennissen doorgegeven worden.

"Wereld - Communisme" kost per kwartaal 1.4.25.

Wij raden U aan ingesloten kaart, welke ongefrankeerd
teruggezonden kan worden, duidelijk ingevuld terug te
zenden.

De uitgevers.

HET WERELDCOMMUNISME

Versijnt wekelijks.

Abonn. f 1.25 per kwartaal.

Corresp.-adres: Machtiging 433, Den Haag.

China na de val van Shanghai.

Met de bezetting van Shanghai door de troepen van Mao-Tse-Tung heeft de (indirecte) Sovjet-Russische expansie in het Verre Oosten een beslissend punt bereikt. Toen de val van Moekden einde October van verleden jaar het verlies van Mandsloerije voor de regering van Tsjang - Kai - Shek bezegelde en de onweerstaanbare opmars der communisten naar het Zuiden begon, waarbij op 21 Januari de oude keizerstad Peking bezet werd en einde April de zetel der regering Nanking werd veroverd, was het alreeds duidelijk geworden, dat de positie der nationale regering, inmiddels naar Kanton verplaatst, tamelijk hopeloos was. Toch heeft het verlies van Peking of de val van Nanking zelfs de oppervlakkige toeschouwer niet zozeer beroerd als het feit, dat thans Shanghai binnen de Russische invloedssfeer gekomen is. Shanghai is niet slechts een van de weinige werkelijk grote steden van China, het is de handels-
etropool van dit reusachtige rijk, de poort tot de rest van de wereld, de havenstad, waar in vreedstijd voor meer dan viermaal zoveel een goederen wordt verladen dan in iedere andere haven van China.

Sinds Engeland meer dan honderd jaar geleden de opium-oorlog zeevierend beëindigde, waardoor met het verdrag van Nanking van 1842 de Chinese havens voor de wereldhandel geopend werden, is Shanghai het eigenlijke contactpunt van het Chinese gebied met de Westerse wereld. De ontwikkeling der gebeurtenissen, die de Verenigde Staten gedurende de laatste jaren noodzaakte hun niet onuitputtelijke hulpbronnen allereerst voor het consolideren van de Atlantische gemeenschap aan te wenden en hen bewoog - steunend op de pessimistische berichten van Marshall en Wedemeyer over de levensvatbaarheid der Kuomintangregering, - de ontwikkeling in China op haar beloop te laten, heeft nu tot gevolg gehad, dat het geweldige voor de wereldeconomie zo belangrijke gebied van China met de inname van Shanghai door de communisten, naar het zich laat aanzien, van de banden met de Westerse wereld losgemaakt is en in het Oostelijk blok gevoegd zal worden.

Dat Washington sinds langere tijd de ontwikkeling in China volgde met een reserve, die duidelijk een botsing met de troepen van Mao-Tse-Tung bedoelde te vermijden, is iedereen opgevallen, al spreekt deze passieve houding kennelijk voort uit de wens op geen enkele wijze vooruit te lopen op de kwestie van de betrekkingen met een communistisch China. Nu de invloed der nationale regering ook in de nog niet door de communisten bezette delen zeer gedaald schijnt te zijn en de opmars van de zegevierende troepen van Mao-Tse-Tung naar Canton voortgaat, wordt de kwestie van een definitieve houding van het Westen tegenover een communistisch China steeds dringender. Zij doet zich ook daarom voor, omdat de machthebbers in China, welke zij ook zijn, en tot welk kamp zij idologisch ook mogen behoren, van hun kant er zeer in geïnteresseert zijn, de economische betrekkingen met de machtige industrielanden van de Westerse wereld niet volledig te laten afbreken.

China is in het kader van de Trumanleer volledig "onontwikkeld gebied". Zijn behoefte aan industriële uitrustings, aan technische hulpmiddelen en vervoer is enorm. Bij er na het Kuomintang-regime of de communistische heerschappij is gevestigd, Rusland echter, in wiens invloedssfeer China komt door de militaire successen der communisten, staat eens in staat, in het geweldige gebied der eigen Sovjetstaten een productie van consumentgoederen te bereiken, die de Sovjetvolkeren een levensstandaard brengt, welke met de toestanden in het Westen vergeleken kunnen worden. De verlamming der productie, die onvermijdelijk een gevolg is van een "Sovjetisering" omdat, waar zij ook voorkomt, een doctrinaire gronden het particulier initiatief wordt uitge-sloofd en de elastische vrije economie door een slechts met sabotageprocessen moeilijk op gang te houden reuze-bureaucratie vervangen wordt heeft ook in landen, die men niet helemaal tot de achtergeblevenen kan rekenen, zoals bij de Oost- en Zuid-Osteuropese satellieten, een besliste daling van de levensstandaard ten gevolge. De Oostelijke copie van het Marshallplan in de vorm van de Oosteuropese Economische Raad heeft vluchtig gebleven, omdat een Marshallplan, waarbij niemand iets aan te bieden heeft, zelfs met alle goede wil, geen werkzaam opbouwprogramma zijn kan.

De politiek van niet geïnteresseerd zijn in China zal voor Marshall en zijn opvolgers hierom ook gemakkelijk geweest zijn, omdat zij reeds tevoren duidelijk zagen, dat het, in tegenstelling tot de gebeurtenissen in de Oosteuropese randstaten, voor Mao Tse-Tung en zijn handlangers geenszins een gemakkelijk en in korte tijd te volbrengen opgave zal zijn, een reusachtig rijk, zonder wegen, een staat met een archaische familiestructuur, waarvan de regering in Nanking zelfs het inwonertal niet op een twintig miljoen kan schatten, in de geest van een politiestaat te sovjetiseren. China is een land, dat zowel in oppervlakte als ook in inwonertal en niet het minst in aanpakingsvermogen, tegen Rusland opgewassen zou kunnen zijn. Er zijn danneerst optimisten, die nog verder gaan en er op wijzen, dat communistische dictators, die hun land meer of minder buiten de directe greep van Rusland weten en tegelijkertijd inzien, dat zij van Moskou niets wezenlijks te verwachten hebben, steeds aan het latente gevaar van "Titoïsme" blootgesteld zijn.

De expansie van Rusland tot ver bezuiden de Jangtse moet voor alles in het kader der wereldpolitiek gezien worden. Al is de gedachte aan "een wereld" in de zin van een politiek, die zich richt op een wereldregering uitsluitend bestemd voor idealistische kringen, toch is het een feit, dat de politieke problemen hun repercussie hebben over de gehele wereld. De uitbreiding van de Russische invloed in de "min-ontwikkelde" gebieden over de grenzen van het eigen gebied heen tot in Zuid-China zal ook zijn terugslag hebben op de politiek van Moskou in West-Europa. Rusland heeft er het grootste belang bij, door het aantrekken van rijke industriegebieden de verlamme werking van de Sovjetisering te compenseren. Mogelijk is het feit, dat Vyshinsky in Parijs het probleem Duitsland vanuit economisch-politiek standpunt gezien ter tafel, bracht beter te begrijpen, als men rekening houdt met de honger naar consumentgoederen van een door de onefficiënte Sovjet-economie min-producerend reusachtig gebied.

In deze samenhang is het derhalve van belang, dat de Westelijke mogendheden, evenzeer als zij dit sinds Washington tegenover Duitsland doen, ook tegenover China een gemeenschappelijke politiek voeren, die, al mag zij voor een afzonderlijke staat offers kosten, uiteindelijk toch de enig succesvolle is. Als zij het eens zijn met elkaar op welke lijn zij de opmars van het communisme in het verre Oosten met hun machtsmiddelen een halt willen toeroepen, dan hoeven zij zich niet te haasten met toenaderingspogingen tegenover het communistische China.

.....

HET WERELDCOMMUNISME

Verschijnt wekelijks.

Abonn. f 1.25 per kwartaal.

Corresp.-adres: Machtiging 433, Den Haag.

Abonne ACTIE

Het Franse communisme.

De bekende verklaring van Maurice Thorez, dat, ingeval van oorlog tussen de Westelijke Mogendheden en de Sovjet-Unie, de Franse arbeiders de Sovjet-legers bij het betreden van Frans grondgebied zouden verwelkomen, zal wel menigeen, die geloofde dat de Franse communisten eerder een "nationale" dan een met Moskou verbonden partij waren, gedesillusioneerd hebben, al heeft iedereen, die de feiten heeft willen nagaan, dit reeds lang kunnen zien (enkele van deze feiten zijn onlangs verzameld in twee nuttige boeken; het eerste onpartijdig, het tweede vijandelijk, maar beide goed gedocumenteerd en verhelderend, v.w. Gerard Walter Histoire du parti communiste francais, en A. Rossi : Psychologie du parti communiste francais).

Allereerst moet men onderscheid maken tussen de partijmassa en de partij-kaders. De eerste omvatte altijd vele stuurloze vaderlandslievende Fransen; momenteel bundelt zij niet alleen de grote meerderheid van arbeiders in de industrie, die door hoge prijzen en armoede er toe gebracht worden de meest radicale politieke beweging te steunen, maar ook de vele kleine boeren uit de Midi, getrouw aan de oude leuze van "geen vijand van links", alsook vele intellectuelen uit Parijs of de provincie, die zoeken naar een eenvoudige en redelijke oplossing van de dwaasheden der wereld. Zij allen, ieder op hun manier, geloven, dat zij door communistisch te stemmen, stemmen voor de wedergeboorte van Frankrijk, niet voor onderwerping aan Moskou.

Ongetwijfeld hebben de communisten een oorspronkelijke Franse traditie geëxploiteerd; het traditionele vathouden aan de Franse linkervleugel wordt wel geïllustreerd door de woorden, die Charles Maurraz sprak, toen hij levenslange gevangenisstraf kreeg, na een proces, waarin de communisten tot zijn ergste beschuldigers hadden behoord - "C'est la vengeance du Dreyfus".

Geschiedenis.

=====

De huidige leiders behoorden gedurende meer dan 20 jaar tot de kopstukken der partij; Thorez werd benoemd in het centrale comité in 1924, Duclos in 1926. De partij zelf werd gesticht in 1920, toen zij de "een en twintig voorwaarden" accepteerde van het tweede congres van de Comintern.

Het is nuttig voorwaarde no. 3 nog eens te herhalen: verplichting om een clandestine organisatie naast de legale partij te handhaven; no. 4: verplichting om propaganda te voeren, indien nodig ondergronds, in de strijdkrachten en No. 14: Verplichting om zonder reserve alle Sovjetrepublieken te steunen in hun worsteling bij de contra-revolutie.

Voorwaarde No. 13 is ook van belang. Deze verplicht de communistische partijen op legale wijze zich bezig te houden met periodieke opruiming van hun organisaties teneinde de egocentrische en klein-burgelijke elementen te verwijderen. Aan deze verplichting heeft de Franse partij regelmatig voldaan. De belangrijkste voorbeelden zijn het uitstoten van een van de stichters van de partij in Januari 1923, Frossard, wegens zijn tegenstand tegen de greep van de Comintern op de partij en van Souvarine in 1925, wegens zijn samenspannen met Trótzki tegen Stalin. De laatste zuivering was het uitstoten van enkele mijnwerkersleiders in Februari 1949, welke zuivering nog steeds schijnt voort te duren.

Reeds in 1923 waren er protesten tegen de beslissing van Moskou, dat dit zou uitmaken, wie de Franse partij zou leiden. Een groep partijleden, die hiervoor natuurlijk werden uitgebannen - waarschuwde de partij tegen de wens van Moskou om de "critische geest en de weg voor discussie binnen de partij te verminderen en spoedig geheel af te schaffen". In 1924 vaardigde Moskou gedetailleerde instructies uit over de regionale organisatie van de partij, welke bedoeld was om de "bolsjewisering" te versterken.

Dat de Franse communistische partij de bolsjewistische principes getrouw naleeft en de Sovjetbelangen dient, tekent zich duidelijk af in twee belangrijke kwesties: in haar betrekkingen tot de andere partij van de werkende klasse, de socialisten, en in haar buitenlandse politiek.

De geschiedenis van de Franse communistische partij geeft wel het duidelijkste beeld van de drie tactische stellingen, die communistische partijen op verschillende tijden tegenover socialistische partijen innemen: het "verenigde front", het "Volksfront", en de "organische eenheid".

Het "verenigde front" is een beroep op de "socialistische massa" om de socialistische leiders ("sociale verraders", "werktuigen van de bourgeoisie", enz.) in de steek te laten en zich aan te sluiten bij de communistische leiding in een gemeenschappelijke strijd tegen de kapitalisten. Dit werd al geprobeerd in de twintiger jaren, doch met opmerkelijk weinig succes.

De Tactiek van het Volksfront.

De tactiek van het "Volksfront" is een beroep op zowel massa als leiders van de socialisten - en evenzeer op de niet-socialisten - om zich bij de communisten aan te sluiten, ter verdediging van een brede politiek, die niet alleen de werkende klasse, maar het grootste deel van het volk aantrekt. Wanneer eenmaal het "Volksfront" is aanvaard,

zullen de communisten zich blijven inspannen om de partijen van hun partners te ondermijnen, hun " massa van volgelingen " van hun leiders af te brengen naar de communistische leiding. Iedere gelegenheid wordt aangegrepen om de massa's te overtuigen, dat alleen de communistische leiders energiek en oprecht zijn in het volgen van de gemeenschappelijke politiek en dat de leiders van de andere partijen slappelingen of verraders zijn. De " volksfront " tactiek had het meeste succes in Frankrijk in de periode van 1936 - 1937 en 1941 - 1946. De eerste keer mislukte zij door de ongunstige terugslag van de Spaanse burgeroorlog op de Franse binnenlandse politiek en de tweede keer, omdat de communisten de bakens verzetten bij het keren van het getij !

Tenslotte de " organische eenheid ", de uiteindelijke bedoeling van de communisten, de overgang van de socialisten in de communistische partij. Men dringt hierop aan uit naam van de " eenheid der arbeiders " tegen de " kapitalisten " en de " reactie ". Men memoreert de noodlottige resultaten van de splitsing in de Duitse arbeidersbeweging tussen 1919 en 1933 (zonder natuurlijk te vermelden, dat de communisten daarvoor verantwoordelijk waren), men legt de nadruk op het gemeenschappelijk lijden in de strijd tegen Hitler en de noodzaak om een wederopleving van het fascisme te voorkomen ! " De organische eenheid " is tot dusver alleen in de door de Sovjets beheerste landen voltooid: zelfs de socialisten van Nenni in Italië hebben de noodlottige stap nog niet gedaan. In Frankrijk drong men er in 1945 sterk op aan, doch de socialistische leiders weigerden, wetende, dat " eenheid " alleen betekent de verovering van de socialistische partijmachine door de communistische klik. Door hun tegenstand verloren zij ongetwijfeld een groot aantal stemmen aan de communisten, zowel bij de verkiezingen voor het parlement als in de vakverenigingen, maar de beproefde kern der socialisten bleef hen trouw. Thans, nu zowel het " volksfront " als de " organische eenheid " mislukt zijn, keren de communisten terug tot hun tactiek van het " verenigde front ", maar met dit verschil vergeleken bij hun positie in de twintiger jaren, dat zij nu de vakverenigingen beheersen !

In de twintiger jaren was de taak van de partij in de buitenlandse politiek het de Franse regering moeilijk te maken iets te ondernemen tegen de Sovjet-Unie. In Augustus 1929, op een tijdstip, dat Moskou werkelijk een gemeenschappelijke aanval door de " imperialistische machten " gevreesd schijnt te hebben, hield de partij een " vredesbijeenkomst " in Parijs. Na het Frans-Russische pact was de partij voor tegenstand tegen Hitler; na de nederlaag van Frankrijk was de enige gedachte van de partij, zoals Rossi aantoonde, het land te vergelijken met Rusland na Brest-Lotowsk: Ludendorff had vrede gesloten met de Bolsjewieken en derhalve moest Hitler tot overeenstemming komen met Thorez. De communisten moesten de Duitsers tonen, dat zij met Vichy hun tijd verprutsten; Thorez, niet Pétain, was de partner, door de historicus aangewezen !! Dat de Humanité niet wederom legaal verscheen en de communisten niet met de Nazi's gingen samenwerken, was te wijten aan de weigering van de Kommandantur, niet van de partij ! De inval in Rusland veranderde de communisten in patriotten, in welke rol zij zich bekwaam en heldhaftig gedroegen, maar zij lieten niet hun wraakgevoelens varen tegen hun vroegere leden, die de geleerden in September 1939 hadden verlaten om Frankrijk " voortijdig " te verdedigen. Rossi heeft tragische details van sommige van deze mensen, die, ondanks hun prachtige staat van dienst in de illegaliteit, door communistische benden na de bevrijding werden vermoord en van anderen, wier gedachtenis miskend is door communistische leugens, ofschoon zij vielen, vechtende voor Frankrijk, of ten onder gingen in concentratie kampen .

L'histoire se repète.

In 1945 hoopten de communisten gebruik te kunnen maken van de locale "bevrijdingscomité's" - zoals de Sovjets deze in 1917 gebruikt hadden - als tegenhanger van de parlementaire instellingen; het leger te kunnen penetreren door hun partisaanseenheden daarin te doen opnemen; de partijvertegenwoordigers in het kabinet te gebruiken om de staatsmachine vanaf de top in bezit te nemen. Toen het duidelijk werd dat al deze verwachtingen ijdel waren en dat de gebeurtenissen in Oost-Europa zich niet zouden herhalen in Frankrijk, verloor het deelgenootschap in de parlementaire regering zijn aantrekkelijkheid. Nadat de communistische afgevaardigden openlijk hadden tegengestemd, bij de loonpolitiek en in de kwestie Indo-China, besloot de heer Ramadier hen van zijn kabinet uit te sluiten. Zij waren niet eens hoefde verantwoordigd; nog geen 6 maanden later (October 1947), nadat de Marshallhulp was aangekondigd en de Cominform gesticht, verklaarde Thorez aan het publiek, dat hij weigerde te geloven, dat het ontslag van zijn collega's enkel een gevolg was van de kabinetcrises en geen "brute interventie" van de Amerikaanse imperialisten in de Franse binnenlandse aangelegenheden. Thans sloven de communisten zich weer eens uit voor het organiseren van "vredesbijeenkomsten", zoals in 1929.

Er zijn voorbeelden te over, dat de Franse communistische partij is, zoals Leon Blum zegt, un parti nationaliste étranger, of met de woorden van Generaal de Gaulle: separatisten. Maar de beste bewijzen hebben weinig waarde, zolang de georganiseerde arbeiders en een groot deel van de intellectuelen aan de partij blijven vasthouden.

Onderdrukkingsmaatregelen kunnen ongetwijfeld de partijmachine oprollen, maar om de greep op de Franse opinie te breken zijn twee dingen nodig. Eerstens moet de arbeider een werkelijk passend loon verzekerd worden; dit hangt gedeeltelijk af van de belastingpolitiek der regering, gedeeltelijk van de verhoging van de export en dit wederom van de Amerikaanse hulp. Ten tweede; het Franse volk moet de waarheid gezegd worden omtrent de Sovjetplannen om een groot, machtig en verenigd (Sovjet) Duitsland te scheppen. Het feit, dat de niet-communistische partijen en de pers in Frankrijk er niet in geslaagd zijn het publiek in deze voor te lichten is een van de meest opmerkelijke feiten in het naoorlogse Europa. Welke manoeuvres de Sovjetvertegenwoordigers op de huidige besprekingen over Duitsland ook mogen uitvoeren, de doelstellingen van de Sovjetpolitiek voor Duitsland zullen niet veranderen. Dit moet aan het Franse volk verklaard worden door zijn eigen leiders. Als werktuigen van Moskou arbeiden de Duitse communisten P i e c k en U l b r i c h t, oude vrienden en kameraden van Thorez en Duclos, met een ware Gründlichkeit om een volk in een rijk onder een leider te verenigen, de "geniale leraar van de progressieve menselijkheid", Generalissimus Joseph Stalin.

=====

Aan B Staf
Van B III /a/c 3

No.: 68742

Naar aanleiding van het toegezonden exemplaar van "Wereld-Communisme" gaarne nog bericht, van wie of wat deze publicaties uitgaan. Zij komen uit een hoek van "Rijkseenheid", maar het is niet zeker, of zij inderdaad van deze organisatie als zodanig uitgaan, of van een stel mensen, die daarbij weliswaar aangesloten zijn, maar deze uitgave min of meer privé voor hun rekening hebben genomen.

Zo mogelijk gaarne spoedig uitsluitel.

5.9.1949

Gezien H.B.:

g
Mondeling beantwoord,
overeenkomstig de inhoud
1/4 bericht van Id. Den Haag,
d. a. c. d. 7.000/19.9.49.

Aan H.P.

Van B.Ot.

KB

H.B.V.A. 8
daarna B III

23 Augustus 1949

Volgno.

29 AUG. 1949

ACD/60742

Bijlagen: 4 bladen stencilwerk

7
B

Hoewel is gebleken, dat inmiddels reeds van andere zijde de aandacht is gevestigd op de uitgave van "Het Wereld-Communisme", kan bijgaand worden toegezonden, hetgeen van een dezerzijds onderhouden contact werd ontvangen.

De aanbevelingscirculaire is volkomen gelijk aan reeds eerder gesig-naleerd materiaal, maar de inhoud van het feitelijke proefnummer onder de titel "Polen" was nog niet bekend.

(Opgemerkt kan nog worden, dat enige maanden geleden eveneens een gestencilde uitgave onder de naam "Het Wereldcommunisme" verscheen, waarvan een der employe's van het A.K.U.-concern de verzorger en uit-gever zou zijn geweest. - Einde.

DI gaf mij daarvan
destijds een "antwoord"
ten aanzien van B XI
31-8-49

L.S.

Ingesloten gelieve U aan te treffen een proefnummer van "Het Wereld - Communisme".

"Het Wereld - Communisme" is een wekelijks verschij-
nend overzicht, waarin steeds een actueel onderwerp
in behandeling wordt genomen.

"Het Wereld - Communisme" wordt niet uitgegeven voor
financieel voordeel.

"Wereld - Communisme" brengt U duidelijk en met
feiten omschreven de gevaren aan die ideologie verbonden.

"Wereld - Communisme" moet niet alleen door U worden
gelezen, maar moet aan kennissen doorgegeven worden.

"Wereld - Communisme" kost per kwartaal f. 1,25.

Wij raden U aan ingesloten kaart, welke ongefrankeerd
teruggezonden kan worden, duidelijk ingevuld terug te
zenden.

De uitgevers.

P O L E N

Sinds enige maanden wordt het beeld van de toestand in Polen voornamelijk door twee factoren bepaald, te weten ; de strijd tegen de Katholieke Kerk en de uitbouw van Polen tot een offensieve basis tegen het Westen.

De strijd tegen de Kerk is reeds meer dan een jaar geleden begonnen, doch wijselijk met grote omzichtigheid gevoerd, daar het zeer zeker geen kleine opgave is Polen te ontkerstenen. Meer dan 90 % van de bevolking is katholiek en de eeuwenlange strijd tegen de Tartaren, de Mohammedaanse Turken en tegen de " Prawoslawische " Russen heeft het behoren tot de Katholieke Kerk in zekere zin een patriottische tint gegeven ; er is een samenhang tussen geloof en patriotisme, zoals nergens ter wereld.

Eerst na lang aarzelen besloot de regering in Warschau tot de aanval tegen de katholieke geestelijkheid over te gaan. Deze is in de communistische stortvloed de enige georganiseerde macht gebleken en moet derhalve onder alle omstandigheden vernietigd worden. De bevelen van Moskou klinken beslist en eisen onverwijld handelen. De eerste actie der regeling richtte zich tegen de drie nog verschijnende katholieke weekbladen. Twee ervan - " Tygodnik Warszawski " in Warschau en " Glos Katolicki " in Posen - werden eenvoudig verboden en hun redacteuren gearresteerd. Het laatste nog bestaande tijdschrift " Tygodnik Powszechny " dat in Krakau onder het patronaat van Kardinaal Sapieha wordt uitgegeven, heeft met practisch ondragelijke moeilijkheden te kampen. De autoriteiten verbieden de behandeling van ieder thema, dat zich niet streng tot liturgie of zuiver philosophische vragen beperkt. De censuur dwingt de redactie minstens vier verschillende artikelen voor iedere kolon van het tijdschrift gereed te houden ; willekeurig wordt nl. het publiceren van artikelen, vaak verscheidene achter elkaar, verboden en er moet derhalve een ander artikel gereed liggen, daar het niet toegestaan is een krant uit te geven met open plaatsen, die door de censuur veroorzaakt zijn. Onder deze omstandigheden kan men wel zeggen, dat een katholieke pers niet meer bestaat. Dit was echter nog steeds een begin. De " Bezpieka " - de Poolse tegenhanger van de M.W.D. (politieke politie) - ging in de aanval tegen de katholieke geestelijkheid. In de laatste 10 maanden werden meer dan 500 priesters en kloosterlingen gearresteerd ; vele anderen verdwenen op geheimzinnige wijze. Priesters, kloosterlingen en nonnen worden daarnaast dikwijls opgeroepen om op de bureaux van de politieke politie te verschijnen, waar men hen door bedreigingen en folteringen tracht te dwingen schriftelijk te verklaren, dat zij de houding van het regime tegenover de Kerk goedkeuren. De " Bezpieka " tracht overigens ook met dezelfde dwangmiddelen in kloosters en onder de clerus aanhangers te vinden. Wie weigert in dienst van de politie te treden, wordt gevangen genomen en na een meer of minder summiere rechtszaak, die voor de " justitie " van de satellietstaten kenmerkend is, tot lange gevangenisstraffen of ter dood veroordeeld. De vonnissen worden slechts in enkele gevallen gepubliceerd, in de regel slechts dan, als de opschudding onder het volk de regering tot een rechtvaardiging van deze politiek noopt.

De beschuldigingen, die daarbij tegen de clerus worden ingebracht, werpen overigens voldoende licht op de methoden der "justitie"; pastoor Podgorniak bijv. verweet men zijn sympathie voor de voormalige Poolse minister-president Mikolajezyk en Pater Siwa uitlatingen van respect voor generaal Franco. Meer is er niet nodig om een veroordeling tot 10 of 15 jaar te incasieren.

De regering bedient zich voor haar propaganda van alle mogelijke middelen. Sinds ongeveer drie maanden zijn haar aanvallen tegen de Katholieke Kerk beduidend heftiger geworden. Men bedient zich, afgezien van pers en radio, ook van vergaderingen, die door de autoriteiten of door de communistische partij belegd worden. De arbeiders in de fabrieken worden onder bedreiging met ontslag gedwongen de vergaderingen bij te wonen. Men beschuldigt priesters en kloosterlingen van de meest verscheidene misdaden; niet voldoen van belasting, demoralisering van de jeugd, sabotage, zwarthandel in deviezen, reactionaire houding, samenwerking met de anglo-amerikaanse imperialisten, enz.

De regering is van plan binnen de kortst mogelijke tijd de scholen in het land te "nationaliseren". Het godsdienstondericht in de onderwijsinrichtingen moet, zoals reeds officieel is medegedeeld, afgeschaft worden; intussen worden uit de klaslokalen, uit hospitalen en rechtszalen de kruisbeelden verwijderd.

Op een bijeenkomst van leiders van het communistische regime in Nieborow in de nabijheid van Warschau werd aanvang Maart een nauwkeurig plan voor de voortzetting van de strijd tegen de Kerk opgesteld. Er werd besloten alle godsdienstige secten te ondersteunen, in het bijzonder echter de oprichting van een "nationale kerk" te bevorderen, die onafhankelijk van Rome zou zijn en t.z.t. onder leiding van de "Prawoslavische Patriarch" in Moskou zou worden gesteld. Verder ontwierp de conferentie plannen voor een versterking van de anti-clericale propaganda en een nog scherper optreden tegen priesters en bisschoppen. Op 20 Maart publiceerde de regering in Warschau een officiële verklaring over de betrekkingen tussen Kerk en Staat, waarbij in 8 punten de beschuldigingen tegen de Poolse clerus samengevat werden en uit de dreigende toon de indruk verkregen werd, dat het om een ultimatum ging.

De Poolse bisschoppen, die onlangs in aanwezigheid van de priester, aartsbisschop Wyszynsky, in Krakau in vergadering bijeen waren, hebben in een herderlijk schrijven tegen de aanvallen van het communistisch regime geprotesteerd. Dar was alles, wat zij doen konden. Het voorbeeld van Kardinaal Mindszenty toont, welke middelen Moskou onder bepaalde omstandigheden tegen hen zou kunnen gebruiken.

Evenals in het voorjaar van 1941 het Poolse volk ieder uur een Duitse aanval op Rusland verwachtte, zodat bij het loskomen daarvan op 22 Juni niemand verrast werd, evenzeer rekent ook nu weer de grote meerderheid der Polen op een spoedig uitbreken van de oorlog. Deze indruk berust op de steeds duidelijker te onderkennen bedoeling van de heren van het Kremlin.

Polen in geval van oorlog tot een aanvalsbasis tegen het Westen uit te bouwen. In geheel Polen werden de door de Duitsers gebouwde en na de oorlog verwaarloosde vliegvelden met grote snelheid weer hersteld en wel onder Russisch toezicht. In de afgelopen herfst en winter gingen talrijke transporten met oorlogsmateriaal via Polen naar Duitsland en hun aantal neemt momenteel nog toe. Alle wegen, die van het Oosten naar het Westen leiden, worden hersteld en zo uitgebouwd, dat zij voor de zwaarste voertuigen berijdbaar zijn. Het valt de Poolse bevolking daarbij op dat voor de verbetering van de verkeerswegen in richting Noord-Zuid niets gedaan wordt. Opvallend was ook, dat Molotov en Maarschalk Rokossowsky bij hun laatste bezoek aan Moskou zich uitsluitend interesseerden voor het herstellen van de drie bruggen over de Weichsel, alsmede voor het aanleggen van een nieuw spoorwegknooppunt, waardoor een veel sneller verkeer naar het Westen mogelijk gemaakt wordt. Ofschoon aan deze gedeelten reeds dag en nacht gewerkt wordt, zouden Molotov en Rokossowsky op een verdere versnelling van de werkzaamheden aangedrongen hebben.

Belangrijke veranderingen zijn ook in het Poolse leger doorgevoerd. Het kader is sedert ongeveer een jaar stelselmatig "gerussificeerd". In de Poolse luchtmacht is de "russificering" bijzonder ver gevorderd; niet slechts de officieren, maar ook de onderofficieren en soldaten zijn voor het grootste deel Russen. Sedert de zomer van 1948 maken ook de politieke commissarissen in het Poolse leger een levendige propaganda. Zij proberen de recruten ervan te overtuigen, dat het "corrupte kapitalisme" zo snel mogelijk vernietigd moet worden en dat een oorlog tegen het Westen onvermijdelijk is. Het leger legt in aller ijf voorraden aan van medicamenten en medische uitrusting en men verricht hiertoe grote aankopen in het buitenland. Men treft voorbereidingen voor het verrichten van militaire hospitaalen in de scholen. Alle kazernes worden hersteld en vergroot en talrijke nieuwe kazernes zijn momenteel in aanbouw. Alle mannen tussen de 23 en 49 jaar zijn door de autoriteiten geregistreerd. Men wil daardoor al diegenen, die mogelijk tot het beroemde Poolse geheime leger behoord hebben, aan een speciale controle onderwerpen. De lijsten van burgers, die in geval van een conflict geïnterneerd of naar Siberie gedeporteerd moeten worden, worden voortdurend aangevuld. Zij omvatten momenteel anderhalf miljoen namen. Een deel van deze "verdachten" is reeds gearresteerd. Anderen kregen het bevel hun verblijfplaats niet te verlaten en zich tweemaal per week op de bureaux der Bezpieka "te melden.

Het geheel van deze militaire voorbereidingen der Russen, de maatregelen in het Poolse leger en de versterking van de politieterrorie geven de bevolking de indruk, dat de Sovjetunie Polen als een belangrijke aanvalsbasis wil gebruiken. Zij neemt naar hun mening alle daarvoor noodzakelijke maatregelen en nog wel in steeds sneller tempo. Dit is het tweede karakteristieke aspect van de huidige situatie in Polen.

=====

V E R S C H I J N T W E K E L I J K S .

=====

A b o n n e m e n t e n f. 1.25 p e r k w a r t a a l .

=====

Bewapeningsindustrie en dwangarbeid in de Sowjet-Unie.

In de laatste editie van " Het Wereldcommunisme " hebben wij een uitvoerig bericht over de aluminium-productie in de Sowjet-Unie gepubliceerd. Vandaag zetten wij de berichten over de Sowjetische bewapeningsindustrie en de daarvoor werkende dwangarbeiders voort met de publicatie van gegevens over de productie van vliegtuigmotoren, montage-bedrijven

en aanverwante industriën.

Een van de grootste fabrieken voor vliegtuigmotoren vinden wij in Tschernigowka in de Oeral, 18 km van Ufa. Hier werken [±] 20 000 arbeiders. In de nabijheid van de vliegtuigmotorenfabriek ligt een ^{enige grote} net zo grote fabriek voor landbouwmachines. Beide werden tijdens de laatste oorlog in bedrijf genomen.

Tschernigowka en Ufa behoren tot de strafgebieden, aan politieke bannelingen als verblijfplaats toegewezen.

Een belangrijke rol bij de productie van vliegtuigmotoren speelt de "Sawot Frunse" in Kuibyschew, dat vroeger Samara heette, 630 km ten Noord-Oosten van Stalingrad gelegen. Terwijl het zwaartepunt van de Sowjetische vliegtuigindustrie van 1922 tot 1937 in de omgeving van Moskou lag, werd het na deze tijd naar Kuibyschew verlegd. In het begin van de Duitse aanvallen tegen de Sowjet-Unie was het oppervlak van de fabrieken in Kuibyschew reeds belangrijk groter dan van welke Duitse vliegtuigfabriek ook. De kwaliteit van de geproduceerde goederen kwam echter niet overeen met deze geweldige fabrieksinstallaties. In 1942 was een reorganisatie onder Amerikaanse leiding onvermijdelijk.

De "Sawot Frunse" is naar een van de medewerkers van Lenin genoemd. De fabriek heeft een eigen spoorwegstation. Ook thans worden weer vele nieuwe fabriekshallen gebouwd. Men werkt in Kuibyschew weinig met electriciteit en kolen, omdat uit bronnen in de omgeving aardgas ter beschikking staat. De fabriek voor vliegtuigmotoren in Kuibyschew heeft nogal eens met moeilijkheden te kampen, omdat verschillende werktuigmachines op gipsblokken gefundeerd zijn of zelfs moeten draaien zonder enige fundering.

Van de zo vaak in de Sowjet-pers geprezen zegeningen van de Roebel-hervorming valt in Kuibyschew weinig te bespeuren. Het kan gebeuren, nadat er maandenlang voldoende brood is geweest, de mensen wekenlang voor de winkels in de rij moeten staan. In Juli j.l. ontstonden door het gebrek

aan brood voor vele winkels zelfs vechtpartijen, die met militaire hulp bedwongen moesten worden.

De arbeiders maken een armoedige indruk, zoals in de meeste plaatsen van de Sowjet-Unie. Zij dragen oude gescheurde kleren en bezitten verder haast niets. Diefstallen in de fabrieken zijn dan ook aan de orde van de dag. Dat is altijd in de Sowjet-staat zo geweest, maar in Kuibyschew, Swerdlowsk en Leningrad waren de diefstallen enkele maanden geleden zo talrijk, dat bijzondere controle-instanties in de fabrieken opgericht moesten worden.

Iets kleiner dan de "Sawot Frunse" is de afdeling vliegtuigmotoren van het kombinaat " Rode October" in Stalingrad met ± 10 000 arbeiders. In het geheel werken in dit kombinaat op het ogenblik ± 65 000 arbeiders. Nadat in de "Prawda" van 15 Juli 1947 een scherpe critiek van W. Prachwatilow gestaan heeft, vordert de herbouw van deze fabriek in iets sneller tempo.

De bewaking van de politieke gevangenen is in Stalingrad bijzonder streng. Op elke twee vrachtauto's met gevangenen bevinden zich 10 politie-soldaten met 5 politiehonden. De door de politieke gevangenen, in het bijzonder door de vrouwelijke gevangenen, getoonde minachting tegenover hun bewakers is opvallend. Het MVD-personeel heeft de gewoonte met schoppen en trappen te antwoorden.

Het grootste gedeelte van de 100 000 gedeporteerden, uit alle delen van de Sowjet-Unie afkomstig, mag zich in de stad Stalingrad vrij bewegen.

De politieke gevangenen echter niet.

Zoals in alle fabrieken voor bewapening en uitrusting in de Sowjet-Unie wordt ook in de vliegtuigmotorenfabriek van Molotow in drie ploegen stelsel gewerkt. Molotow ligt 300 km noordwestelijk van Swerdlowsk in de Oeral. Het is met 200 000 inwoners een belangrijk bewapeningscentrum. (De lezer gelieve het niet te verwarren met Molotowsk aan de Witte Zee!) De vliegtuigfabriek van Molotow telt ± 8 000 arbeiders.

In Woronesch wordt een vliegtuigfabriek voor ongeveer 7 500 arbeiders ingericht met in het kader der herstelbetalingen verkregen Duitse machines. Woronesch is één van de 16 steden, die op bijzonder bevel van Stalin met spoed herbouwd moeten worden. De MVD van Woronesch is berucht. In 1946/47 vestigde zij een record met per dag 50 tot 60 veroordelingen tot dwangarbeid.

In Tuschino bij Moskou zijn ongeveer 2000 arbeiders bezig met het produceren van vliegtuigmotoren. Hier werken tevens Duitse technici, die

onder dwang contracten met de Sowjet-Unie sloten. De kwaliteit van de productie van Tuschino is beter dan de kwaliteit van de Sowjetische motorenfabrieken in 't algemeen.

In Stalinskaja, aan de noordelijke rand van Moskou wordt een nieuwe grote fabriek voor vliegtuigmotoren gebouwd.

Vele fabrieken, die voor bewapening en uitrusting werken, hebben in plaats van een naam een nummer en zijn aan een bijzondere verplichting tot geheimhouding onderworpen. Eén van de belangrijkste "geheime" fabrieken is nr. 300, een proeffabriek voor de constructie van vliegtuigmotoren, die met de Lenin-orde onderscheiden is. "nr. 300" betekent niet, dat er 300 geheime fabrieken voor vliegtuigmotoren zijn, maar dat er 300 of meer geheime fabrieken zijn, die voor de bewapening werken.

Bijzonder gecamoufleerd is ook fabriek nr. 45, die in 1947/48 door 1500 dwangarbeiders in Moskou werd gebouwd.

Van de fabrieken voor het monteren van vliegtuigen is die van Tiflis met 20 000 arbeiders de belangrijkste. Hier in Tiflis is de houding van de bevolking tegenover de politieke gevangenen opvallend loyaal.

Een tweede belangrijke montage-fabriek is de "Sawot-Stalin" in Kuibysche. Hier worden op grote schaal tevens vliegtuigrompen geproduceerd. Deze fabriek beslaat een zelfde oppervlakte als de reeds genoemde "Sawot Frunse" en draait eveneens op aardgas. De grondslag voor deze fabriek werd in 1942 door Amerikaanse ingenieurs gelegd. Toen was de behoefte aan oorlogsmateriaal zo groot, dat werktuigmachines onder de blote naam op beton werden neergezet. Tijdens de gehele winter 1942/43 liep de productie aan ook zonder gebouwen! De Russen zijn trouwens goede improvisatoren!

De montage-fabriek "Fili" bij Moskou, 1937 nog nr. 1, staat thans op de derde plaats.

Verder zijn er nog fabrieken met 5000 tot 7000 arbeiders in Taschkent (Usbekistan), in Schumicha, in Tschkalow (in het Zuiden van de Oeral), in Gorki en in Stupino (120 km noordwestelijk van Moskou). In Repinsk (ook Rypinsk genoemd) werd in 1946 met 800 bouwarbeiders aan nieuwe montage-fabriek begonnen. Repinsk ligt oostelijk van Gorki in de richting van de Oeral en is een stragebied met ± 30 000 gedeporteerden, die hoofdzakelijk bij de ontginning van moerassen en bij de bouw van straten te werk gesteld zijn.

Nadere gegevens over de vliegtuigfabrieken van Kiew, Charkow, Saporoshe, Taganrog en Riga ontbreken.

Kogelvrij glas voor vliegtuigen wordt geproduceerd in het chemische

kombinaat Dersinski, genemd naar de eerste chef van de geheime politieke politie (toen G.P.U.).

Voor radiobuizen, die voor vliegtuigen worden gebruikt, is belangrijk de Nowo-Trubni-fabriek van Perwouralsk, op 40 km afstand van Swerdlowsk gelegen. Ook Perwouralsk is strafgebied!

Optische, en moderne, met electronenstralen werkende toestellen voor vliegtuigen (radar) produceren de optische fabrieken in Leningrad, in Tiflis en de Zeiss-werken in Krasnogorsk bij Moskou. Waarschijnlijk worden in deze fabrieken ook speciale gereedschappen en onderdelen voor raket-wapens geconstrueerd. De optische en rijmechanische industrie van de Sowjet-Unie was trouwens reeds voor de demontages van Zeiss, Schott, Agfa enz. in Duitsland, tamelijk productief. In 1940 had de fotoindustrie b.v. het Duitse Leica-fototoestel meesterlijk gecopieerd. Alleen het objectief was minder krachtig, dan bij de originele Leica. Voor spionage doeleinden wordt in de Sowjet-Unie een fototoestel gemaakt van de grootte van een lucifer-doesje.

Voor de aluminium-productie is de chamotte-steen-industrie van het grootste belang. Fabrieken die de stenen voor de vuurvaste aluminium-ovens produceren, vinden wij in Nowotroizk, Turinsk, Uass, Irgis, West-Stalinsk en Omsk. Nowotroizk is een uitgebreid bewapeningscentrum, 10 km noorwestelijk van Orsk gelegen. Hier en ook in Orsk is men thans bezig geweldige fabrieken voor de bewapening op te bouwen. Nowotroizk en Orsk zullen monster-steden worden.

Triplex-hout, van belang voor de vliegtuigconstructie, wordt in de fabrieken van Pantonio bij Leningrad en van Mitebsk geproduceerd. Het percentage aan afgekeurde producten is in deze fabrieken tamelijk hoog, omdat de vakopleiding van de jonge arbeiders slechts 6 maanden duurt en de vervulling van de dagelijkse prestatienorm boven alles, ook boven de kwaliteit gaat.

In de plannen van de Sowjetische luchtmacht speelt ook de Poolse en de Tsjechische motorenindustrie een grote rol. Het technische ^{materiaal} werd aangevuld met dat uit de twee Messerschmidt fabrieken in Kolin en Schluckenau (Tsjechoslowakije) en met een grootconstructie-bureau uit Praag. De genationaliseerde Tsjechische vliegtuigindustrie omvat de volgende fabrieken: Walter, Praag; de Dimitrow-fabrieken in Praag (vroeger Avia/Skoda) uitgerust met de installatie van de Messerschmidt fabrieken uit Schluckenau; Danek, Praag.

Wij besluiten dit bericht met enkele woorden, die de ambassadeur der Sowjet-Unie voor enige dagen in Nederland openlijk uitsprak: "De vrede-
lievende

politiek van de Sowjet-Unie ondervindt tegenstand van degenen, die streven naar agressie, naar ontketening van een nieuwe oorlog."..... de vredelievende politiek van de Sowjet-Unie.....Nader commentaar lijkt ons overbodig. De feiten spreken een andere taal!

"Hoe is het werkelijk in de Sowjet-Unie?"

Deze vraag werd en wordt vaak gesteld. "De Waarheid" van 16 November brengt haar als opschrift van een artikel in de rubriek "meningen van lezers". Juist in aansluiting aan onze twee publicaties over dwangarbeid en oorlogsindustrie in de Sowjet-Unie zullen onze lezers het antwoord interessant vinden, dat Mevrouw v.O. uit Amsterdam in "De Waarheid" op de gestelde vraag geeft.

Mevrouw v.O. uit Amsterdam kent de Sowjet-Unie door en door! Zij is er 16 jaar geweest! Wij ontleenen daarom ook graag uit haar geschrift enkele verhelderende details over de werkelijkheid in de Sowjet-Unie. "Russische boeren werken in groepen, mannen zowel vrouwen. Vrouwen werken geheel vrijwillig en zijn niet gedwongen te werken. De werktijd is van 9 - 12 en van 2 - 4 en het loon wordt gedeeltelijk in natura (graan, vlees, aardappelen etc.) en geld uitbetaald."

Wij zijn van mening dat Mevr. v.O. nog niet voldoende op details is ingegaan en vullen daarom aan: Iedere dag om tien uur wordt het ontbijt, bestaande o.m. uit spiegeleieren met ham en een gebraden kippetje naar het schaftlokaal gebracht. Na het middagmaal kan men desgewenst ~~genieten~~ ~~van~~ van 2 - 3 genieten van een betaalde middagrust op voor deze doeleinden gereserveerde bedden in de huiskamer! Wij hebben allen nog maar één doel in ons leven: boer worden in de Sowjet-Unie met 5 uur werktijd per dag! Veel te laat, Mevrouw v.O., heeft U deze zalige geluiden laten horen!

Mevr. v.O. schrijft verder: "In ieder dorp is een coöperatie, waar kleding, eetwaren enz. gekocht kunnen worden tegen normale prijzen." Wij zijn van mening, dat niemand bij een beschrijving van Nederland op de gedachte zou komen, het feit te vermelden, dat men in winkels kleding en eetwaren tegen normale prijzen kan kopen. Bij een beschrijving van de Sowjet-Unie verwachten wij een dergelijke vermelding, - niet, omdat wij het gezegde geloven - maar omdat de schaarste aan kleding en eetwaren in de Sowjet-Unie voor ons een vaststaand begrip geworden is.

Maar de grote mop-van-de-dag komt pas met de volgende mededeeling van Mevrouw v.O.: "Jan J. schrijft, dat gevangenen niet uit Siberië terugkeren. Opgemerkt moet worden, dat het hier mensen betreft, die een of ander

ernstige misdaad hebben begaan. De straffen worden niet ondergaan in cellen, doch men moet in gemeenschap werken, waarvoor men normaal loon verdient. Het komt veel voor, dat de gevangenen in hun nieuwe omgeving eerleuw bestaan opbouwen, daar zij niet meer aan hun oude tehuis, waar zij op hun misdaden zouden worden aangekeken, herinnerd willen worden." De schattingen ten opzichte van het aantal mensen, die in de Sowjet-Unie dwangarbeid verrichten bedragen ^{minstens} 10 tot 15 miljoen mensen. Dat zijn dus volgens Mevr. v. O. allen "mensen, die een of ander ernstige misdaad hebben begaan"! Indien wij de minimum-schatting van 10 miljoen mensen voor onze berekening gebruiken, heeft de Sowjet-Unie bij ± 200 miljoen inwoners 5% mensen, die een ernstige misdaad hebben begaan! Omgerekend op het aantal mensen in Nederland zou dat 450 000 "ernstige misdadigers" in Nederland betekenen. Dat zou een misdadige natie zijn! Wij geloven niet, dat de Sowjet-Unie een natie van misdadigers is, wij geloven niet, dat al deze mensen, die in dwangarbeidskampen moeten leven, misdadigers zijn, maar wij zijn er wel van overtuigd, dat een misdadig regime uit ^{zogenoemde} misdadigers maakt, om hen als goedkope werkkrachten te kunnen gebruiken. Of iemand misdadiger is of niet, maakt de geheime politieke politie uit, een speciaal misdrijf hoeft hiervoor niemand te begaan! "Het komt veel voor, dat de gevangenen in hun nieuwe omgeving en nieuw bestaan opbouwen"

Wij krijgen de indruk, dat de Sowjetische geheime politieke politie een soort liefdadigheidsinstelling is. Zij helpt deze arme mensen, een nieuw leven te ~~beginnen~~ beginnen. Iedereen, die de Sowjet-Unie kent, weet, dat deze mensen tot vestiging en gebieden worden g e d w o n g e n , waar vrijwillig niemand zou willen leven. Het zijn gebieden met temperaturen van -30° tot -55° C in Januari! Het zijn geweldige moerassen in het Noorden van de Oeral, in Sibirië, glooiende zandvlakten in het zuiden. En daar, Mevr. v. O., vestigt zich volgens uw mening iemand, omdat die thuis door zijn burens anders zo lelijk zou worden aangekeken!

Neen, Mevr. v. O., dwangarbeiders vestigen zich niet vrijwillig in de hel! Maar, de Sowjet-Unie heeft mensen nodig, werkkrachten nodig, want anders zouden alle industriële ondernemingen ter voorbereiding van een gewapende wereldrevolutie als een zeppel uit elkaar spatten. Mevrouw v. O., die in "De Waarheid" al deze "waarheden" verkoopt, heeft volgens haar eigen verklaring in Wit-Rusland gewoont, 70 km van Mogilew. Daar zijn noch deportatie-gebieden, noch grote industriële centra,

vergeleken met de centra bij en achter de Oeral, bij het Baikal-meer, in Kaukazië, bij Nowo-Sibirsk, bij Taschkent en in Oost-Sibirisch. Levv. v.O. is dus ongeveer 1500 km van de meest westelijke strafgebieden af gebleven! Indien zij werkelijk in de Sowjet-Unie geweest is, heeft zij evenzo veel of beter gezegd, evenzo weinig van die ergerlijke dingen gezien, als iedere gewone Nederlander, die nooit in Rusland was.

Nog eenmaal willen wij Mevrouw v.O. aan het woord laten: "Op de vergaderingen (bedoeld zijn de dorpsvergaderingen (Red.) komt men vanzelfsprekend, omdat er besluiten van het grootste belang voor ieders welzijn worden genomen. Op de vergaderingen kan vrijelijk kritiek worden geleverd, zonder aanzien des persoons".

Natuurlijk kan iedereen vrijuit spreken! Dat wanst de staat zelfs! Want anders moesten te veel mensen z o n d e r enige reden worden gearresteerd.

Misschien schrijft "De Waarheid" ook nog een verhaal over het van communistische zijde zo vaak gehoorde excuus: "Al de kleine misstanden in de Sowjet-Unie zijn een soort kinderziekte van het Communisme in wording". Wij hebben daarentegen de indruk, dat de wantoestanden in het land van het Communisme in wording niet kleiner werden en dat de dictatuur van de geheime politieke politie altijd nog, evenals 30 jaar geleden, als een schaduw van wanhoop op het land ligt. En zouden de wantoestanden in de Sowjet-Unie werkelijk een soort kinderziekte zijn, omdat de communistische staat volgens het plan eerst op 6 November 1968 voltooid zal zijn, zeggen wij, geef ons dan maar liever onze oude Westerse beschaving met haar vele fouten. Daar houden wij ondanks alle fouten in ieder geval meer van dan van een systeem, dat over een onafzienbare weg van bloed en ellende in de verre toekomst een paradijs belooft, een paradijs, dat nog nooit iemand gezien heeft.

Gaan jullie van de C.P.K. maar gerust naar de Sowjet-Unie, als jullie de toestanden daar zo aantrekkelijk vinden. De Sowjet-Unie zou jullie als werkkrachten best kunnen gebruiken! Maar tracht ons niet te bedotten met dat belachelijke gezeur over de "werkelijkheid in de Sowjet-Unie".

29 Januari 1949

DE POLITIEKE STRIJD OM DE OOST-ZONE VAN DUITSLAND.

Toen op 11 Juni 1945 de communistische partij (KPD) in de oostelijke zone van Duitsland als eerste politieke partij herrees was de psychologische situatie voor deze lieden uiterst ongunstig. De herinnering aan de eerste kennismaking met het Sowjet-Communisme, vertegenwoordigd door het Rode Leger, zal voor alle voor het Oosten van Duitsland en in het bijzonder voor Berlijn gekoppeld blijven met de vreselijke gruweldaden, door dit leger bedreven.

Maar ook na de eerste apokalyptische dagen van de verovering volgden bittere ervaringen op velerlei gebied.

Het begon met de demontage van alle machines en het weghalen van alle werktuigen uit de Berlijnse fabrieken. In die wijken van Berlijn die later door de Westerse mogendheden bezet zouden worden, werd met bijzondere haast gewerkt.

Vervolgens werden duizenden mensen uit alle leeftijdsgroepen door de geheime Sowjet-politie op grond van aangiften door Duitse communisten als "Nazis" gearresteerd. De meesten van hen waren kleine onbelangrijke partijleden geweest; velen waren zelfs nooit lid geweest. Maar bijna niemand van hen koerde terug.

Ook het door de Russen ingevoerde klasse-systeem bij de distributie van levensmiddelen maakte als copy van de marxistisch-communistische "klasseloze maatschappij" een diepe indruk op de bevolking. Er werden vijf verschillende groepen ingesteld. Alle personen "die niet werkten", dus ouden van dagen, gobrekkigen, werklozen en ook de huisvrouwen (!) kwamen in groep vijf. Een moeder dus van zes kinderen b.v. die zich voor haar gezin moest afsloven werd beschouwd als niet-werkend persoon en kwam in groep vijf, terwijl een dienstmeisje als "employée" tot groep drie gerekend werd. Eerst veel later werd deze regeling door een iets betere vervangen.

Zulke maatregelen hielpen niet mee het communisme populair te maken. De overeenkomst die dit systeem vertoonde met dat van de oostelijke veroveraars stootte de massa af.

De leiders van de Duitse communisten die met het Rode Leger uit de Sowjet-Unie gekomen waren, de Heren Pieck, Ulbricht enz., voelden dat zij weinig kans maakten, de gunst van de massa te winnen. Aldra kwamen zij tot het inzicht dat enige camouflage nodig was. Zo is het te verklaren dat op 11 Juni 1945 een communistische
partij

partij te voorschijn kwam, die echt democratisch aan deed. In bijna burgerlijke termen werd over democratie, eigendom, vrijheid en recht gesproken; werden gouden bergen beloofd. Het Sowjet-systeem werd uitdrukkelijk voor Duitsland afgekeurd. "Nationale"-begrippen, die tot nu toe in het Communisme onbekend waren, deden opgeld. Men deed zelfs of men waardering had voor de anti-communistische, democratische houding van de bevolking.

Wie meende dat de partij nieuwe doelstellingen najoeg kwam bedrogen uit. Al deze schone termen behoorden alleen tot de nieuwe tactiek om de massa voor zich in te nemen. De Sowjets en de Duitse communisten hadden eindelijk begrepen dat het Communisme na de ervaringen, sedert Mei 1945 door de Duitsers er mee opgedaan, zich wel in een nieuw gewaad gehuld bij de bevolking moest aandienen. Echter het gewenste succes bleef uit; de massa liet zich niet verschalken. Maar geen nood! Al was ook de houding van de bevolking afwijzend, depolitieke ontwikkeling ging door volgens de in Moskou opgestelde plannen. De revolutionaire verandering van de economische en politieke structuur van de Oostelijke zone werd doorgevoerd. De eerste acte van dit drama bracht de grondhervorming. De praktijk van deze maatregel maakte op de Duitsers een diepe indruk. Immers de woonhuizen van de grote boerderijen met meer dan 500 ha werden afgebroken - alsof er nog geen puin genoeg in Duitsland was! - en de eigenaars werden als bannelingen naar het Oosten gestuurd. Niemand heeft hen teruggezien. De grote boerenbedrijven werden in vele kleintjes veranderd en met vee en machine's uitgerust die van de boeren van de enkele nog intact gebleven kleinere boerderijen werden afgenomen. Het gevolg was dat de nieuwe boerderijtjes praktisch niets kregen en dus niet op gang kwamen en de oude in ernstige moeilijkheden geraakten.

De tweede acte, aan het einde van 1945 gespeeld, bracht de grote politieke actie, die uiteindelijk tot de fusie met de Sociaal-Democraten leidde. Door middel van terreur en dwang kwam de vereniging van de twee partijen tot de inmiddels berucht geworden "Sozialistische Einheitspartei" (SED) tot stand. Op deze wijze hadden de Communisten eindelijk de gezochte brede basis gevonden, die zij met eigen aanhangers niet in staat waren te vormen. Met de dreigende bajonetten van de Sowjets op de achtergrond kon de communistische penetratie op grote schaal nu beginnen.

De derde acte werd ingeleid met een in Saksen gehouden referendum. Hierbij werd besloten dat de eigendommen van zogenaamde "Nazi-activisten"

-3-

"divisten" en "militairisten" door de staat in beslag genomen zou worden. Een zelfde referendum werd ook door de andere landen van de Oost-zone aangenomen. Daarmee was de grondslag gelegd tot de koude socialisatie op grote schaal, want over het feit of iemand "Nazi-activiteit" of "militarist" was besliste de plaatselijke organisatie van de SED !

In het najaar van 1946 volgden de gemeenteraads-verkiezingen in de Oost-zone. De niet-communistische partijen werden op iedere mogelijke wijze gehinderd; hun propaganda onmogelijk gemaakt, hun kandidaten niet geaccepteerd, hun plaatselijke groepen te laat geregistreerd, zodat zogenaamd niet aan één van de voorwaarden voldaan was bij de verkiezingen als partij te mogen optreden. Ondanks al de moeite kwam de SED niet verder dan tot 50 % van de uitgebrachte stemmen. Maar daarmee was zij toch tot de sterkste partij gebombardeerd en had op deze wijze het "recht" alle belangrijke posities in het bestuur, op de Ministeries, bij de politie enz. te bezetten.

Gelijktijdig werd het openbare leven meer en meer in revolutionaire banen geleid. De nieuwe instanties trachtte men door aan de naam het woord "volks" toe te voegen er in te krijgen. Zo ontstonden uit de in beslag genomen industriële ondernemingen de "volksbedrijven", uit de rechter de "volksrechter" die recht spreekt naar communistische beginselen. De "volkspolitie" en de "volkscontrole" werden evenals in de oostelijke "volksdemocratieën" de machtsinstrumenten van de communistische staat. Het geheel werd bekroond met het "volkscongres voor de Duitse eenheid en een gerechte vrede". Met een massale inzet van nationale en chauvinistische leuzen over de eenheid en de vrijheid van Duitsland werd de bevolking met de actie "volkscongres" gedwongen de buitenlandse Sowjet-politiek te steunen die het uit elkaar scheuren van Duitsland ten doel heeft. Verzet tegen deze actie was niet mogelijk, want elke tegenstander werd als verrader aan de kaak gesteld, uit zijn ambt gezet en van alle mogelijke misdaden verdacht. Alleen de Christelijke Democratische Unie onder Jacob Kaiser stond onwankelbaar onder de terreuraanvallen totdat Kaiser op een geraffineerde manier afgezet werd, waarna het dagblad van de partij gelijk geschakeld werd.

Nu de ontwikkeling zover voortgeschreden was, oordeelden de leidende heren van de SED geen camouflage meer nodig te hebben. En terecht, iedereen wist nu waar die aan toe was.

In de zomer van 1948 kondigde de SED een tweejarenplan aan, waarbij zij voor de eerste keer als het wettig gezag in de Oost-zone optrad. Otto Grothwohl proclameerde de SED als de "leidende kracht"

en stelde de zone onder de wet van de "leninistisch-stalinistische ontwikkeling", die zoals hij zeide, voor de "volksdemocratieën" van het Europese Zuid-Oosten "inclusief de Oost-zone" bindend is. De bevolking en de niet-communistische partijen waren op grond van deze machtsaanmatiging eerst verbaasd, daarna vervolgd; protesteren konden zij niet. Men moet deze ontwikkeling ook in verband met de internationale situatie van het Communisme zien. Kort geleden had de Kominform de Joego-Slavische Communisten uitgestoten. Grote zuiveringsacties begonnen in alle communistische partijen van de oostelijke landen. In de Oost-zone werd in opdracht van Moskou een periode van "zelfcritiek en zuivering" ingeluid, die voor de toekomst een eigen Duitse ontwikkeling onmogelijk maakte. Het doel van deze zuivering was te komen tot de oprichting van een kader-partij die alleen met geweld haar doeleinden verwezenlijkte. De klassestrijd werd systematisch verscherpt. Vooral tegen boeren wier grondbezit dicht bij 500 ha lag werd nu een vijandige houding aangenomen. De terreur werd drukkender. De vlucht naar het Westen werd ook voor vele vroegere Sociaaldemocraten de enige weg tot redding. De politie werd gereorganiseerd en belangrijk versterkt met Duitse krijgsgevangenen, die in de Sowjet-Unie politiek opgeleid waren.

Naast de politieke partijen waren intussen een aantal "democratische" organisaties in het leven geroepen, vakbonden, verenigingen van de jeugd, van vrouwen, van boeren en ook de "Kulturbund". Zij zijn in wezen alleen steunpunten van de communistische overheersing.

Het "volkscongres" doet de stem van de Sowjet-Unie uit Duitse monde horen. Alle handelingen van de Russische buitenlandse politiek en van de bezettingsautoriteiten worden met toejuichingen begroet en bekrachtigd met dienovereenkomstige besluiten. Steunend op het "volkscongres", op de "democratische" nevenorganisaties, op de machtsposities in het economische en het publieke leven, oefend de SED in de oostelijke zone een heerschappij uit, die bij de grote meerderheid van de bevolking alleen haat en afschuw wekt. Onder bescherming van de Russische bajonetten weet zij zich veilig tegen politieke conspiraties. Maar één ding ontbrak nog: het nieuwe bewind diende zich veilig te stellen tegen een veroordeeld votum van het volk bij de aanstaande verkiezingen! Immers zouden deze aan de legende van de "leidende kracht" wel eens een plotseling einde kunnen maken. Er mochten dus geen verkiezingen komen. De Sowjets konden deze niet botweg verbieden daar dit in het buitenland een slechte indruk zou maken. Het volk "eiste" door middel van "zijn organisaties" dat het liever wilde werken dan kiezen! Natuurlijk was Maarschalk Sokolowski direct bereid deze eis in te willigen en de verkiezingen uit te stellen tot het najaar 1949. Wie dan leeft wie dan zorgt!

SCANDINAVIE TUSSEN OOST EN WEST

Het dreigende gevaar van een derde wereldoorlog heeft tegen het einde van 1948 ook de Scandinavische landen, Noorwegen, Zweden en Denemarken gedwongen hun houding tegenover de grote mogendheden op nieuw te bepalen. Zij zagen zich voor de vraag gesteld of hun neutraliteitspolitiek van weleer nog te handhaven is. Dat het her met het beantwoorden van deze vraag ernst is, blijkt uit het instellen van een inter-Scandinavische verdedigingscommissie, die in October 1948 met haar werk begon. Deze commissie bestaat uit 12 permanente leden en 34 deskundigen; zij heeft tot taak de defensie-vraagstukken van de drie landen te onderzoeken. De vorming van het West-Europees-vijfmogendheden-pact had de Scandinavische landen automatisch voor de vraag gesteld of zij al dan niet met het Westen in de toekomst zullen samenwerken.

Reeds voordat het gemeenschappelijk overleg begonnen was had de Noorse Minister van Buitenlandse Zaken, Lange, in de eerste dagen van Januari 1949 het standpunt van Noorwegen bekend gemaakt. Hij verklaarde dat zijn land bereid is niet alleen met de andere Scandinavische landen maar ook met het West-Europese blok militaire overeenkomsten af te sluiten. Minister Lange meende dat de Sowjet-Unie voldoende bewijzen geleverd heeft van onbetrouwbaarheid. Het gebeurde in Tsjechoslovakije, in Indonesie, in Burma, de betogen voor de Verenigde Naties te Parijs en vooral de Berlijnse kwestie spreken naar zijn mening duidelijke taal. Lange trok daarom de conclusie: "Wij dienen ons duidelijker dan tot nu toe bewust te worden waar wy thuis behoren!"

De strategische positie van Noorwegen maakt het noodzakelijk dat Noorwegen op militair terrein met de volkeren van West-Europa gaat samenwerken.

Radio Moskou reageerde scherp op de woorden van Lange: "De rede van Minister Lange toont duidelijk dat de Scandinavische militaire samenwerking niets anders is dan een schakel in de reeks van Anglo-Amerikaanse militaire allianties. De Noorse Minister van Buitenlandse Zaken toont de internationale situatie aan zijn volk in een Dollar-spiegel om zijn huichelachtige buitenlandse politiek te rechtvaardigen."

Ook in Zweden hebben de woorden van Lange een onaangename indruk gemaakt. "Stockholm Tidningen" verklaarde begin Januari dat Noorwegen zijn

zijn keuze reeds gemaakt heeft. Hoewel Zweden bereid is de Scandinavische samenwerking uit te breiden, zijn toch volgens "Stockholm Tidningen" geen termen aanwezig om niet gelijktijdig met ALLE grote mogelijkheden in een goede verstandhouding te leven. Iedere andere houding zou Zweden in een toekomstige oorlog automatisch tot slagveld maken. "Stockholm Tidningen" vergeet te vermelden dat Zweden ondanks alle pogingen tot "goede verstandhouding met ALLE grote mogelijkheden" toch niet buiten het toekomstige conflict zal blijven. Kort voordat de eerste vergadering van de inter-Scandinavische verdedigings-commissie in 1949 vond op 5 Januari te Karlstad in Zweden een geheime bijeenkomst plaats van de eerste Ministers met die van Buitenlandse Zaken en Defensie van de drie landen plaats. Bij deze gelegenheid heeft Zweden aan zijn twee buurlanden een Scandinavisch defensie-plan op basis van neutraliteit voorgelegd. Zoals later in verband met een op 22 Januari te Kopenhagen gehouden bijeenkomst van de drie landen bekend werd, is dit plan "een onderling bindende maar overigens vrij staande Scandinavische defensie-overeenkomst in het kader van de Verenigde Naties, die een coördinatie van de verdedigingsplannen, van de strijdkrachten en van de productie van oorlogsmateriaal beraamt en gebaseerd is op militaire solidariteit in de Scandinavische gebieden van de drie landen."

De situatie is nu de volgende: Noorwegen wenst aansluiting aan het Atlantis-pact, Zweden wenst dit niet maar wel een Scandinavische defensie-overeenkomst. Denemarken poogt een compromis-oplossing te vinden.

De volgende dag kwam in Oslo de inter-Scandinavische verdedigings-commissie bijeen voor het opstellen van een eind-rapport. Voor de bespreking van de uit dit rapport te trekken conclusie riep de Zweedse regering haar ambassadeurs uit Washington, Londen en Moskou naar Stockholm. Teneinde de Sowjet-Unie en ook de publieke opinie in Zweden niet te irriteren wees de eerste Minister van Zweden, Erlander, in een rede voor de socialistische parlamentsfractie nog eens uitdrukkelijk er op dat de regering de traditionele neutraliteitspolitiek wenst voort te zetten om het land in ieder geval buiten eventuele conflicten tussen Oost en West te houden.

Op 12 Januari kreeg Noorwegen voor de tweede keer een waarschuwing van de Sowjet-Unie te incasseren. Het in de Sowjet-Unie uitgegeven "Literair Tijdschrift" beschuldigde Minister Lange dat hij Amerika hielp, militaire steunpunten in Noorwegen te verwerven.

Intussen werkten de Scandinavische diplomaten koortsachtig aan het zoeken

zoeken naar een oplossing van het defentie-vraagstuk die alle drie landen tevreden zal stellen. Alle hoop was toen op de conferentie gericht die op 22 Januari in Kopenhagen zou beginnen om te beslissen over de vraag: "Geïsoleerd Scandinavisch verdedigingsblok of aansluiting bij het West-Europese pact?"

De moeilijkheden werden onoverkomelijk toen het Amerikaanse Staatsdepartement bekend maakte, dat Amerika alleen van zins is militaire hulp en wapenen aan die landen te geven die deelnemen aan een collectief Westers bondgenootschap.

Maar ook van andere zijde worden de Scandinavische landen op verschillende wijze onder druk gezet. De Engelse pers plaatst scherpe aanvallen tegen de Zweedse neutraliteit; Moskou richt zijdelingse aanvallen op Denemarken, terwijl de Kominform een propaganda-offensief voor de "vrede" tegen geheel Scandinavië opent. Vanzelf sprekend keurt dit lichaam alle binding met Westerse staten ten strengste af en veroordeelt natuurlijk ook een zelfstandig Scandinavisch verdedigingssysteem.

Ondertussen zwenkt Denemarken om ten gunste van Zweden. Denemarken voelt meer voor een geïsoleerde neutraliteit dan voor orientatie op het Westen, zoals Noorwegen wenst. Die zwenking heeft een reactie bij de Deense illegaliteit opgewekt, die open en klaar de aansluiting van Denemarken bij het Atlantic-Pact eist.

Zweden is voor buitengewoon moeilijke beslissingen geplaatst. Het land heeft zich in twee wereldoorlogen zeer wel bevonden bij zijn neutraliteitspolitiek. Door het aanvaarden van het plan van Karlstad heeft dit land in feite reeds de eerste stap gezet op de weg tot de verwerkelijking van een militaire Scandinavische eenheid. Daarmee is Zweden tamelijk ver gegaan en heeft eigenlijk zijn neutrale basis reeds verlaten. De commentatoren van de Sowjet-radio hebben deze verandering dan ook direct opgemerkt en becritiseerd.

In al zijn moeilijkheden moet Zweden ook nog rekening houden met de bedreiging van Finland door de Sowjet-Unie. Wij hebben reeds vroeger geschreven over de houding van de Sowjets tegenover Finland en aangetoond dat het Kremlin geen aanval tegen Finland onderneemt teneinde te voorkomen dat de Zweden zich bij het Westen zullen aansluiten. Zweden beseft dat het bij het definitief verlaten van zijn neutraliteit, Finland aan de Russen uitlevert.

De Finse Communisten menen dat nu reeds van een Zweedse neutraliteit geen sprake meer kan zijn. In hun blad "Vaapa Sana" schimpen zij op de relaties die Finse diplomaten met Zweden onderhouden. "Al mogen de Finse West-politici Zweden voor neutraal houden, zij zullen ons
- Communis.

Communisten niet om de tuin leiden. Wij weten wat de neutraliteit van Zweden betekent!"

De Finse regering is bezorgd over dit gestook en vreest onaangename reacties in Moskou.

De bijeenkomst te Kopenhagen van 22 tot 24 Januari, de conferentie van Ministers en parlementsleden van de drie landen, zag zich voor het probleem geplaatst een oplossing te zoeken die de uiteenlopende wensen van Zweden, Noorwegen en Denemarken zou bevredigen. Verder moest nagegaan worden of een zuiver Scandinavische Unie militair mogelijk was, vooral wat betreft de voorziening met wapenen, olie en ander oorlogsmateriaal, nu de Amerikanen niets van deze aard believen te leveren.

Men moet objectief toegeven dat alle partijen in Kopenhagen het uiterste gedaan hebben om tot een compromis te komen. Uiteindelijk waren echter de tegenstellingen zo sterk, dat de kans op slagen minimaal was. Zo werd dan ook de conferentie op 24 Januari gesloten, zonder dat Zweden en Noorwegen overeenstemming was bereikt. Op 29 Januari zullen de besprekingen in Oslo voortgezet worden. Daar zullen dan ook de ambassadeurs van de Scandinavische landen uit Washington, Londen en Moskou bij tegenwoordig zijn. "Stockholm Tidningen" schat de kansen dat de Scandinavische militaire unie tot stand komt 1 op 100.

De Verenigde Staten zijn aan deze ontwikkeling niet onschuldig! Door de weigering wapenen aan landen buiten het Atlantic-Pact te leveren hebben zij de enige oplossing die voor alle drie landen aanvaardbaar was, het tot stand komen van een Scandinavisch blok, onmogelijk gemaakt. In de Noorse landen heeft men dan ook tamelijk scherpe kritiek op de Verenigde Staten. Men gaat daarbij zelfs zover, dat men beweert dat de USA de Sowjets in de kaart spelen.

De kans dat Zweden alsnog tot andere inzichten komt is uiterst gering, dat de conferentie in Oslo nog verrassingen brengt is niet waarschijnlijk. De gehele Scandinavische kwestie is van bijzonder groot belang omdat de Sowjets reeds meerdere malen sedert het einde van de oorlog hun strategische belangstelling voor deze gebieden getoond hebben. Het bezit van havens aan de Atlantische kust van Noorwegen zal in een toekomstige oorlog voor de Sowjets van het grootste belang zijn. De ertsmijnen en de industrieën van Zweden zullen in de toekomstplannen van de Sowjets zeker een rol spelen. Scandinavische landen dienen in te zien dat in een derde wereldoorlog ongewapende neutraliteit onmogelijk is. Het Westen dient de Scandinavische landen vooral Zweden, niet door al te radicale maatregelen in een geïsoleerde positie te dringen.

=O=O=O=O=O=O=

5 Februari 1949.

De burgeroorlog in Griekenland.

In de nacht van 11 op 12 Januari 1949 vielen drie brigaden van de benden van generaal Markos, in het geheel ongeveer 6.500 man sterk de Macedonische steden Naoussa, Edessa en Ardea aan. Naoussa ligt op de hellingen van de Vermion-bergen, die geschikte schuilplaatsen voor de benden bieden. Zo is het niet te verwonderen dat deze stad, die in de nabijheid van Saloniki ligt, reeds meerdere malen overvallen werd. Naoussa heeft een omvangrijke textiel-industrie, die o.m. legeruniformen produceert.

Op 15 Januari slaagden de regeringstroepen er in de stad te bevrijden en de benden te achtervolgen, nadat de vlucht over de grens naar Joegoslavië onmogelijk was gemaakt. In de bevrijde stad troffen de troepen gruwelijke toestanden aan: alle fabrieken en alle publieke gebouwen waren vernietigd, ongeveer 200 woonhuizen in de as gelegd en 630 personen van 14 tot 40 jaar waren ontvoerd. De regeringstroepen vonden in de stad de lijken van 90 personen, waaronder ook die van de burgemeester, die - bittere ironie - op het President Truman - Plein geëxecuteerd was. De communistische benden tonen soms ook sporen van menselijkheid! Bij een overval op het hospitaal te Naoussa wierpen zij, voor zij het gebouw in brand staken, 30 gewonde en zieke soldaten uit het raam!

De aanvallen uit de laatste tijd, in het bijzonder de in Naoussa gepleegde misdaden, dienen voor de geciviliseerde wereld aanleiding te zijn eindelijk met meer belangstelling het gebeuren in Griekenland gade te slaan. De burgeroorlog duurt reeds 2 1/2 jaar en er is nog geen einde te zien. Het Westen is blijkbaar vergeten dat deze benden-oorlog een voortdurende bedreiging van de wereldvrede vormt! Onbegrijpelijk is het daarom dat de Verenigde Naties geen maatregelen tegen die landen nemen die door voortdurend hulp te bieden de operaties van de benden mogelijk maken. Waar blijft de Balkan-commissie van de Vereingde Naties, waar blijven sancties tegen de landen die hulp blijven bieden aan "generaal" Markos zonder zich natuurlijk iets aan te trekken van de tamme protesten van de Veiligheidsraad?! Wij hebben nog over geen enkele afdoende maatregel gelezen! Wel werd de laatste dagen in de pers bekend gemaakt dat de uitvoer van belangrijke delfstoffen vanuit Joegoslavië naar de Verenigde Staten sedert begin December 1948 aanzienlijk is toegenomen.

In anderhalve maand werd 3,7 miljoen aan koper, lood en antimonium naar Amerika uitgevoerd!

Griekenland heeft thans niet meer alleen tegen de benden, maar ook tegen de oorlogsmoetheid te vechten; en waarlijk geen wonder want het Griekse leger is sedert de Goede Vrijdag 1939, de dag van de bezetting van Albanie door de Italianen, niet meer tot rust gekomen. De jongere generatie in Griekenland kent sedert 10 jaar niet anders dan oorlog, bezetting en burgeroorlog; de jaren sedert 1946 waren wel de ergsten.

Uit de persberichten over Griekenland kan men zich geen juist beeld vormen van de ellende waaronder de vluchtelingen gebukt gaan. Tot October 1948 waren volgens de officiële publicaties 622.022 vluchtelingen geregistreerd, afkomstig vooral uit de grensgebieden in het Noorden maar ook van het schiereiland Peloponnesus. Met het einde van het jaar 1948 was dit aantal gestegen tpt 700.000! Het huisvestingsprobleem is onoplosbaar omdat de vluchtelingenstroom zich uitsluitend van het land naar de steden beweegt die reeds overvol zijn. Doelbewust hebben de benden het land tot het terrein van hun activiteit gekozen; de bergen bieden hun zeer gunstige schuilplaatsen. Hun optreden op het land ontwricht tevens het economische leven in Griekenland. In vele gebieden liggen de akkers sedert maandoer in anderen sedert jaren braak.

Sedert 1¹/₂ jaar wordt in Griekenland met hulp van de Amerikanen opgebouwd wat door de Duitsers en de Italianen tijdens de oorlog vernietigd werd. De heropneming van het kanaal van Korinthis, het herstel van de haven van Pireüs en de heropening van de grote verkeerswegen zijn belangrijke gebeurtenissen in verband met de wederopbouw geweest, die op zich zelf nog jaren nodig zal hebben, want de benden pogen met alle middelen het herstel te saboteren. Uit een rapport van het Griekse Transportministerie blijkt dat in de loop van drie maanden de navolgende sabotagedaden werden gepleegd:

- 1.) Aan de staats-spoorwegen: 8 treinen vernietigd, het spoorwegnet op 60 plaatsen onderbroken, 43 spoorbruggen en 7 stationsgebouwen vernietigd.
- 2.) Aan de Peloponnesus-spoorwegen: 4 treinen aangevallen, 6 stationsgebouwen en 11 bruggen vernietigd.
- 3.) Aan de spoorwegen van Thessalië: 4 bruggen en 3 stationsgebouwen vernietigd.

Het telefoonnet werd op bijna 3.000 plaatsen verbroken terwylk naar

dan 56 km draad vernietigd of geroofd word. Verder worden 6 post- en 3 telegraaf-kantoren in puin gelegd. De vernielingen aan huizen, wegen en vervoersmiddelen zijn niet te tellen.

Voor de generale assemblé van de Verenigde Naties heeft de Griekse Minister Pipinolis verklaard dat Engeland en de Verenigde Staten tot het najaar van 1948 voor een waarde van 836 miljoen dollar hulp aan Griekenland hebben verleend. Daar tegenover staan de sabotage-acties van de Markos-benden, die naar schatting de Griekse staat ongevóór 274 miljoen dollar gekost hebben. Een derde dus van de gehele buitenlandse hulp wordt door de communistische benden illusoir gemaakt! Ook dit is strategie van het Kremlin, dat blijkbaar alleen uit puin het paradijs van Marx, Lenin en Stalin kan opbouwen.

De Griekse landbouw had een verlies van 54 miljoen dollar door beschadiging en vernietiging van gebouwen, machines en gereedschappen, voor 43 miljoen dollar vee werd geroofd of gedood; de schade aan bruggen, spoorwegen, auto's en andere verkeersmiddelen beliep 30 miljoen dollar. Ondanks de voortdurende belemmeringen wordt toch koppig verder opgebouwd. Onlangs werd de grote verkeersweg Athene-Saloniki voltooid - een gebeurtenis die in geheel Griekenland grote vreugde zou hebben verwekt - ware het niet dat de Communisten diezelfde dag nog de nieuwe weg op verschillende plaatsen vernield hadden! Men breekt zich in Griekland het hoofd met de vraag hoe er een einde aan deze verschrikkelijke oorlog kan komen. De benden zijn ondanks alle successen van de regeringstroepen niet verzwakt, in tegen deel, hun uitrusting en bewapening werd zelfs aanzienlijk beter. De verliezen worden regelmatig gecompenseerd door troepen die in de buurlanden, in Albanië, Joegoslavië en Bulgarije werden opgeleid. Om in het Noorden van Griekenland een einde aan de burgeroorlog te maken zou het nodig zijn de grenzen naar deze landen af te sluiten of, indien dit dank zij de geografische omstandigheden militair niet mogelijk is, de buurlanden met economische sancties te dwingen. Een dergelijke dwang zou bij Joegoslavië zeker succes hebben daar het economisch volkomen afhankelijk is van het Westen. De relaties met het Oosten heeft het sedert de strijd met de Kominform afgebroken. Het is daarom onbegrijpelijk dat er nog steeds landen zijn die Griekland geld geven voor de bestrijding van het communistische opstand en gelijktijdig handel drijven met één van de wapenleveranciers van de Communisten, met Joegoslavië! Ondanks alle tegenslagen blijft de

Griekse regering initiatief tonen. Na omvangrijke reorganisaties, o.m. omvattend het instellen van een oorlogsraad, waarin ook Generaals van de Anglo-Amerikaanse militaire missies zitting hebben, is het Griekse leger een nieuw offensief op het schiereiland Peloponnesus begonnen. Dit is de eerste maatregel van de nieuwe Griekse opperbevelhebber, Generaal Papagos, bekend als de man die Italiaanse legers aan de grens van Albanië in het begin van de tweede wereldoorlog vernietigde. Op het schiereiland Peloponnesus heersten tot nu toe chaotische toestanden. De benden van Markos waren hier volkomen de baas. Met een trein of met de auto te reizen stond bijna gelijk met zelfmoord, want alle wegen en spoorwegen werden door de bendes "gecontroleerd". De overvallen, plunderingen en ontvoeringen namen vooral in de maanden October en November 1948 een beangstigend karakter aan. De laatste maanden werden ook vaak vliegtuigen van onbekende nationaliteit boven het schiereiland opgemerkt. In de wateren westelijk van de Peloponnesus werd onlangs een Albaans vrachtschip, geladen met wapenen en munitie, door regeringsschepen tot zinken gebracht. De strekte van de rebellen-strijdmacht op de Peloponnesus bedraagt volgens de Griekse Generale Staf 3.700 man; de hulporganisaties, die in alle steden en dorpen zitten, meegeteld omdat zij ongeveer 9.250 man. Het karakter van de strijd is hier in het zuiden volkomen verschillend van dat in het Noorden. Daar ontstonden stouwend op de buurlanden vaste fronten. In het Zuiden daarentegen, waar natuurlijk geen direct contact met de noordelijke grenzen bestaat, vormen de bendes vele kleine verzetcentra in de bergen. In kleine groepjes komen zij s'nachts in de steden en dorpen om te plunderen en te roven en de bevolking te terroriseren.

De organisatie van de bendes heeft in alle steden en dorpen haar voetfokkingen. Als eerste maatregel van het nieuwe offensief heeft het leger daarom ongeveer 3.000 personen laten arresteren die van collaboratie met de communisten verdacht werden. Gelijkzeitig werd het verlaten van de woonplaatsen zonder bijzondere vergunning verboden. De Griekse Generale Staf is ten opzichte van het resultaat van het offensief zeer optimistisch gestemd en hoopt, begunstigd door de winter de rebellen in het Zuiden binnen enkele weken beslissend te verslaan. Minder optimistisch is men ten opzichte van het noordelijk front. Hier is een einde van de strijd niet te zien, hetzij de noordelijke buurlanden door de grote mogelijkheden behoorlijk onder handen genomen worden.

15 Februari 1949

RONDON HET "VREDESOFFENSIEF" VAN HET KREMLIN!

De Westerse politici hebben sedert het begin van dit jaar de gelegenheid een experimenteel college te lopen bij het Kremlin in moderne Sowjet-diplomatie. Het gevolg van dit college is ongetwijfeld dat zij, die vroeger minachtend over de Sowjet-diplomatie spraken, thans wel tot andere mening zullen komen. Op dit college werd het experiment vertoond hoe een koude oorlog te camoufleren met een zeer effectief vredesoffensief. Europa, nog weinige maanden geleden beangstigd door wilde onlusten in Frankrijk, door dreigende incidenten in Berlijn, door "non-collaborazione"-acties in Italië werd in enkele dagen volkomen gerust gesteld door uitingen van intense vredeswil vanuit het Kremlin

Het vredesexperiment begon met een Nieuwjaarsboodschap van Boris Isakow, gepubliceerd in het eigen informatieblad van de Sowjet-Ambassade te Washington; de demonstratie werd voortgezet met redevoeringen van de Franse communist Cachin in Parijs en in Milaan, en van de Italiaanse communisten-leider Togliatti in Rome en in Bologna. Togliatti ging daarbij zo ver, de Westerse mogendheden "grote democratieën" te noemen. Maar, volgens hem was er geen sprake van een "vredesoffensief", het was zelfs, volgens de heer Togliatti "belachelijk van een vredesoffensief te spreken." De Sowjet-Unie heeft nooit iets anders dan de vrede gewild !! Vermoedelijk door een regie-fout van de Sowjet-Administratie te Berlijn viel een rede van de Duitse communisten-leider Pieck, die geheel Duitsland opriep tot de strijd tegen de Westerse bezetters en voor het Duitse Nationalisme, wel wat uit de toon.

Het eerste hoogtepunt bereikte het vredesoffensief van het Kremlin op 21 Januari jl., ter gelegenheid van de 25e herdenkingsdag van de dood van Lenin, toen alle Sowjet-autoriteiten, waaronder ook Stalin en Molotow, in de Grote Opera (het "Bolsjoi Teatr") te Moskou bijeen waren. Bij deze gelegenheid hield Peter N. Pospelov een redevoering. In het eerste gedeelte preeste hij de geweldige prestaties van het Leninisme en het Stalinisme, zoals het een goed gedisciplineerd Sowjet-functionaris betaamt. Ouder gewoonte kwamen daarna tal van hatelijke uitlatingen tegen het wereldkapitalisme en werden de toehoorders herinnerd aan de eed, die Stalin aan het graf van Lenin aflegde, de eed van trouw aan de revolutionaire nationalenschap van Iljitsch Lenin, waarbij Stalin zwoer, niet te zullen rusten totdat het "Socialisme" overal ter wereld zal zegevieren.

In het tweede gedeelte van zijn rede werd Pospelov opvallend vreedzaam en voorzichtig. Ook voor dit deel van zijn betoog beriep hij zich op Lenin, die eens gezegd heeft dat het niet van belang is of het Kapitalisme 20 jaar vroeger of later ten onder gaat. Pospelov herinnerde ook aan een verklaring van Stalin, afgelegd na het

einde

sinde van de oorlog, dat de Sowjet-Unie tenminste 3 vijffjaren-11
nen nodig zal hebben om op alle mogelijkheden voorbereid te zijn.

Tot slot van zijn rede citeerde Pospelov Wallace, de "progres
sieve" Amerikaan, die verklaard heeft dat "een vreedzame regeling
van alle verschillen van mening tussen de Sowjet-Unie en de Vere-
nigde Staten niet alleen mogelijk maar ook beslist noodzakelijk is".

Volkomen in de lijn van het vredesoffensief was de wijze van
publicatie van de grote Truman-rede, gehouden voor het Congres, in
het Sowjet-dagblad "Iswestija": ditmaal geen hatelijke opmerkingen,
geen aanvallen tegen de politiek van de Verenigde Staten maar een
uitvoerige weergave van de tekst van de rede. Zelfs de uiteenzetting
van Truman over Communisme en Democratie werd zuiver zakelijk weer-
gegeven en alleen als "in tegenstelling met de ware situatie" ge-
qualificeerd.

Het was wel ongebruikelijk dat het Russische publiek in de
Sowjet-pers de woorden van Truman kon lezen, volgens welke "de
meest dringende noodzakelijkheid voor de mensen van onze tijd daar-
in bestaat, dat zij in vrede met elkaar leven."

Het was amusant te zien hoe plotseling ook "De Waarheid" van
houding veranderde en op de haar eigen naive wijze vaststelde dat
men "uit de rede van Truman de indruk krijgt, dat de wil van het
Amerikaanse volk om de vrede te behouden begint door te dringen."

De Amerikaanse ambtelijke instanties hebben de nieuwe vredes-
koers van Moskou van het begin af gezien als een manoeuvre in de zo-
nuw-oorlog, geensceneerd met de bedoeling de openbare opinie van de
Verenigde Staten "week" te maken.

En inderdaad vertoonde de Amerikaanse pers de eerste sympto-
men van weekheid! De journalisten poogden op allerlei wijze formu-
les op te stellen, die de Oost-West tegenstellingen uit de wereld
zouden kunnen helpen. Wel kwam het ook deze optimisten toch nog e-
nigszins verdacht voor, dat het vredesoffensief van het Kremlin
juist op dat ogenblik inzette dat het Atlantic-pact in discussie
kwam. Pas toen op 25 Januari de oprichting van een Economische raad
van wederzijdse bijstand door de Oost-Europese landen te Moskou be-
kend werd gemaakt begon men in de Amerikaanse pers de speculaties
over de "vredespogingen" van de Sowjets achterwege te laten. De
koude oorlog leek nog niet afgelopen. Ondanks alle schone uitingen
van vredeswil bedoelt de nieuwe economische raad alle landen van
het Oost-blok te beschermen tegen mogelijke verleiding met het Mar-
shall-plan. De landen van het Oost-blok werden op deze wijze vaster
samen gebundeld teneinde de strijd tegen het Marshall-plan meer ef-
fectief te maken. Deze tactiek levert op zichzelf geen verrassing
op, zij kan hoogstens voor de rasechte optimisten, gelovende in de
fatsoenlijke bedoelingen van de Sowjets, een verrassing zijn!

Wie nu nog aan optimisme leed kreeg de beslissende douche op
29 Januari toen het Sowjet-Ministerie van Buitenlandse Zaken een
verklaring

verklaring publiceerde, die zich met scherpe woorden richtte tegen de Westerse mogendheden en hun agressieve bedoelingen, met het Atlantic-pact. Hier werd eindelijk duidelijk gezegd waarom de gehele campagne eigenlijk gevoerd wordt, nl. niet om de wereldvrede te brengen maar om het Atlantic-pact te torpederen! Hiertoe lijkt ons enig commentaar nodig:

- 1.) Het Atlantic-pact vormt geen voorbereiding van een aanval tegen de Sowjet-Unie; het is het consequente antwoord op de militaire verdragen die tot de vorming van het Oost-blok gevoerd hebben.
- 2.) Het Atlantic-pact is de aaneensluiting van West-Europese landen met de Verenigde Staten en Canada om te voorkomen dat het Sowjet-leger met zijn meer dan 4 miljoen man plotseling een wandeling naar het Westen zou ondernemen.
- 3.) Het Atlantic-pact is een garantie tegen gebeurtenissen à la Tsjechoslovakije een jaar geleden.
- 4.) Het Atlantic-pact is een antwoord op de sabotage-acties van de communistische vijfde kolonnes in het Westen, gericht tegen het economische herstel.
- 5.) Het Atlantic-pact poogt de Sowjet-Unie duidelijk te maken dat een verdere uitbreiding van haar invloedssfeer naar het Westen niet mogelijk zal zijn zonder op gewapende tegenstand te stuiten.

Desnoods moet het Westen het gehele systeem van de Verenigde Naties laten exploderen, daar het voortdurende veto van Moskou toch iedere productieve kracht er aan ontnemt. De tijd waarop de explosie zal plaats hebben komt angstig nabij. Wij moeten er ernstig rekening mee houden, dat de Chinese afgevaardigde in de Verenigde Naties over enkele maanden niet zal spreken uit naam van Tsjang Kai Tsjek, maar namens de leider van de Chinese communisten, Mao Tse Toeng.

Of Amerika, Frankrijk en Engeland dan nog veel animo zullen tonen om het spel van de Verenigde Naties, met twee communistische "grote mogendheden" met veto-recht samen op te voeren, valt te betwijfelen.

Mot de Sowjet-aanval tegen het Westen van 29 Januari is het hoogtepunt van het vredesoffensief nog niet bereikt. De grote Maarschalk Stalin gaat zich nu persoonlijk met het offensief bemoeien. Op 30 Januari verklaart Stalin tegenover een vertegenwoordiger van het Amerikaanse nieuwsbureau "International News Service" o.m. dat de Sowjet-Unie bereid is, gemeenschappelijk met de Verenigde Staten een verklaring af te leggen, dat geen van twee regeringen van plan is een oorlog te ontketenen. Stalin toont zich bereid Truman te ontmoeten op Russische bodem.

De grote pers in Amerika bleek in het algemeen weinig geloof te

te schenken aan de schone woorden van Joe Stalin; zij was van mening dat het Kremlin in Berlijn, in Oostenrijk, in Griekenland, in China en in Lake Succes volop gelegenheid heeft zijn vredeswil in daden te tonen. Men is in Amerika huiverig geworden voor het sluiten van "papieren" overeenkomsten met de Sowjets, daar de geschiedenis bewijst dat zulke overeenkomsten waardeloos zijn.

Ook in Londen zag men een tegenstelling tussen de woorden en de daden van de Sowjets. Men meende daar dat de afwisseling tussen vriendelijk optreden en barbaars dreigen tot de typisch Stalinistische tactiek behoort. Men heeft na het persoonlijk aanbod van Stalin in Londen enkele dagen op hete kolen gezeten, omdat men nog niet geheel zeker was van de houding van Truman als gekozen President en zijn nieuwe Minister van Buitenlandse Zaken, Acheson. Een ogenblik vreesde men in Londen, dat Washington's State Departement het verleidelijke aanbod van Stalin zou accepteren.

Het afwijzen van het aanbod van Stalin viel Truman gemakkelijk omdat Stalin voor zijn uitnodiging geen gebruik gemaakt had van de normale diplomatieke weg maar daarvoor de bemiddeling van de ijverige journalist Kingsbury Smith ingeroepen had. Men bedenke slechts hoe Nederland zou reageren indien zijn eerste Minister uit de mond van een journalist, b.v. de Heer van Randwijk een uitnodiging zou krijgen met Stalin over Indonesie te komen praten in Moskou ?!

De verklaring, die de optimisten in het Westen achter het vredesoffensief zochten, dat nl. Rusland zich bedreigt voelt door het Atlantic-pact en afgunstig is op het effect van de Marshall-hulp, houdt geen steek. Het vredesoffensief en het terzelfde tijd gepubliceerde scherpe memorandum beogen op zeer verschillende wijze hetzelfde doel: het Atlantic-pact mag onder geen beding tot stand komen, West-Duitsland mag niet staatkundig gereorganiseerd worden en bovenal mag er geen allesomvattend statenblok met militaire kracht in het Westen ontstaan. Dat deze afschuw van een Westers-blok niet op vrees berust, maar voortvloeit uit het bewustzijn van de militaire kracht van de Sowjet-Unie, blijkt zonneklaar uit het feit dat alleen eisen gesteld worden zonder compensaties in ongeroepde vorm aan te bieden. Als compensatie ware bv. mogelijk een aanbod tot ontbinding van de Verdragen tussen de landen van het Oostelijk blok. Hetzelfde valt op te merken over het zogenaamde vriendelijke aanbod van Stalin aan Truman dat in wezen ook het karakter van een eis draagt doordat Truman ontboden wordt naar Rusland.

Deze conclusie doet verwachten, dat nu de eerste poging mislukt is, de Sowjet-Unie op andere wijze het Atlantic-pact een stok tussen de benen zal trachten te steken. Het zelfbewustzijn van de Sowjet-Unie is door de communistische overwinningen in China niet weinig gestijfd. Het effect daarvan zullen wij in de naaste toekomst wel gewaar worden.

=0=0=0=0=0=0=0=0=0=0=

DE HAND VAN MOSKOU IN OOST-DUIZSLAND.

De toenmalige communistische afgevaardigde in de Duitse "Reichstag", Dr. Fritz Löwenthal, vluchtte na de Reichstag-brand in 1933 via Frankrijk naar de Sowjet-Unie. In 1946 keerde hij naar Oost-Duitsland terug en werd belast met het toezicht op de Justitie. De ervaringen, die Löwenthal in deze functie opdeed brachten hem, samen met zijn waarnemingen in de Sowjet-Unie, tot het besluit zijn ontslag te nemen en, zoals hij zeide, met open vizier te vechten voor de redding van de mensheid". Op 25 Mei 1947 vluchtte Löwenthal naar West-Duitsland.

Wij publiceren vandaag enige gegevens uit een door Löwenthal na zijn vlucht geschreven boek: "Der neue Geist von Potsdam" (De nieuwe Geest van Potsdam), dat de activiteit van de Sowjet-Unie in Europa en in het bijzonder in Oost-Duitsland en de nagestreefde bedoelingen vol belicht.

Löwenthal bevestigt met nadruk de door Westerse politici reeds vaak verkondigde theorie, dat de Sowjets met alle middelen pogingen de Oost-zone van Duitsland communistisch, beter gezegd stalinistisch te maken, teneinde een betrouwbaar instrument voor hun politieke en strategische plannen in geheel Europa te verkrijgen. Alle politieke, administratieve en economische maatregelen van de Sowjets zijn uitsluitend op dit doel gericht. Maar de schrille tegenstellingen in de methodes, die wij reeds zo vaak bij de Sowjets opmerkten vallen ook hier op: Vandaag vriendelijk, zoete woordjes, morgen barbaarse dwangmiddelen. En omdat de vriendelijke woorden niets met daden te maken hebben, de dwangmiddelen echter wel, komt het effect op rekening van de dwangmiddelen. De communistische dictatuur beoogt in de Oost-zone van Duitsland, even als in alle landen van het Oost-blok de onkeling tot een schroefje van een machine te degraderen. Het is dan ook niet te verwonderen dat het aanvankelijk enthousiasme voor de geweldige "socialistische, volksdemocratische" Sowjet-Unie voor het grootste deel verdwenen is. De gedragingen van de bezettingstroepen, de corruptie van de Duitse communisten-leiders, waaronder tal van van vroegere sociaal-democraten, hun egoïsme en hun onderdanigheid, alles ten nadele van het eigen volk, hebben het hunne ertoe bijgedragen.

Chauvinisten onder de Sowjets zijn er onder elkaar absoluut van overtuigd dat zij Berlijn nooit meer zullen verlaten. Tegenover buitenstaanders zullen zij hierover niet spreken en indien men hen de vraag voorlegde of zij een dergelijk plan koesteren zouden zij ongetwijfeld categorisch ontkennen.

Löwenthal is er stellig van overtuigd dat de Sowjets zich in het geloof aan de onoverwinnelijke kracht van hun leger op een aanval tegen West-Europa voorbereiden. Hij vergelijkt de tactiek van het Kremlin met die van Hitler: zolang de oorlogsmachine niet geheel voltooid is, wordt er tegen ieder die het horen wil

- over -

over vredeswil gesproken. En daarna wordt toegevoegd dat de Sowjet-Unie "tot haar grote spijt" gedwongen is een miljoenenleger op de benen te houden om zich te kunnen verdedigen tegen de imperialistische landen van het Westen, dus tegen de nog te vormen legers van Nederland, België, Frankrijk, Engeland en Amerika. Kolonel Rudenko van de Sowjet-Administratie te Berlijn heeft de vredelievendheid van de Sowjet-Unie met een kernachtig beeld den volke duidelijk gemaakt, toen hij verkondigde dat het Kremlin niet handelt uit pacifisme maar dat gereed dient te zijn, om een ieder de lust te benemen, om "zijn varkenskop in de tuin van de Sowjet-Unie te steken"!

Löwenthal ziet de Russische buitenlandse politiek niet geloid door hogere principes, maar uitsluitend door de wil tot machtsvorming. Met welke middelen een uitbreiding van die macht bereikt wordt is een bijkomstige zaak. Daarom is ook de tactiek van het Kremlin in ieder politiek stadium anders. De door de leiding bevolen campagne wordt voortgezet totdat een nieuwe leuze uitgegeven wordt. Thans is de door de Oost-Duitse-communisten zo graag gewenste vorming van een "Socialistische Republiek Oost-Duitsland" nog niet mogelijk. Wie over dit onderwerp spreekt is óf een provocateur óf een leugenaar, tenminste volgens de bekende Kolonel Tulpanow. Morgen misschien geeft het Kremlin de opdracht, de genoemde ideaal-Republiek te vormen.

Wie dan argumenten tegen deze oprichting brengt is een provocateur of een aarts-leugenaar! Je kan in zo'n communistisch regime nog zo zeer achter de regering staan, als je eens toevallig een dag de krant niet leest kan je ondanks alle goede wil in de bajes terecht komen, alleen omdat je de veranderde marsrichting niet tijdig kendt! In 1933 was het in Rusland al net zo: Vandaag Hitler de grootste fascistische schurk, morgen "Heil Hitler"!

Zolang het parool "Vorming van een communistische staat Oost-Duitsland" nog niet uitgegeven is, poogt men op allerlei wijze en vooral met de "Sozialistische Einheitspartei" - het zusje van de CPN -, de heerschappij van het Communisme ingang te doen vinden. Door middel van spandoeken, Stalin-beelden, triomfbogen, monumenten enz., voor de hardleersen door dreiging met arrestatie en deportatie, wordt den volke bijgebracht dat verzet tegen de Sowjet-Unie zinloos is. Merkwaardig is dat het Sowjet-regime door oprichten van een geweldig Stalin-monument in Berlijn-Treptow uitdrukking wenst te geven aan de macht van zijn heerschappij op een wijze, die zelfs de bouwsels van Hitler ter symbolisering van zijn "duizendjarig rijk" nog in de schaduw stelt.

Op cultureel gebied is de gelijkschakeling van de Oost-zone in volle gang; dit geldt vooral voor de sector "jeugdopleiding". De school heeft in een land onder communistische leiding niet primair de taak, bekwame en fatsoenlijke mensen te vormen, maar de landskinderen tot betrouwbare communisten te kneden! Vooral moet er op gelet worden dat de kinderen niet leren kritisch te

denken! Dat wordt uitdrukkelijk geeist. De jeugd mag ook n. r. te diep in de materie indringen, dat brengt het systeem in gevaar! De communistische school in Oost-Duitsland prent de kinderen tal van algemene formules in, die dienen om het gehele leven schematisch en zo primitief mogelijk te zien. Bijzonder belangrijk is de Sowjet-Catechismus, het boek van de "wetten" van het Communisme. Russisch is natuurlijk op iedere lagere school in Oost-Duitsland een verplicht leervak en de redevoeringen van Stalin vormen het onderwijs-materiaal.

Om een rasechte communistische opleiding van de jeugd te garanderen werden alle onderwijzers gezuiverd en vele nieuwe krachten in dienst genomen. De "volksonderwijzer" werd gecreeerd! Met stoom-cursussen werden jonge mensen, bij voorkeur kinderen van arbeiders, in 6 tot 8 weken tot onderwijzer opgeleid! In het najaar van 1947 waren reeds 43 000 op zulke wijze gaar gestoomd, volksonderwijzers bezig het jonge Duitsland te vergiftigen.

Natuurlijk zijn deze volksonderwijzers communisten, althans pro-Russisch. Daar letten de onderwijs-autoriteiten van de staat op, die in opdracht van de bezetter en ook uit eigen animo alles doen omde Oost-Duitse jeugd met het Sowjet-patriotisme te besmetten. Een fraai voorbeeld, hoe men hierbij te werk gaat, levert een ABC-leerboek voor de lagere school, dat in Leipzig in een oplage van 5 miljoen stuks gedrukt werd. De letters van het Alphabet worden bij de jeugd geïntroduceerd met een militaire uitdrukking of vakterm, b.v. "buskruit, flakgeschut, kogel, tank". De eerste zinnen, die de stumpers ingepompt worden, zijn van de kwaliteit als "zij vielen aan, het geschut geeft vuur", enz. Dergelijke leesboekjes getuigen voor de "vredeswil" van de Russische autoriteiten!

Terwijl men met de ene hand tracht Oost-Duitsland tot het Communisme te dwingen, ontziet men zich niet met de andere hand de kunstschaten van het volk te verduisteren. Alleen uit Dresden hebben de Sowjets bv. 1700 wereldberoemde schilderijen weggehaald, o.a. van Raffael, Giorgione, Corregio, Tizian, Jan van Eyck, Lucas Cranach, Holbein, Dürer, Rembrandt en anderen. Oost-Duitsland behoeft niet te proberen Rusland hiervoor een kwitantie aan te bieden want die zal toch nooit gehonoreerd worden! Op economisch terrein hebben de Sowjets sedert 1945 in Oost-Duitsland barbaars huisgehouden. Dat zij het recht hebben op herstel-betalingen staat als een paal boven water. Maar dat zij zich zelf betalen op de wijze als thans geschiedt en dan nog hopen het volk voor zich in te nemen doet wonderlijk aan. Het is alleen te verklaren uit het Russisch machtsbewustzijn. Hoe onpopulair hun maatregelen ook zijn, toch zullen zij, - zo redeneren de Sowjet-machthebbers - hun politiek doel bereiken, eenvoudig omdat zij het bewustzijn in zich omdragen over absolute macht te beschikken.

Over de demontages in de Oost-zone zijn cijfers natuurlijk niet - bekend, -

bekend. Engelse en Amerikaanse deskundigen schatton reeds in het najaar 1946 dat ongeveer 50 % van de industrie naar het Oosten overgebracht werd. De demontages werden ook in 1947 en 1948 voortgezet en zullen voortgezet worden zolang er nog maar iets bruikbaar te vinden is. In Oost-Duitsland werden 7 000 km. spoorrails weggehaald, waarbij gehele landstreken van het spoorweg-verkeer volkomen afgesneden werden. Op 91 trajecten werden alle rails totaal weggebroken. Uit een reserve-magazijn in Berlijn haalden de Sowjets de laatste 60 000 dwarsliggers met het gevolg dat geen enkele dwarsligger meer aanwezig was om het oude, onbruikbare materiaal te vervangen. Die fabrieken die nog in de Oost-zone overbleven of na de demontage met oud-roest opnieuw geïnstalleerd werden, werken bijna uitsluitend voor de Sowjet-Unie. Volgens Minister Bevin hadden de Sowjets aan het einde van 1947 reeds voor meer dan 7 miljard goud-dollar aan de na-oorlogse productie onttrokken. Van medio 1945 tot Augustus 1947 werden 12 607 treinen met 505 duizend 388 wagons met demontage-goederen en nieuwe producten naar de Sowjet-Unie getransporteerd! Natuurlijk als "Liebesgaben" uit het dankbare Oost-Duitsland.

=0=0=0=0=0=0=0=0=0=

De adempauze voor het Westen, of gewijzigde bolsjewiseringstactiek voor de Oost-zone van Duitsland.

Het Oosten toont nog steeds weinig begrip voor de tactiek die het Oosten toepast. Het geschrijf van vele journalisten in West-Europa en de betogen van vele politici, waarlijk niet alleen biertepolitici, leveren een fraai voorbeeld van struisvogel-politiek. Met beminnelijke naïviteit trachten zij hun lezer en hoorder een politiek droomland binnen te voeren. Alles wat in de laatste tijd in het Oosten gebeurt wordt door hen uitgelegd als bevestiging voor hun theorie. De ene beweert dat de Sowjet-Unie zich uit Midden-Europa terugtrekt, de ander dat het Kremlin uit vrees voor Amerika tot concessies bereid is, de derde, de grootste optimist, roept van een naderende revolutie die de Sowjet-Unie weldra ineen zal doen storten.

Zulke "geruststellende" berichten gaan er bij het grote publiek als koek in. De gemiddelde krantenlezer is niet in staat het elkaar tegensprekende nieuws zo te analyseren, dat er een helder beeld uit ontstaat. Hij is dankbaar als zijn kranten-redacteur dit werkje voor hem opknapt en hem in enkele regels met een variant op een welbekende zegswijze voorhoudt "het gaat goed, mijnheer de lezer, het gaat goed!"

Ook de laatste ontwikkeling in de Oost-zone van Duitsland was aanleiding tot geruststellende berichten. De sedert begin van dit jaar ingetreden "adempauze" duurt nog steeds voort. Toch is het misschien wel goed deze "adempauze" even onder de loupe te nemen om te begrijpen waartoe deze zo opmerkelijke tactiek-verandering in de Oost-zone dient.

Inderdaad begon dit jaar daar opvallend rustig, althans uiterlijk rustig. De grote, reeds sinds lang aangekondigde partij-conferentie van de "Sozialistische Einheitspartei" zou eerst op 4 Januari plaats vinden, werd daarna verschoven tot midden Januari en is eindelijk op 25 Januari gehouden. Vele bewoners van de Oost-zone meenden in de benoeming van W.S. Semjonow tot buitengewoon ambassadeur van het Kremlin bij de Sowjet-Administratie te Berlijn een voorteken te zien van een nieuwe tijd, die verzachting van de harde, na-oorlogse maatregelen met zich zou brengen. De optimisten waren al van mening dat de gevreesde oprichting van de "Volksdemocratie Oost-Duitsland" naar een verre toekomst verschoven was. Deze mening baseerden zij op de redenering dat de Sowjets met de oprichting van hun Oost-Duitse staat wilden wachten totdat de Westerse mogendheden met de staat West-Duitsland te voorschijn zouden komen. Deze tactiek zou hun positie in het Oosten verstevigen en de andere geallieerden als de verscheurders van Duitsland aan de kaak stellen.

En op het eerste gezicht zou men zeggen dat de optimisten gelijk kregen

kregen, want op de partij-conferentie van 25 tot 30 Januari werd inderdaad een nieuwe koers aangekondigd, die in zekere zin wel enige verzachting bracht. Reeds de inleiding, gehouden door de juistuit Moskou teruggekeerde Kolonel Tulpanow, was in minder scherpe bewoordingen gesteld dan men tot heden van hem gewend was. Men herinnerde zich nu opeens de buitengewoon hartelijke ontvangst die de Duitse delegatie in October 1948 te Moskou ten deel was gevallen en concludeerde, dat de Sowjet-Unie nu eindelijk pogingon deed zich in Oost-Duitsland populair te maken. Maar ook deze nieuwe houding van de Sowjets is niets anders dan een propagandastunt die het Westen wil tonen, welke vrijheid het Oosten onder de Russische dictatuur geniet. Die vrijheid kunnen de heren zich permitteren, wel wetende dat zij voor goed Oost-Duitsland in hun greep hebben. Hoe zij dit presteren zullen wij hieronder nog uiteenzetten. Het feit, dat men met deze propaganda-stunt thans begint, bewijst dat het Kremlin van oordeel is, dat de tijd rijp is om West-Duitsland te winnen.

Voor men de vrijheidsklok luidde waren de nodige maatregelen ter beveiliging al genomen. Het hoofdbestuur van de "Sozialistische Einheitspartei" had een Polit-bureau benoemd dat er voor moet zorgen dat de nieuwe opdrachten nauwkeurig uitgevoerd worden. De leden van dit bureau zijn: de twee voorzitters van de S.E.D., Pieck en Grothewohl, de secretaris-generaal van de partij, Ulbricht, verder H. Lehmann, F. Dahlem, P. Merker en Fritz Ebert. Een centrale partij-commissie zal onder voorzitterschap van H. Matern en O. Buchwitz de organisatie van de S.E.D. controleren en vooral toezien op de aspirant-leden, die in de toekomst alleen na een proeftijd als lid opgenomen mogen worden.

Het hoogtepunt van de conferentie viel op 25 Januari met de grote redevoering van Wilhelm Pieck. Reeds in het begin van zijn betoog riep Pieck de bevolking van geheel Duitsland op tot de vorming van een "nationale protest- en verzets-beweging tegen de maatregelen van de Westerse mogendheden", die volgens Pieck het Duitse volk tot slavernij brengen. Dat er nog geen vredesverdrag met Duitsland tot stand is gekomen noemde Pieck "gruwelijk"; hij vergat natuurlijk te zeggen dat dit uitsluitend een gevolg is van de obstructie-politiek van Moskou. De West-Duitse politici, die een West-Duitse staat helpen vormen, plegen volgens Pieck hoogverraad! "Alles wat goed, edel, oprecht en waarachtig nationaal is in het Duitse volk, zal opstaan tot een machtige vrijheidbeweging tegen de onderdrukkers (!). Het zal eerst de Quislings" wegvagen en daarna het juk van de koloniale slavernij afschudden!" - zo vervolgde Pieck. Duitsland zou hierbij natuurlijk op de steun van de Sowjet-Unie kunnen rekenen, tenminste indien het ook verder "aan de zijde van de Sowjets voor de wereldvrede" zou willen strijden. Secretaris Ulbricht sprak op de conferentie wijze woorden over de

economische opbouw van de Oost-zone. Hij verzekerde dat men *geenszins* van plan is de strijd tegen de particuliere eigendom op enige wijze, heet of koud, voort te zetten. De voedsel-rantsoenen voor de werkende bevolking en voor de leden van de zogenaamde "technische intelligentia" zullen worden verhoogd. De arbeiders werd beloofd dat zij hun levensomstandigheden kunnen verbeteren, dank zij het invoeren van prestatie-lonen en door het doen aan prestatie wedstrijden volgens het systeem Hennecke-Stachanow. (Dat zijn die "vrijwillige"-wedstrijden, die voor 50 % gaan ten koste van de gezondheid van de arbeider en voor de andere 50 % ten koste van de kwaliteit van de productie).

Inderdaad dus een "adem Pauze"; zij het ook in Moskouse stijl. Men wil de publieke opinie kalmeren, men wil duidelijk maken, hoe nuttig het is met het Oosten loyaal samen te werken. En passant zal men dan leren inzien hoe gemeen de Westerse "geallieerden" optreden, die van West-Duitsland "een kolonie willen maken, teneinde hun kapitalistisch systeem overeind te houden."

Het tijdstip voor deze actie is door het Kremlin niet slecht gekozen. Inderdaad is de stemming in West-Duitsland in de laatste maanden opmerkelijk slechter geworden en hatelijke uitlatingen tegen de bezetter zijn aan de orde van de dag. Het nationalisme van de heer Pieck valt op vruchtbare bodem!

Het partijcongres eindigde op 30 Januari met een "brilliant" redevoering van Otto Grothwohl die culmineerde in de tirade: "in geheel Duitsland kan de vorming van een volksdemocratie eerst geschieden indien, evenals in de reeds volksdemocratische landen, de nationale strijd met een overwinning is uitgevochten en een sterke marxistisch-leninistische partij aanwezig is, verbonden met de boeren en de intellectuelen."

Voor de schijn is de koers dus gewijzigd en zelfs verzacht; in wezen wordt het Sowjet-gezag met dezelfde wrede methoden gehandhaafd als voor de "adem Pauze". Hoe dit toegaat heeft enkele dagen geleden een kleine kring van journalisten in Berlijn onthuld. Zij hebben een lange lijst samengesteld met namen van verraders, werkende voor de Sowjets en dus ook voor de Duitse communisten. De namen op deze lijst behoren tot twee categorieën: vrijwillige, en gedwongen medewerkers aan het spionnagenet. De laatste werken alleen mee uit vrees voor het eigen leven of voor dat van hun gezin. Natuurlijk wordt op vele vroegere nazi's chantage gepleegd. Zij zijn een welkome prooi voor de spionnen-ronselaars. Van de op deze lijst voorkomende vrijwillige medewerkers zijn er 145 uit Sachsen-Anhalt afkomstig, 105 uit Sachsen, 101 uit Thüringen, 82 uit Brandenburg en 56 uit Mecklenburg. Men schat dat er op iedere duizend inwoners van de Oost-zone nog maar 4 betaalde verraders zijn. Zij behoren tot alle kringen van de bevolking. Onder de intellectuelen, die een extra-risico lopen, is dientengevolge het aantal gedwongen verraders veel groter, 10 % zelfs! De spionnen werken

saamen met de plaatselijke afdelingen van de politie, met de onder Sowjet-commando staande spoorweg-politie en met de inlichtingen-bureaux van het bestuur, van de arbeidsbeurzen, van de vakbonden en van de S.E.D.

Door dit spionnage-net wordt zelfs het gezinsleven bedreigd zodat de ouders zich in acht moeten nemen voor hun kinderen. Op deze wijze heeft de Sowjet-Unie Oost-Duitsland volledig in haar groep. De Berlijnse groep, die de lijst samengesteld heeft, appeleert dan ook aan het wereldgeweten en tracht door publicatie erger te voorkomen. Deze spionnen, zeggen zij, behoren later voor een rechtbank gedagvaard te worden, wegens misdaden tegen de mensheid! Ook de zuivering van de politieke partijen gaat ondanks de "adem-pauze" onverminderd voort. Alle elementen, die niet voor 100 % betrouwbaar zijn, worden geroyeerd. In de S.E.D. blijven dus alleen communisten van het zuiverste water over en in de andere partijen alleen pro-Russische figuren. Vele mensen worden voor enkele dagen gearresteerd en juist zo lang vastgehouden dat hun zaak of bedrijf in beslag genomen kan worden. Dientengevolge zwelt de vluchtelingen-stroom ook onder de "adem-pauze" nog steeds aan. Alleen in Berlijn komen dagelijks ca. 100 mensen voor goed naar de Westelijke zones. Het aantal mensen, dat in Oost-Duitsland in concentratiekampen werd opgesloten, wordt in Berlijn thans op 231 duizend geschat. Hiervan zijn 101 800 gestorven, 40 800 naar de Sowjet-Unie overgebracht en 29 000 ontslagen. Over de rest ontbreken gegevens. Wij mogen dus wel concluderen dat het in de Oost-zone goed gaat en dat wij ons hier in het Westen ^{helemaal} niet behoeven te verontrusten!

Ook een mededeling uit het Berlijnse dagblad "Telegraf", verschijnend met toestemming van de Engelsen, over de bewapening van communisten in Oost-Duitsland zegt ons in het Westen natuurlijk niets. De "Telegraf" berichtte nl. dat alle betrouwbare communistische industrie-arbeiders toestemming zullen krijgen wapenen te dragen en dat alle functionarissen van de S.E.D. in de toekomst een revolver zullen mogen bezitten. - Waarschijnlijk tegen de konijn-tjes!

Er is inderdaad een "adem-pauze" ingetreden in de Sowjet-zone van Duitsland! Het gaat daar goed, hèél goed!

COMMUNISTISCH WEERLICHT BOVEN PEIPING.

Peiping 2 Februari.

Stap voor stap nemen de communisten het bestuur van de oude Chinese keizer-stad over. Nadat op 31 Januari eerst een afdeling militaire politie binnen gerukt was, volgden op 1 Februari geregelde troepen van het communistische leger, uitgerust met Amerikaans oorlogsmateriaal, dat hun in de loop van de laatste maanden in handen was gevallen. De troepen brachten talrijke vrachtauto's mee, versied met grote foto's van de communistenleider Mao Tse Toeng en de legercommandant Tsjoë Te.

Op 1 Februari hadden de communisten het radio-station en de redactie-bureaux van de Kuomintang-krant overgenomen, die sedert dien onder de naam "Volkskrant" verschijnt. Het persagentschap "Central News", met het hoofdbureau in Nanking werd eveneens door de communistische partij bezet en omgedoopt in "Nieuw China". Voor de 4e Februari worden grote bevrijdingsfeesten aangekondigd. Bij deze gelegenheid zullen de schouwburgen en de bioscopen gratis voor soldaten voorstellingen geven. Aan de Chinese en de buitenlandse artsen werd gevraagd op deze dag alle patiënten gratis te behandelen. Bij de banken en de handelsfirma's werden 20 000 zilver-dollars in beslag genomen, bestemd voor een gift aan de soldaten; de winkeliers kregen opdracht op de "gelukkige dag van het bevrijdingsfeest" hun waren met 10 % reductie te verkopen.

Al deze maatregelen tonen duidelijk van Sowjet-Russische oorsprong te zijn. Peiping verwacht de volgende weken en maanden nog wel meer zulke fuifjes!

In de dagbladen begint een veldtocht tegen de medewerkers en de employé's van de Amerikaanse informatie-dienst, personen die de communisten brandmerken als "geestelijke slaven van de Verenigde Staten". Deze aanvallen breiden zich snel uit tegen alles wat Amerikaans is. Overal in de stad worden reeds pamphletten tegen het Amerikaanse "imperialisme" uitgedeeld.

Peiping 4 Februari.

Voor de ontvangst van het communistische "bevrijdingsleger" hadden zich ongeveer 1 miljoen mensen langs de straten opgesteld, met papieren vlaggetjes in de hand. Men kreeg sterk de indruk dat de menigte niet geheel vrijwillig het communistische leger inhaalde maar, hoe het zij, het publiek speelde mee. Als het commando ge-

werd ging de rechterarm met de gebalde vuist de lucht in of bricht een spreekkoor slagzinnen ten gehore, door communistische functionarissen voorgezegt. Jong en oud, arm en rijk, schoolkinderen, studenten, leden van arbeiders - en wijkverenigingen, allen hadden het bevel, het leger met "spontaan applaus" welkom te heten, gedwee opgevolgd. De tocht van het leger door verschillende wijken van de stad duurde 6 volle uren; de stoet bestond uit infanterie, cavallerie, artillerie en tanks. Voor hun eerste demonstratie kozen de communisten blijkbaar hun elitetroepen, die dan ook inderdaad wat hun houding aanbelangt, hun discipline en hun uitrusting een uitstekende indruk maakten. Het zal heus geen toeval geweest zijn dat eindeloze kolonnes gemotoriseerde infanterie op goed onderhouden Amerikaanse vrachtwagens ook langs het Amerikaanse consulaatgeneraal reden!

Ter afleiding van de bevolking, die uren lang de winterse koude moest trotseren, speelden tal van muziekcapellen en hielden gemaskeerde toneelgroepen en dansers op stelten het publiek bezig. Vergeliken met de eerste dagen, direct na de bevrijding, kon men reeds van een groei van het enthousiasme spreken. De Chinezen zijn altijd dankbare toeschouwers bij gratis-voorstellingen, in het bijzonder op het eind van de Chinese nieuwjaarsfeesten. Welke de gevoelens van de bevolking ook mogen geweest zijn, protesten heeft zij niet laten horen.

De taal van de uitgedeelde pamfletten toonde duidelijk dat de auteurs de Moskouse communisten-school met goed gevolg hadden afgelopen. In een van deze producten worden de "verdrukte" chinese bevolking de volgende woorden op de lippen gelegd: "Eindelijk ben je gekomen, hooggeacht bevrijdingsleger, dat wij zo lang hebben verwacht! Welk vreselijk leven was het onder de heerschappij van de benden van Tsjang Kai Tsjek." Deze oproep somt dan verder een lange reeks van wandaden en wantoestanden op, door het oude regime bedreven.

Merkwaardig is, dat in dit zelfde pamphet het einde van het schrikbewind van Tsjang Kai Tsjek gelijktijdig gevierd wordt als het einde van de "Amerikaanse invasie".

Als Westerlingen, die de volgorde in de gebeurtenissen in de zogenaamde "volksdemocratieën" van Midden en Oost-Europa kennen, krijgen wij medelijden met de naive Chinese bevolking, als wij vernemen wat haar allemaal beloofd wordt: "Wij zijn bevrijd, wij behoeven niet langer in het geheim te lezen waar wij zin in hebben, wij behoeven niet langer te fluisteren wat wij denken. Voor onze

ogen ontstaat het beeld van een gelukkig, vrij, sterk, bloeiend rijk
China. Welke grote dag, waarop wij duizenden weken, maanden en jaren
hebben gewacht. Wij bezingen, wij vieren de dageraad van de nieuwe
dag, de geboorte van een nieuw tijdperk, het begin van een democrati-
sche orde!" ---- Arme drommels, die zulke praatjes geloven! Hoe zullen
zij ontuchtigd worden!

De vroegere commandant van Peiping werd na de overgave van de
stad van de lijst van "oorlogsmisdadigers" geschrapt, omdat hij "be-
wezen had, dat hij zijn zonden heeft ingezien en beterschap beloofde".

Deze generaal wordt thans in de communistische radio aan de an-
dere nationalistische officieren ten voorbeeld gesteld.

Peiping 12 Februari

Vanmorgen trokken opnieuw in optocht duizenden scholieren, stu-
denten en arbeiders door de straten van de stad naar de zuidelijke
poort, waar een schilderij van Mao-Tse Toeng onthuld werd. Bij deze
gelegenheid kwam de communistische aap wel brutaal uit de mouw kijken
toen de nieuwe burgemeester verklaarde geen "onechte" vrede in zijn
stad te dulden. Voor die het nog niet weten mocht, vertelde hij er
bij dat de echte vrede eerst mogelijk is als het gehele bezit van de
"bureaucratische kapitalisten" spontaan door de bevolking in beslag
genomen zal zijn. Wanneer dit gelukkige ogenblik zal aanbreken heeft
hij nog niet verklapt, maar lang zal het zeker niet meer duren voor
iedereen in Peiping die nog iets bezit, niets meer zal bezitten en de
communistische heren, die tot nu toe niets bezaten, alles zullen be-
zitten. Dan zal de "klassestrijd" door het Marxisme gewonnen zijn!

Inmiddels worden de aanvallen tegen alles wat Amerikaans is van
dag tot dag feller. In het bijzonder tegen de persorganen. Volgens
beproefd Moskou recept worden "uitingen uit alle groepen van de be-
volking" geciteerd om te bewijzen hoe groot de "verontwaardiging" wel
is tegen die neolopers van het Amerikaanse imperialisme, die pogen de
"nationale", democratische revolutie tegen te werken". Geen enkele
vertegenwoordiger van een Westerse krant kan meer met officiële in-
stantie contact krijgen. Evenmin vinden de consulaire vertegenwoor-
digers van het buitenland gehoor bij het nieuwe bewind. Hoe men te-
genover deze Westerse vertegenwoordigers staat, toont duidelijk de
slagzin die met grote letters op de muur van het Britse consulaat te
Peiping prijkt: "Weigert de erkenning van de verraderlijke contacten
van de Kuomintang van het buitenland, ontbindt alle verdragen met
het buitenland." Maar op het Sowjet-Russische consulaat staat: "Be-
schermt zorgvuldig de woningen, het leven en het bezit van de buiten-
landers." De muurschilders konden alreeds het gevoelige hart en de

goede internationale manieren van de Sowjet-machthobbers!

Elke gelegenheid grijpt het nieuwe regime in Peiping aan, om te laten zien hoe nauw het met de Sowjet-Unie verbonden is. Het communistische stadsbestuur begreep al aanstonds dat de bevolking verlangde de verjaardag van de Russische schrijver Puschkin, wiens name haar volkomen onbekend is - maar dat doet er niet toe - feestelijk te herdenken.

Ook de aanvallen die de Chinese communistische radio aldra tegen de politiek van generaal Mac Arthur in Japan ondernam, tonen veel overeenstemming met de in Moskou gangbare propaganda-argumenten. De Chinese communisten verwijten de Amerikanen in Japan agressieve krachten te steunen om een bolwerk tegen het Communisme in de Pacific op te richten. Het centrale comité van de Chinese communistische partij beschouwt het steunen van de agressieve krachten in Japan als een inmenging in interne aangelegenheden van, let well!.. ...China en als een bedreiging van de vrede in Oost-Azië.

De aanvallen van de Chinese communistische propaganda op het buitenland zijn niet enkel tegen Japan gericht. De communistische generaal Yeh Tsijen-Wing, de nieuwe burgemeester van Peiping, verklaarde al bij het aanvaarden van zijn functie, dat China de tijd gekomen acht ook aan de kleinere naties in Azië steun te geven tegen hun onderdrukkers, waarbij hij zonder twijfel denkt aan Indo-China, Malaya en I N D O N E S I E.

Het Westen schijnt uit de zoete droom, dat Mao Tse Toeng zich ontpoppen zal als de Oost-Aziatische Tito, al ontwaakt te zijn. De relaties tussen hem en het Kremlin zijn voor iedereen, ook voor de Verenigde Staten, maar al te duidelijk. Alleen India droomt nog voort! Wij kunnen moeilijk verklaren met de aannahme dat de leiders van India, met de gesloepen Pandit-Nehroo aan het hoofd, bovennatuurlijk naïef zijn. Waarschijnlijker is, dat zij bewust meehelpen de machtsfeer van Moskou te camoufleren. Een hoge ambtenaar van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van India, de man wiens taak het is de ontwikkeling van de links- en rechts-extremistische groepen te controleren, meende enkele dagen terug de goegemoente diets te moeten maken dat Mao Tse Toeng de rol van de Tito van het Oosten zal spelen. Wel begreep deze bewindsman van de nieuwbakken staat India, dat aan de Noord-Oost grens van zijn land, een directe invloed van het Chinese Communisme merkbaar zal worden. Hoort ook deze man soms tot de wegbereiders van het Communisme in het Verre Oosten ???

=O=O=O=O=O=O=O=O=

De adempauze voor het Westen, of gewijzigde bolsjewieserings-tactiek voor de Oost-zone van Duitsland.

Het Oosten toont nog steeds weinig begrip voor de tactiek die het Oosten toepast. Het geschrijf van vele journalisten in West-Europa en de betogen van vele politici, waarlijk niet alleen biertafelpolitici, leveren een fraai voorbeeld van struisvogel-politiek. Met beminnelijke naiviteit trachten zij hun lezer en hoorder een politiek droomland binnen te voeren. Alles wat in de laatste tijd in het Oosten gebeurt wordt door hen uitgelegd als bevestiging voor hun theorie. De ene beweert dat de Sowjet-Unie zich uit Midden-Europa terugtrekt, de ander dat het Kremlin uit vrees voor Amerika tot concessies bereid is, de derde, de grootste optimist, roept van een naderende revolutie die de Sowjet-Unie weldra ineens zal doen storten.

Zulke "geruststellende" berichten gaan er bij het grote publiek als koek in. De gemiddelde krantenlezer is niet in staat het elkaar tegensprekende nieuws zo te analyseren, dat er een helder beeld uit ontstaat. Hij is dankbaar als zijn kranten-redacteur dit werkje voor hem opknapt en hem in enkele regels met een variant op een welbekende zegswijze voorhoudt "het gaat goed, mijnheer de lezer, het gaat goed!"

Ook de laatste ontwikkeling in de Oost-zone van Duitsland was aanleiding tot geruststellende berichten. De sedert begin van dit jaar ingetreden "adempauze" duurt nog steeds voort. Toch is het misschien wel goed deze "adempauze" even onder de loupe te nemen om te begrijpen waartoe deze zo opmerkelijke tactiek-verandering in de Oost-zone dient.

Inderdaad begon dit jaar daar opvallend rustig, althans uiterlijk rustig. De grote, reeds sinds lang aangekondigde partij-conferentie van de "Sozialistische Einheitspartei" zou eerst op 4 Januari plaats vinden, werd daarna verschoven tot midden Januari en is eindelijk op 25 Januari gehouden. Vele bewoners van de Oost-zone meenden in de benoeming van W.S.Semjonow tot buitengewoon ambassadeur van het Kremlin bij de Sowjet-Administratie te Berlijn een voorteken te zien van een nieuwe tijd, die verzachting van de harde, na-oorlogse maatregelen met zich zou brengen. De optimisten waren al van mening dat de gevreesde oprichting van de "Volksdemocratie Oost-Duitsland" naar een verre toekomst verschoven was. Deze mening baseerden zij op de redenering dat de Sowjets met de oprichting van hun Oost-Duitse staat wilden wachten totdat de Westerse mogendheden met de staat West-Duitsland te voorschijn zouden komen. Deze tactiek zou hun positie in het Oosten verstevigen en de andere geallieerden als de verscheurders van Duitsland aan de kaak stellen.

En op het eerste gezicht zou men zeggen dat de optimisten gelijk kregen

kregen, want op de partij-conferentie van 25 tot 30 Januari werd inderdaad een nieuwe koers aangekondigd, die in zekere zin wel enige verzachting bracht. Reeds de inleiding, gehouden door de zo juistuit Moskou teruggekeerde Kolonel Tulpanow, was in minder scherpe bewoordingen gesteld dan men tot heden van hem gewend was. Men herinnerde zich nu opeens de buitengewoon hartelijke ontvangst die de Duitse delegatie in October 1948 te Moskou ten deel was gevallen en concludeerde, dat de Sowjet-Unie nu eindelijk pogingen deed zich in Oost-Duitsland populair te maken. Maar ook deze nieuwe houding van de Sowjets is niets anders dan een propagandastunt die het Westen wil tonen, welke vrijheid het Oosten onder de Russische dictatuur geniet. Die vrijheid kunnen de heren zich permitteren, wel wetende dat zij voor goed Oost-Duitsland in hun greep hebben. Hoe zij dit presteren zullen wij hieronder nog uiteenzetten. Het feit, dat men met deze propaganda-stunt t h a n s begint, bewijst dat het Kremlin van oordeel is, dat de tijd rijp is om West-Duitsland te winnen.

Voor men de vrijheidsklok luidde waren de nodige maatregelen ter beveiliging al genomen. Het hoofdbestuur van de "Sozialistische Einheitspartei" had een Polit-bureau benoemd dat er voor moet zorgen dat de nieuwe opdrachten nauwkeurig uitgevoerd worden. De leden van dit bureau zijn: de twee voorzitters van de S.E.D., Pieck en Grothwohl, de secretaris-generaal van de partij, Ulbricht, verder H. Lehmann, F. Dahlem, P. Merker en Fritz Ebert. Een centrale partij-commissie zal onder voorzitterschap van H. Matern en O. Buchwitz de organisatie van de S.E.D. controleren en vooral toezien op de aspirant-leden, die in de toekomst alleen na een proeftijd als lid opgenomen mogen worden.

Het hoogtepunt van de conferentie viel op 25 Januari met de grote redevoering van Wilhelm Pieck. Reeds in het begin van zijn betoog riep Pieck de bevolking van geheel Duitsland op tot de vorming van een "nationale protest- en verzets-beweging tegen de maatregelen van de Westerse mogendheden", die volgens Pieck het Duitse volk tot slavernij brengen. Dat er nog geen vredesverdrag met Duitsland tot stand is gekomen noemde Pieck "gruwelijk"; hij vergat natuurlijk te zeggen dat dit uitsluitend een gevolg is van de obstructie-politiek van Moskou. De West-Duitse politici, die een West-Duitse staat helpen vormen, plegen volgens Pieck hoogverraad! "Alles wat goed, edel, oprecht en waarachtig nationaal is in het Duitse volk, zal opstaan tot een machtige vrijheidbeweging tegen de onderdrukkers (!). Het zal eerst de Quislings" wegvagen en daarna het juk van de koloniale slavernij afschudden!" - zo vervolgde Pieck. Duitsland zou hierbij natuurlijk op de steun van de Sowjet-Unie kunnen rekenen, tenminste indien het ook verder "aan de zijde van de Sowjets voor de wereldvrede" zou willen strijden. Secretaris Ulbricht sprak op de conferentie wijze woorden over de

economische opbouw van de Oost-zone. Hij verzekerde dat men geenszins van plan is de strijd tegen de particuliere eigendom op enigerlei wijze, heet of koud, voort te zetten. De voedsel-rantsoenen voor de werkende bevolking en voor de leden van de zogenaamde "technische intelligentia" zullen worden verhoogd. De arbeiders werd beloofd dat zij hun levensomstandigheden kunnen verbeteren, dank zij het invoeren van prestatie-lonen en door het meedoen aan prestatie wedstrijden volgens het systeem Hennecke-Stachanow. (Dat zijn die "vrijwillige"-wedstrijden, die voor 50 % gaan ten koste van de gezondheid van de arbeider en voor de andere 50 % ten koste van de kwaliteit van de productie).

Inderdaad dus een "adempauze"; zij het ook in Moskouse stijl. Men wil de publieke opinie kalmeren, men wil duidelijk maken, hoe nuttig het is met het Oosten loyaal samen te werken. En passant zal men dan leren inzien hoe gemeen de Westerse "geallieerden" optreden, die van West-Duitsland "een kolonie willen maken, teneinde hun kapitalistisch systeem overeind te houden."

Het tijdstip voor deze actie is door het Kremlin niet slecht gekozen. Inderdaad is de stemming in West-Duitsland in de laatste maanden opmerkelijk slechter geworden en hatelijke uitlatingen tegen de bezetter zijn aan de orde van de dag. Het nationalisme van de heer Pieck valt op vruchtbare bodem!

Het partijcongres eindigde op 30 Januari met een "brilliant" redevoering van Otto Grothwohl die culmineerde in de tirade: "in geheel Duitsland kan de vorming van een volksdemocratie eerst geschieden indien, evenals in de reeds volksdemocratische landen, de nationale strijd met een overwinning is uitgevochten en een sterke marxistisch-leninistische partij aanwezig is, verbonden met de boeren en de intellectuelen."

Voor de schijn is de koers dus gewijzigd en zelfs verzacht; in wezen wordt het Sowjet-gezag met dezelfde wrede methoden gehandhaafd als voor de "adempauze". Hoe dit toegaat heeft enkele dagen geleden een kleine kring van journalisten in Berlijn onthuld. Zij hebben een lange lijst samengesteld met namen van verraders, werkende voor de Sowjets en dus ook voor de Duitse communisten. De namen op deze lijst behoren tot twee categorieën: vrijwillige, en gedwongen medewerkers aan het spionnagenet. De laatste werken alleen mee uit vrees voor het eigen leven of voor dat van hun gezin. Natuurlijk wordt op vele vroegere nazi's chantage gepleegd. Zij zijn een welkome prooi voor de spionnen-ronselaars. Van de op deze lijst voorkomende vrijwillige medewerkers zijn er 145 uit Sachsen-Anhalt afkomstig, 105 uit Sachsen, 101 uit Thüringen, 82 uit Brandenburg en 56 uit Mecklenburg. Men schat dat er op iedere duizend inwoners van de Oost-zone nog maar 4 betaalde verraders zijn. Zij behoren tot alle kringen van de bevolking. Onder de intellectuelen, die een extra-risico lopen, is dientengevolge het aantal gedwongen verraders veel groter, 10 % zelfs! De spionnen werken

samen met de plaatselijke afdelingen van de politie, met de onder Sowjet-commando staande spoorweg-politie en met de inlichtingen-bureaux van het bestuur, van de arbeidsbeurzen, van de vakbonden en van de S.E.D.

Door dit spionage-net wordt zelfs het gezinsleven bedreigd zodat de ouders zich in acht moeten nemen voor hun kinderen. Op deze wijze heeft de Sowjet-Unie Oost-Duitsland volledig in haar greep. De Berlijnse groep, die de lijst samengesteld heeft, appeleert dan ook aan het wereldgeweten en tracht door publicatie erger te voorkomen. Deze spionnen, zeggen zij, behoren later voor een rechtbank gedagvaard te worden, wegens misdaden tegen de mensheid! Ook de zuivering van de politieke partijen gaat ondanks de "adempauze" onverminderd voort. Alle elementen, die niet voor 100 % betrouwbaar zijn, worden geroyeerd. In de S.E.D. blijven dus alleen communisten van het zuiverste water over en in de andere partijen alleen pro-Russische figuren. Vele mensen worden voor enkele dagen gearresteerd en juist zo lang vastgehouden dat hun zaak of bedrijf in beslag genomen kan worden. Dientengevolge zwelt de vluchtelingen-stroom ook onder de "adempauze" nog steeds aan. Alleen in Berlijn komen dagelijks ca. 100 mensen voor goed naar de Westelijke zones. Het aantal mensen, dat in Oost-Duitsland in concentratiekampen werd opgesloten, wordt in Berlijn thans op 231 duizend geschat. Hiervan zijn 101 800 gestorven, 40 800 naar de Sowjet-Unie overgebracht en 29 000 ontslagen. Over de rest ontbreken gegevens. Wij mogen dus wel concluderen dat het in de Oostzone goed gaat en dat wij ons hier in het Westen niet ^{helemaal} behoeven te verontrusten!

Ook een mededeling uit het Berlijnse dagblad "Telegraf", verschijnend met toestemming van de Engelsen, over de bewapening van communisten in Oost-Duitsland zegt ons in het Westen natuurlijk niets. De "Telegraf" berichtte nl. dat alle betrouwbare communistische industrie-arbeiders toestemming zullen krijgen wapenen te dragen en dat alle functionarissen van de S.E.D. in de toekomst een revolver zullen mogen bezitten. - Waarschijnlijk tegen de konijn-tjes!

Er is inderdaad een "adempauze" ingetreden in de Sowjet-zone van Duitsland! Het gaat daar goed, hèèl goed!

B - C

M1555

AAN ACD.
VAN B II.

Volgno.
23 NOV. 1948
ACD/50121

Bijgaand rapport betreffende Het Wereld-
communisme ontvangen van J.A.Vorstman.

B.II. 19-11-1948.

rapport van 15 gebogen bij P. & B!

ACD is te zien in de index 1948. Het
daaruit is opgenomen van
nummer 15 bij P. & B. 555
101
2.9.55

3 November 1948

PRAAG - ZES MAANDEN NA DE STAATSGREEP.

Het nieuwe regime heeft kellners van hun rok ontdaan. Zij dragen nu een grijze colbert-jas, dat veel op een uniform lijkt. Weinig mensen zullen met weemoed terugdenken aan de meestel toch niet vlekkeloos schone rok, maar velen zullen wel met weemoed terugdenken aan het goede eten, dat men nog een jaar geleden in alle restaurants en cafe's in Tsjechoslowakije door de rok-dragende kellners kreeg opgedisd. In dit jaar zijn de porties steeds kleiner geworden, want de distribuering wordt streng gehandhaafd en de toewijzingen zijn onvoldoende. Vooral boter en melk zijn schaarse artikelen geworden.

Zonder twijfel heeft de slechte oogst van 1947 de schaarste aan levensmiddelen verergerd. Maar ook de etalages van de textiel- en schoenenwinkels maken een bijna armoedige indruk, vergeleken bij de situatie van 1947. Dit is een gevolg van de opgevoerde export- zagt men export, die nodig is voor de aankoop van graan en grondstoffen in het buitenland.

Maar de communistische staatsgreep en de daaruit voortvloeiende sociale spanningen hebben ook het hunne bijgedragen tot de achteruitgang van de algehele situatie. Terwijl de Communisten de mond vol hebben van de super-prestatienormen, die de arbeiders en boeren zich voorstellen te bereiken moest "Prace", het persorgaan van de vakbond helaas vaststellen, dat zelfs de officiële, oorspronkelijke normen in de laatste maanden niet gehaald werden. In April 1948 werd nog 104 % van die normen bereikt, in Mei j.l. waren de prestaties reeds tot 97,7 % gedaald en van super-prestaties was geen spoor te bekennen. Minister-president Zapotocki hield enkele weken geleden een sermoen tegen de arbeiders in de genationaliseerde bedrijven over hun gebrek aan arbeidsdiscipline. In sommige fabrieken blijven zo nu en dan 20 % van de arbeiders thuis, velen van hen zonder kennisgeving. Meer dan 100 000 arbeiders wisselen maandelijks van betrekking.

Het zou gemakkelijk zijn, te beweren, dat deze verschijnselen alleen een tijdelijk karakter hebben, een soort kinderziekte dus van de socialisatie. Maar de lusteloze gezichten van de mensen en de klachten die men overal kan horen, spreken een andere taal. Hierin uit zich duidelijk het gebrek aan populariteit van de nieuwe regering. Deze stemming onder het volk valt daarom bijzonder op, omdat de regering zich grote moeite geeft, de sympathie van de arbeiders te winnen, b.v. met gratis vakantie-reisjes.

Ondanks de pogingen van de regering de stemming op peil te houden, wordt in Praag meer gekankerd, dan in enig andere hoofdstad van welke "Volksdemocratie" ook. Is dit een bewijs van de kracht van de oppositie of uit zich hierin alleen de zachtheid van de regering?

De zachtheid van een totalitair regime is overigens maar een relatief begrip. Het gehele land leeft onder een duidelijk merkbare druk. De propaganda-actie van de communistische partij beperkt zich niet tot vriendelijke woorden alleen. Opnieuw, evenals tijdens de Duitse bezetting, schrikken de mensen, indien iemand na 8 uur s'avonds belt.

Bijzonder drukkend is de geestelijke uniformering. De gelijkschakeling van de pers is in Tsjechoslowakije even radicaal doorgevoerd, als in Polen en Hongarije. Maar in Boedapest zijn er tenminste nog buitenlandse kranten te koop en in Polen kan men zo nu en dan wel eens een boek van een anti-marxistische auteur kopen. In Praag daarentegen worden de buitenlandse "burgerlijke" dagbladen negen van de tien keer in beslag genomen en alleen de communistische pers van Frankrijk staat onbeperkt ter beschikking.

Op literair terrein heerst in Polen, vergeleken met Tsjechoslowakije, nog in zeker opzicht vrijheid van discussie. In Praag draait ieder literair gesprek om de vraag: Is de auteur een betrouwbaar Marxist?

Enkele weken geleden publiceerde de journalist Dr. O.Kosta, een hoge ambtenaar van het Tsjechosl. Ministerie van Informatie, een boek met de titel "De Weg naar het Volk". Weinige dagen later verscheen in de communistische pers een critiek, die het boek van Kosta als niet-marxistisch brandmerkte. Onmiddellijk daarop publiceerde Dr. Kosta een verklaring waarin hij toegaf, dat hij ernstig gefaald had en zijn eigen boek schadelijk noemde. Hij deelde mede, dat hij van plan was, het boek onmiddellijk in te trekken.

Zelfs in Moskou zou zo'n gevalletje niet vlotter kunnen verlopen. Schijnbaar hebben alle Tsjechische auteurs een "lot uit de loterij gewonnen", want iedereen heeft een regerings-functie. Deze conjunctuur heeft echter voor de literatuur tot heden weinig gunstige gevolgen. Buiten hun politieke werkzaamheden hebben al deze heren het schrijven verlerd. Zij produceren slechts propagandaredevoeringen, manifesten enz.. Sinds "het grote geluk" over het land kwam zijn nieuwe boeken van betekenis niet meer verschenen.

Het verwonderde ons niet, dat onder deze omstandigheden de twee grote politieke satirici, Voskovec en Werich aan het eind van dit seizoen zullen aftreden. Zij waren de oprichters van de, over de gehele wereld bekende schouwburg "V+W". Met veel moed en geest hebben zij de strijd tegen het nationaalsocialisme gevoerd. Eerst in Praag, ondanks de Duitse bezetting, later vanuit Amerika. Hun terugkeer naar Praag, na het einde van de oorlog, was een geweldige triomftocht.

In 1947 speelden zij een Amerikaanse comédie en verklaarden: "Wij hebben revolutionaire stukken gespeeld, toen alle andere schouwburgen uitsluitend amusementsstukken brachten. Thans geven wij de voorkeur aan amusementsstukken, want naar onze smaak hebben onze collega's hun revolutionaire overtuiging en hun moed te plotseling terug gekregen." Dat is een scherpe critiek voor de opportunisten, die aanvankelijk aarzelden, zich bij het opkomende Communisme aan te sluiten en na de staatsgreep plots-

ling veel meer revolutionair waren, dan de oudste anti-nazi-strijders. Het aftreden van Voskovec en Werich toont, dat voor werkelijk revolutionaire kunstenaars in Tsjechoslowakije geen plaats meer is. Zij hebben leren inzien, dat het opportunisme in Tsjechoslowakije sterker is, dan het Communisme. Zelfs oude Communisten als Voskovec en Werich moeten heengaan.

DE OPSTAND IN MALAYA.

"Een van de belangrijkste verwijten, ons, als de gezaghebbende persoonlijkheden gemaakt, is, dat wij na de bevrijding van Malaya niet alle guerillastrijders ontwapend hebben en dat sommige van deze jungle-experts er in slaagden, hun wapenen voor latere doeleinden te bewaren." Deze woorden sprak Macdonald, de Commissaris-Generaal van Groot-Brittannië in Zuid-Oost-Azië, via radio Singapore op de vooravond van zijn reis naar Londen voor de conferentie van de Eerste-Ministers van het Britse Gemenebest.

De politieke doeleinden van de opstandelingen op Malaya zijn duidelijk: Onverwerping van de regering, oprichting van een nieuwe communistische heerschappij.

Het verband tussen de Malaya-incidenten en het wereldgebeuren is duidelijk. De communistische activiteit in Malaya maakt deel uit van een plan tot spreiding van het com.imperialisme over de gehele mensheid. De com.leiding van het "bevrijdingsleger" schreef in een manifest de volgende woorden: "De strijd voor de nationale bevrijding van Malaya is een gedeelte van de wereldstrijd voor recht, democratie en vrede."

Macdonald heeft het anti-communistische standpunt als volgt geïnterpreteerd: "Hun recht is het recht, dat door de terroristen wordt toegepast, die op iedereen schieten, die hen in de weg staat. Hun democratie is de gelijkheid tussen mannen, vrouwen en kinderen tegenover hun moordenaarskogels; hun vrede is de eeuwige vrede, waarin je wegglijdt, indien zij je in koelen bloede hebben vermoord."

"Een opstand van het Maleise volk tegen de vreemde tyrannen;" zo noemen de leiders van de opstand hun strijd.

"De gebeurtenissen hebben getoond, dat deze strijd in feite een aanval van vreemdelingen tegen het Maleise volk is, vreemdelingen, die tevergeefs pogen, zich tot tyrannen uit te roepen;" zeide Macdonald. Hij bewees met feiten en cijfers, dat het Maleise volk als zodanig de opstand niet wenst. De sterkte van de strijdmacht der opstandelingen bedraagt ongeveer 3 000 tot 5 000 man. Daarbij moeten nog enkele duizenden niet militaire aanhangers worden gerekend." Maar zelfs bij voorzichtige schattingen tellen zij minder dan een half procent van de gehele bevolking." Van 343 opstandelingen die sedert Juni j.l. werden gedood of gevangen genomen, waren 332 Chinezen, 6 Malayars, 3 Indiërs en 2 Siamezen. De 54 terroristen, die in Perak werden gevangen genomen, waren zonder uitzondering Chinezen. Bij de ondervraging gaven 24 toe, dat zij niet in Malaya woonden.

De chaos, die de oorlog achterliet, is nog niet geordend, de hartstoch-

(4)

ten zijn nog niet gekalmeerd. Maar, om de macht in Malaya te veroveren, is meer nodig, dan chaos en hartstocht; daarvoor is medewerking nodig van een groot gedeelte van de bevolking, als geen krachtige steun van buitenaf aanwezig is. Omdat het volk niet achter de opstandelingen staat, kan alleen buitenlandse steun gevaar opleveren. Tot nu toe was deze van niet veel betekenis. Wij moeten afwachten, wat er nog komt.

Reeds voor begin Augustus hadden de opstandelingen de "Communistische Republiek Malaya" willen afkondigen. Toen dit niet gebeurde, werd een groot offensief voor de maand September aangekondigd. Maar ook September ging voorbij, zonder één grotere actie van de opstandelingen.

De opstand in Malaya toont duidelijk de communistische regie, die ook in andere landen zichtbaar is; ordeverstoringen, in het bijzonder op economisch terrein, moeten chaotische toestanden stimuleren en zo wordt de akker toebereid voor het communistische zaad.

HET COMMUNISME VOLGT DE CHAOS OP DE VOET...